

BANDY
LIIGA

BandyKausi

2025-26

LOPPUYHTEENVETO

JPS uusi mestaruuden, HIFK voitti runkosarjan, ja Botnia nousi pronssille. Yhdeksän seuraa, yhdeksän tarinaa - ja yksi laji, joka elää ihmisissä, ei vain tulostauluilla - Jääpallo!

BANDYLIIGATOIMITUS
KERTOO KAIKEN BANDYLIIGASTA

Päätoimittajan Pohdintaa..

Tämä kausilehti nostaa esiin tähtipelaajat, sekä kertoo, miltä kausi tuntui katsomosta käsin.

Pääteemat: Mestaruuden uusiminen, Veiterän finaalikipu, pienempien seurojen taistelu, nuorten pelaajien kasvun paikat ja koko lajin tulevaisuus.

Päätoimittajalta: Kausi, joka tuntui jääpallon ytimessä

Jääpallokausi ei ole koskaan pelkkä sarjataulukko. Se ei ole vain tuloksia, pisteitä, tehtyjä maaleja tai torjuntia. Se on kylmiä iltoja katsomossa, höyryävää hengitystä vaihtopenkillä, hiljaisia bussimatkoja tappion jälkeen ja niitä hetkiä, jolloin koko joukkueen talvi kiteytyy yhteen laukaukseen, yhteen torjuntaan tai yhteen epäonniseen pallon pomppuun.

Tämä Bandycorner-kausilehti syntyi lukijoiden pyynnöstä & halusta tarkastella kautta 2025–26 katsomosta käsin. Ei pelkästään numeroiden kautta, vaan tunteen, taistelun, pettymyksen, kasvun ja ylpeyden kautta.

Kauden suurin kertomus oli mestaruuden uusiminen. Se, miten mestari kantaa paineen, on aina lajin kovimpia mittareita. Mestaruus ei koskaan uusiudu itsestään. Samalla Veiterän finaalikipu jäi yhdeksi kauden suurista tunteista. Finaalitappio ei ole vain yksi ottelu, vaan se on kokonainen talvi, joka päättyy hiljaisuuteen.

Helsingissä nähtiin kahden seuran erilainen kausitarina. HIFK oli runkosarjassa todella vahva ja osoitti kuuluvansa sarjan ehdottomaan kärkeen. Botnia puolestaan ylitti monien odotukset ja kasvoi kauden edetessä yllättävän vahvaksi haastajaksi.

Kevään ratkaisupeleissä asetelma kuitenkin kääntyi: Botnia tuli määrätietoisesti ja väkisin HIFK:n ohi, päätti kautensa ansaittuun pronssiin ja sai työlleen konkreettisen palkinnon.

HIFK:lle jäi sen sijaan pitkä ja varmasti perusteellinen pohdinnan kesä. Joukkueessa oli laatua, kokemusta ja runkosarjan perusteella kaikki edellytykset menestyä, mutta maaliviivalla jokin meni pahasti metsään. Miksi kauden vahvin vaihe ei kantanut ratkaisuhetkillä, ja miksi paras versio joukkueesta jäi keväällä löytymättä?

Päätoimittajan Pohdintaa...

Pienempien seurojen taistelu ansaitsee tässä lehdessä erityisen huomion. Jääpallo tarvitsee mestareita, mutta yhtä paljon se tarvitsee niitä seuroja, jotka pitävät lajin hengissä vaikeampina aikoina. Seuroja, joissa talkootyö, paikallinen ylpeys ja rakkaus lajiin korvaavat usein sen, mitä budjetista puuttuu.

Niissä seuroissa nähdään jääpallon todellinen sydän: pelaajat, jotka harjoittelevat pimeässä, valmentajat, jotka rakentavat uskoa tappioiden keskellä, ja taustaihmiset, joiden nimeä ei aina mainita, mutta joiden työ näkyy jokaisessa pelatussa ottelussa.

Yksi kauden tärkeimmistä teemoista oli nuorten pelaajien kasvu. Suomalainen jääpallo tarvitsee uusia kasvoja, uusia tarinoita ja uusia vastuunkantajia. Kaudella 2025–26 nähtiin pelaajia, jotka eivät enää tyytyneet odottamaan vuoroaan, vaan ottivat sen. Kaikki eivät ole vielä valmiita tähtipelaajia, mutta juuri näissä kasvun hetkissä lajin tulevaisuus ratkaistaan. Nuoren pelaajan virhe on joskus paljon arvokkaampi kuin kokeneen varma suoritus, jos sen kautta syntyy rohkeutta, oppia ja uusi askel kohti huippua.

Jokainen, joka tämän lajin parissa toimii, tietää ettei mukana olla helppouden vuoksi. Mukana ollaan rakkaudesta jääpalloon.

Samalla kausi pakotti katsomaan myös koko lajin tulevaisuutta. Mihin suomalainen jääpallo on menossa? Riittävätkö olosuhteet, riittävätkö pelaajapolut, riittääkö seurojen voima, riittääkö liiton suunta? Kysymykset eivät ole helppoja, mutta ne on uskallettava kysyä. Laji ei tarvitse vain muistoja menneestä, vaan rohkeutta rakentaa seuraavaa vuosikymmentä.

Päätoimittajana katson tätä kautta kiitollisuudella, mutta en sinisilmäisesti. Näin hienoja hetkiä, suuria pelaajia ja upeita otteluita. Näin myös huolta, väsymystä ja kysymyksiä, joihin suomalaisen jääpallon on löydettävä vastauksia. Juuri siksi tämä lehti on tehty. Ei vain muistoksi yhdestä kaudesta, vaan puheenvuoroksi lajin puolesta.

Toivottavasti nautitte lehtemme sisällöstä. Kaikesta ei tarvitse olla kanssamme samaa mieltä – erilaiset näkemykset, keskustelu ja rakentava erimielisyys kuuluvat elävään jääpallokulttuuriin.

PASI VIRTANEN

BANDYLIIGATOIMITUS

Magazinen Sisältö:

2 Pääkirjoitus

Bandycorner Magazine kokoaa kauden 2025-26 tunnelman yhteen lehteen

6 Kausi yhdellä silmäyksellä

Mestari ei aina ole se, joka näyttää vahvimmalta joulukuussa. Kovimmat faktat: JPS mestari, Veiterä hopealla, Botnia pronssilla.

9 Finaalin draama

Kisapuiston ilta, jossa JPS ei säikähtänyt mitään. JPS:n kulmatehokkuus ja Veiterän kotipaine.

10 Pudotuspelien jälki

Kevät paljastaa joukkueen todellisen muodon

13 Kausiarviot: Joukkueet

Pureudutaan BandyliigaToimituksen antamiin arvosanoihin, ja perusteluihin

68 Tähtipelaajat

Kauden kirkkaimmat nimet eivät olleet vain pistetilastojen nimiä.

76 Teemat, tunteet ja tulevaisuus

Kannattajat ja ottelutapahtumat, Media ja näkyvyys, Talous, hallit ja olosuhteet, Tunnekauden hetket, Erotuomarit ja pelin virtaus, Tilastot ja tarinat, Seurojen identiteetit, Bandycorner pohtii jatkoa.

94 Toimituksen valinnat

Bandycorner Awards 2025-26
BandyliigaToimitus katsoi kauden kokonaisuutta kentän laidalta, tulostaulujen takaa.

95 Arvosanataulukot

Odotustaso, kauden kaari, pudotuspelit, valmennus, maalivahtipeli, tähtipelaajien vaikutus, seuraidentiteetti ja se tunne, jonka kausi jätti.

96 Kauden loppupaketointi

Valmentajat, pelaajat ja peiliin katsominen. Kausi 2025-26 on takana, ja nyt jo historiaa.

98 Jäähyvätiset Pelimiehille

Nämä pelimiehet eivät katoa lajista, vaikka luistimet ripustetaan naulaan. He elävät muistoissa, pukukoppitarinoissa, ja katsomo-keskusteluissa. Legendat eivät lakkaa olemasta – ne jäävät eloon lajin historiassa.

Kausi yhdellä silmäyksellä

Mestari ei aina ole se joukkue, joka näyttää vahvimmalta joulukuussa. Mestari on se, joka kestää helmi/maaliskuun paineen, löytää oikeat ratkaisut oikeilla hetkillä ja osaa voittaa silloin, kun kaudesta ei enää kirjoiteta ennakoita vaan historiaa.

Bandyliigan kausi 2025–26 oli ennen kaikkea muistutus siitä, että kevät painaa lopulta enemmän kuin syksyn otsikot ja talven voimasuhdepuheet.

Runkosarja kertoo paljon, mutta se ei kerro kaikkea. Se mittaa tasaisuutta, syvyyttä ja arjen tekemisen laatua. Pudotuspelit mittaavat jotain muuta: hermoja, rohkeutta, johtajuutta ja kykyä elää hetkessä.

HIFK oli runkosarjan vahvin mittari. Stadilaiset näyttivät pitkään joukkueelta, jonka peli, rakenne ja itseluottamus oli rakennettu mestaruutta varten. Kaikki näytti olevan valmiina ratkaiseviin kevään otteluihin.

Kuten tiedämme, mestaruustarina ei kuitenkaan saanut odotettua päätöstään. Kun kauden tärkeimmät hetket olivat käsillä, HIFK ei pystynyt enää löytämään sitä samaa varmuutta ja voimaa, jolla se oli hallinnut runkosarjaa.

Nyt Brakun kopissa on varmasti pitkän ja rehellisen pohdinnan paikka. Miten näin pääsi tapahtumaan? Miksi vahva runkosarja ei kantanut maaliviivalle asti? Ja ennen kaikkea: mitä on muutettava, jotta seuraavan kerran hyvin rakennettu kausi saa myös ansaitsemansa päätöksen?

Veiterä pysyi koko runkosarjan ajan aivan HIFK:n kantapäillä ja osoitti olevansa yksi kauden laadukkaimmista sekä tasaisimmista joukkueista. Vahva kausi toi finaalin ansaitusti Lappeenrannan Kisapuistoon, jossa kaikki oli valmiina suuren tarinan huipennukselle.

Finaalissa kotietu, yleisön tuki ja kauden aikana rakennettu vahva pohja eivät kuitenkaan riittäneet mestaruuteen. Veiterä joutui tyytymään hopeaan, ja juuri siksi kaudesta jäi lappeenrantalaisittain kaksijakoinen maku.

Paljon hyvää, paljon laatua ja paljon sellaista, jonka varaan tulevaisuutta voi rakentaa. Silti kaikkein tärkein jäi puuttumaan: viimeinen askel mestariksi.

JPS puolestaan osoitti, mitä mestaruusjoukkueelta todella vaaditaan.

Jyväskyläläiset eivät ehkä olleet kauden äänekkäin tarina eivätkä näyttäneet jokaisessa vaiheessa ylivoimaisimmalta ryhmältä, mutta kevään ratkaisuhetkillä joukkue oli kylmä, kypsä ja tehokas.

JPS ei tarvinnut ympärilleen suuria puheita tai ylimääraistä loistoa. Se tarvitsi oikeat suoritukset oikeaan aikaan — ja juuri ne se löysi. Kun paine kasvoi ja panokset olivat suurimmillaan, jyväskyläläiset pelasivat kuin mestari.

Kausi yhdellä silmäyksellä

Kisapuiston finaalista 14. maaliskuuta 2026 muodostui koko kauden pysäyttävin kuva. Veiterällä oli puolellaan kotiyleisö, tuttu jää ja mahdollisuus kruunata vahva kautensa mestaruuteen. Kaikki oli valmiina lappeenrantalaisen juhlan alkamiselle.

JPS kirjoitti kuitenkin finaalille toisenlaisen lopun. Jyväskyläläiset voittivat 4–2 ja veivät mestaruuden mukanaan.

Tulos kertoi enemmän kuin pelkät numerot. Se kertoi joukkueesta, joka osasi käsitellä finaalin paineen vastustajaansa paremmin. Se kertoi kylmäpäisyydestä, uskosta omaan tekemiseen ja kyvystä säilyttää pelin hallinta hetken ollessa kaikkein suurin. JPS ei hätkähtänyt Kisapuiston tunnelmaa, Veiterän kotietua eikä ympärillä kasvaneita odotuksia. Se pelasi kuin mestari — ja poistui jäältä mestarina.

Botnian pronssi oli sitkeän ja nousujohteisen kauden ansaittu palkinto. Joukkue ei ollut aina otsikoiden suurin nimi, mutta se osoitti kauden ratkaisuhetkillä, että perustaso, taistelutahto ja kilpailukyky riittivät palkintosijalle asti.

Pronssimitali kertoi ennen kaikkea joukkueen kyvystä kestää painetta ja löytää parhaat suorituksensa silloin, kun panokset kasvoivat. Botnia ei saanut mitaliaan sattumalta eikä muiden epäonnistumisten seurauksena, vaan omalla sitkeydellään ja vahvalla tekemisellään.

Kaudesta jäi konkreettinen muistomerkki: pronssi, joka oli täysin ansaittu.

Palataan vielä HIFK:hon, jonka kausi jäi lopulta raskaalla tavalla kaksijakoiseksi.

Joukkueessa oli laatua, kokemusta ja perusteltuja odotuksia. Runkosarjassa stadilaiset näyttivät pitkään mestariehdokkaalta, mutta kevään ratkaisupeleissä tie nousi pystyyn jo välierissä.

Pronssiottelustakaan ei jäänyt käteen mitalia, mikä teki kauden päätöksestä erityisen karvaan. HIFK:n kohdalla kysymys ei ollut osaamisen puutteesta. Joukkueessa oli riittävästi taitoa, kokemusta ja pelillistä laatua menestyäkseen.

Siksi suurin kysymys kuuluu: miksi tuo osaaminen ei realisoitunut ratkaisuhetkillä täysimääräisesti? Miksi runkosarjan varmuus katosi juuri silloin, kun kausi piti viedä maaliin? Brakun kopissa riittää varmasti kesäksi rehellisesti punnittavaa.

Keskikastissa Akilles, Kampparit, OLS, Narukerä ja WP 35 etsivät kukin omaa seuraavaa askeltaan hyvin erilaisista lähtökohdista. Osa rakensi määrätietoisesti tulevaa, osa pyrki pitämään arjen kasassa ja osa joutui nojaamaan liikaa yksittäisten pelaajien onnistumisiin.

Kauden aikana jokaiselta nähtiin välähdyksiä, vahvoja jaksoja ja rohkaisevia merkkejä siitä, mihin suuntaan joukkue voisi parhaimmillaan kehittyä. Samalla esiin nousi myös Bandyliigan armoton realiteetti: kärjen haastamiseen ei riitä muutama onnistunut ilta tai yksittäinen huippupeli.

Kausi yhdellä silmäyksellä

Menestyminen vaatii jatkuvuutta, leveyttä, kestäväää arkea ja kykyä toistaa hyvä suoritustaso viikosta toiseen. Juuri siinä näiden joukkueiden suurin työmaa ensi kautta ajatellen sijaitsee.

Tätä kokonaisuutta voi vielä terävöittää antamalla jokaiselle viidelle joukkueelle oman lyhyen, yksilöllisen arvionsa.

Kausi 2025–26 muistutti jälleen siitä, kuinka ohut raja menestyksen ja pettymyksen välillä urheilussa on. Yksi ottelu, yksi ratkaiseva jakso, yksi epäonnistunut hetki tai yksi kylmähermoinen suoritus voi muuttaa koko kauden suunnan — ja lopulta myös sen, millaisena kausi muistetaan.

Juuri siksi jääpallo on niin kiehtova ja armoton laji. Se ei palkitse pelkkää potentiaalia, nimekästä kokoonpanoa tai vahvaa runkosarjaa. Se palkitsee joukkueen, joka kykenee muuttamaan osaamisensa tulokseksi silloin, kun paine on suurimmillaan ja virheisiin on vähiten varaa.

Kauden kovimmat faktat jäävät historiaan selkeinä: JPS on Suomen mestari, Veiterä hopeamitalisti ja Botnia pronssimitalisti.

Lukujen ja mitalien taakse jää kuitenkin paljon suurempi kertomus. Tämä oli kausi, jolloin runkosarjan vahvuus ei vielä taannut kruunua. Kausi, jolloin mestari kasvoi kevään kovimmissa paikoissa, haastajat joutuivat kohtaamaan omat rajansa ja jokainen joukkue sai vastauksen siihen, kuinka kaukana se todella oli tavoitteistaan.

Bandyliiga osoitti jälleen vanhan totuuden: kauden aikana voidaan rakentaa asemia, herättää odotuksia ja puhua voimasuhteista, mutta lopullinen totuus kirjoitetaan vasta silloin, kun mitalit ovat jaossa.

Keväällä ei muisteta sitä, kuka näytti vahvimmalta — vaan sitä, kuka oli valmis silloin, kun kaikki ratkaistiin.

Finaalin draama

Kisapuiston ilta, jolloin JPS ei säikähtänyt mitään

Finaalissa oli kaikki, mitä kotimainen jääpallo voi parhaimmillaan tarjota: täysi kotiyleisö, revanssin mahdollisuus, aiempien kohtaamisten jättämät haavat ja vastassa joukkue, jonka rauhallisuus vain kasvoi paineen mukana.

Veiterä sai otteluun unelma-alun ja näytti hetken siltä, että Kisapuistossa oltiin matkalla kohti lappeenrantalaista mestaruusjuhlaa. JPS ei kuitenkaan horjunut. Jyväskyläläiset vastasivat nopeasti ja ottivat vähitellen pelin rytmin hallintaansa. Kulmapotkut, erikoistilanteet ja kylmäpäiset ratkaisut käänsivät finaalin suunnan. Siinä missä Veiterä joutui kantamaan kotiyleisön odotuksia ja mestaruuden painoa, JPS pystyi keskittymään olennaiseen: seuraavaan tilanteeseen, seuraavaan suoritukseen ja omaan peliinsä.

Kisapuiston ilta kääntyi lopulta Jyväskylään, koska JPS ei säikähtänyt Veiterän vahvaa alkua, ympärillä pauhannutta kotiyleisöä eikä hetken suuruutta. Se säilytti rauhallisuutensa — ja teki sen, mitä mestari ratkaisevalla hetkellä tekee.

Ansaittu mestaruus Jyväskylään

JPS:n mestaruus ei tuntunut sattumalta. Se oli seurausta siitä, että joukkue pelasi kevään ratkaisuhetkillä yksinkertaisesti, tehokkaasti ja henkisesti valmiina.

Jyväskyläläiset eivät yrittäneet tehdä finaalista suurempaa kuin se oli, vaan keskittyivät siihen, minkä he pystyivät itse ratkaisemaan.

Veiterälle ilta oli raskas, koska kausi oli antanut kaikki syyt uskoa suureen päätökseen. Kotiyleisö, kotijää ja vahva kausi rakensivat odotuksen, joka jäi lopulta täyttymättä.

Juuri siksi finaali oli samaan aikaan niin hieno ja niin kipeä. Se jätti molempien seurojen historiaan pysyvän jäljen, mutta eri värisen: JPS:lle kultaisen, Veiterälle hopeisen.

Pudotuspelien jälki

Pudotuspelit paljastivat joukkueiden sielun

Kevät paljastaa joukkueen todellisen muodon. Pudotuspelit eivät välttämättä muuta koko kauden tarinaa, mutta ne paljastavat sen ytimen. Ne riisuvat pois selitykset, keskeneräisyyden ja runkosarjan mukavuuden. Jäljelle jää vain yksi kysymys: kuka pystyy pelaamaan parasta jääpalloaan silloin, kun jokainen vaihto, kulmalyönti, virhe ja ratkaisu tuntuu suuremmalta kuin koskaan aiemmin?

Kauden 2025–26 pudotuspelit muistuttivat juuri tästä. Runkosarja oli antanut suuntaviivat ja kertonut joukkueiden perustason, mutta kevät mittasi niiden henkistä kestävyyttä. Siinä vaiheessa ei enää riittänyt, että joukkue oli hyvä paperilla tai vahva marraskuusta tammikuuhun. Piti olla valmis voittamaan otteluita, joissa peli ei aina virtaa kauniisti ja joissa ratkaisut syntyvät pienistä, mutta ratkaisevista hetkistä.

Veiterä osoitti välierissä vahvuutensa Botniaa vastaan. Sarja ei kuitenkaan ollut pelkkä lappeenrantalaisten näytös, eikä juuri siksi Veiterän suoritusta pidä vähätellä. Botnia pakotti sen pelaamaan tosissaan, puolustamaan asemiaan ja ansaitsemaan paikkansa finaalissa.

Veiterän vahvuus näkyi siinä, että joukkue pystyi etenemään loppuotteluun ilman täydellistä dominointia. Se kykeni hallitsemaan vaikeita hetkiä, vastaamaan vastustajan paineeseen ja löytämään keinot voittaa myös silloin, kun peli ei kulkenut täysin sen ehdoilla. Se on usein suuren joukkueen merkki: kyky voittaa myös silloin, kun vastustaja tekee illasta epämukavan.

Pudotuspelien jälki

Pudotuspelit paljastivat joukkueiden sielun. JPS:n tie finaaliin HIFK:n yli oli mestarillinen muistutus voittamisen kulttuurista. Se ei näy vain silloin, kun peli kulkee vaivattomasti ja numerot repeävät. Se näkyy ennen kaikkea silloin, kun marginaalit kapenevat, paine kasvaa ja vastustaja pakottaa vastaamaan.

JPS löysi keväällä juuri sen ytimen, jota mestaruus vaatii: pelillisen selkeyden, henkisen rauhan ja kyvyn iskeä oikeaan aikaan. Jyväskyläläiset eivät tarvinneet ympärilleen suurta draamaa. He tarvitsivat oikeita ratkaisuja ratkaisevilla hetkillä — ja löysivät ne.

HIFK:n putoaminen finaalista ei puolestaan ollut yksinkertainen tarina

epäonnistumisesta. Joukkueessa oli laatua, kokemusta ja osaamista, mutta pudotuspeleissä ratkaisevaa ei ole vain se, mitä joukkueessa on. Ratkaisevaa on se, kuinka paljon siitä saadaan ulos silloin, kun panokset ovat suurimmillaan. HIFK:n kausi ei kaatunut siihen, että joukkue olisi ollut huono. Se kaatui siihen, ettei kevään paras versio löytynyt silloin, kun sitä eniten tarvittiin.

Pronssiottelussa Botnia sai enemmän kuin mitalin. Se sai vahvistuksen siitä, että kauden suunta oli oikea. Pronssi ei ole vain lohdutuspalkinto, jos sen osaa lukea oikein. Botnialle se oli merkki sitkeydestä, rakenteesta ja kyvystä päättää kausi onnistumiseen välieräpettymyksestä huolimatta. Se kertoi luonteesta.

HIFK:lle pronssiottelun tappio oli karvas jatko välieräpettymykselle. Kun finaali paikka karkaa ensin ja mitali jää sen jälkeen vielä saavuttamatta, kauden päätös tuntuu vajaalta. Se ei pyyhi pois runkosarjan vahvoja hetkiä tai joukkueen laatua, mutta se jättää ilmaan kysymyksen: miksi joukkueen paras jäi löytymättä juuri ratkaisupeleissä?

Pudotuspelien suurin opetus oli lopulta selvä. Runkosarja kertoo joukkueen tason. Se kertoo arjen vahvuudesta, materiaalin leveydestä ja kyvystä suorittaa illasta toiseen. Pudotuspelit kertovat kuitenkin joukkueen sielusta. Ne paljastavat, kuka kestää paineen, kuka hyväksyy pelin rumatkin hetket ja kuka pystyy pelaamaan yksinkertaisesti, rohkeasti ja oikein silloin, kun koko kausi on katkolla. Pudotuspelit ovat jääpallon armottomin ja kaunein vaihe. Ne eivät aina kerro joukkueesta kaikkea, mutta ne kertovat usein sen kaikkein tärkeimmän.

BandyliigaToimitus

KAUSI 2025-26 KOKONAISUUTENA

BandyliigaToimitus pysähtyy katsomaan enemmän
kuin taulukkoa, mitaleja ja yksittäisiä otteluita.

Mistä kukin joukkue lähti — ja mitä kausi lopulta kertoi?

1
UUSI ALKU
UUSI USKO

2
TUULTA VASTAAN
JO ALUSTA ALKAEN

3
RAKENTEILLA
IVULIAS MATKA

4
NUORTEN VUOSI
KASVUA JA KOKEMUSTA

5
PALUU
TAKAISIN KÄRKEEN

9
ERI LÄHTÖKOHTAA.
YHTEINEN KAUSI.
OMAT TARINAT.

9
MESTARUUS
TAVOITTEENA

8
TAISTELU JATKUU
JOKA PÄIVÄ

7
SUURTEN ODOTUS
PAINE

6
VAKAA SUORITTAJA
VÄHÄN HUOMIOTA,
PALJON PISTEITÄ.

Kausiarviot

Kausi numeroiden takana

BandyliigaToimituksessa olemme pysähtyneet katsomaan kautta 2025–26 kokonaisuutena. Emme ainoastaan lopputaulukon, mitalien tai yksittäisten otteluiden kautta, vaan ennen kaikkea niistä lähtökohdista, joista jokainen joukkue kauteen lähti.

Kausiarvioissa tarkastelemme joukkueiden kokonaisesityksiä ennako-odotusten, runkosarjan, jatkosarjojen, pudotuspelien ja lopulta kevään ratkaisuhetkien kautta.

Bandyliigassa pelkkä sijoitus ei aina kerro koko totuutta. Yksi joukkue voi jäädä ilman mitalia ja ottaa silti selvän askeleen eteenpäin. Toinen voi saavuttaa vähimmäistavoitteen, mutta jättää jälkeensä tunteen käyttämättömästä potentiaalista.

Siksi arvioimme kautta ennen kaikkea suhteessa siihen, mistä joukkueet tulivat, mitä ne kauden aikana rakensivat ja millaiseksi niiden todellinen muoto kevään ratkaisuhetkillä muodostui.

Kauden 2025–26 tarina ei ollut vain JPS:n mestaruus, Veiterän hopea tai Botnian pronssi. Se oli myös kertomus HIFK:n kaksijakoisuudesta, keskikastin oman suunnan etsimisestä, nuorten pelaajien kasvusta, pienempien seurojen vaativasta arjesta ja siitä, kuinka vaikeaa kestävän menestyksen rakentaminen on sarjassa, jossa erot ovat usein pieniä mutta kevään merkitys valtava.

Näissä kausiarvioissa jokainen joukkue saa oman paikkansa. Tarkastelemme, mikä onnistui, mikä jäi vajaaksi, ja mitä seuraavaksi pitäisi tapahtua.

Arvosanat eivät ole pelkkiä numeroita. Ne ovat tiivistelmiä kokonaisuudesta: odotuksista, suoritustasosta, kehityksestä ja ennen kaikkea siitä tunteesta, jonka kausi lopulta jätti.

Muistutamme myös, että nämä arviot ovat BandyliigaToimituksen näkemyksiä eivätkä absoluuttisia totuuksia. Joku toinen voi nähdä saman kauden, joukkueen tai yksittäisen suorituksen täysin eri tavalla — ja juuri niin saa olla. Erilaiset mielipiteet kuuluvat urheiluun ja rikastuttavat keskustelua suomalaisesta jääpallosta.

JPS – Mestari, joka osasi voittaa oikealla

hetkellä. JPS:n kausi oli mestaruuden arvoinen ennen kaikkea siksi, ettei menestys rakentunut yhden huippuillan, yksittäisen pelaajan tai hetkellisen hurmoksen varaan. Jyväskyläläisten mestaruus syntyi kokonaisuudesta: hallitsevan mestarin paineen kantamisesta, arjen riittävästä tasaisuudesta, kevään henkisestä kestävyydestä ja kyvystä löytää ratkaisut juuri silloin, kun niitä eniten tarvittiin.

Mestaruuden uusiminen on lähes aina vaikeampaa kuin ensimmäisen

mestaruuden voittaminen. Vastustajat tuntevat mestarin vahvuudet, valmistautuvat sen kohtaamiseen erityisellä tarkkuudella ja haluavat mitata omaa tasoaan juuri hallitsevaa mestaria vastaan. Samalla odotukset kasvavat. Jokainen heikompi jakso ja yksittäinen tappio tulkitaan helposti merkiksi siitä, että ote olisi lipsumassa.

JPS kantoi asemansa kypsästi. Se ei ollut kauden jokaisessa vaiheessa sarjan näyttävin, äänekkäin tai ylivoimaisin joukkue, eikä sen tarvinnutkaan olla. Jyväskyläläiset ymmärsivät, ettei mestaruutta ratkaista sillä, kuka kerää eniten otsikoita keskellä talvea, vaan sillä, kuka pystyy nostamaan oman tasonsa korkeimmalle silloin, kun kausi on katkolla.

Runkosarja osoitti JPS:n kuuluvan kiistatta sarjan kärkeen, vaikka joukkue ei hallinnut kautta alusta loppuun. Sen suorittamisessa oli myös vaihteita, joiden vuoksi kausi ei nouse aivan täydellisen kympin tasolle. HIFK ja Veiterä olivat pitkään näkyvämpiä mittareita sarjan kärjessä, eikä JPS näyttänyt jokaisessa ottelussa valmiilta mestarilta. Juuri tässä piilee kuitenkin joukkueen kauden suurin arvo. JPS ei antanut runkosarjan yksittäisten vaikeuksien tai muiden joukkueiden vahvojen jaksoiden horjuttaa itseään. Se rakensi kevättä varten ja löysi pudotuspeleihin version itsestään, joka oli pelillisesti selkeä, henkisesti vahva ja tuloksellisesti armoton.

Välierissä HIFK:n kaataminen oli mestarillinen näyttö. JPS osoitti, ettei se elänyt edellisen mestaruutensa muistoilla, vaan kykeni nostamaan tasoaan uudelleen kevään ratkaisupeleissä. Se kohtasi runkosarjassa vahvasti esiintyneen vastustajan, riisui tämän vahvuuksia ja pelasi sarjan tavalla, joka kertoi kokemuksesta, valmistautumisesta ja voittamisen kulttuurista.

JPS hiljensi kotiedun pala palalta. Se vastasi Veiterän alkuun, tasapainotti ottelun, otti pelin rytmiä vähitellen itselleen ja teki ratkaisuja, jotka eivät aina olleet näyttäviä mutta olivat oikeita. Mestari ei yrittänyt voittaa finaalia yhdellä suurella eleellä. Se voitti sen hallitsemalla lukuisia pieniä hetkiä vastustajaansa paremmin.

JPS:n suurin vahvuus oli kollektiivinen kylmäpäisyys. Joukkue ei näyttänyt keväällä hätääntyvän, vaikka vastassa oli vaikeita hetkiä ja paine kasvoi. Se pelasi yksinkertaisesti, tehokkaasti ja kurinalaisesti. Kun marginaalit kaventuivat, joukkueen päätöksenteko pysyi selkeänä.

Mestaruus syntyi myös siitä, ettei vastuu ollut vain yhden pelaajan harteilla. JPS oli ennen kaikkea joukkue. Eri pelaajat nousivat esiin eri hetkinä, ja jokainen osa kokonaisuudesta tuki yhteistä tavoitetta. Se teki jyvaskyläläisistä vaikeasti horjutettavan vastustajan: yhden pelaajan pysäyttäminen ei riittänyt, koska joukkueen vahvuus oli rakenteessa, yhteisessä uskossa ja kyvyssä toteuttaa sovittua pelitapaa.

Arvosana 9 perustuu ennen kaikkea siihen, että JPS saavutti kauden tärkeimmän tavoitteen ja uusi Suomen mestaruutensa. Se oli pudotuspelien paras joukkue ja osoitti kykenevänsä pelaamaan parasta jääpalloaan silloin, kun panokset olivat suurimmillaan.

Täysi kymppi edellyttäisi kuitenkin lähes aukotonta kautta: selvää hallintaa runkosarjasta finaaliin, poikkeuksellisen tasaista suorittamista ja tunnetta siitä, ettei mestarin asemaa missään vaiheessa vakavasti horjutettu. JPS:n kaudessa oli myös epätasaisempia hetkiä, eikä se ollut koko talven kiistatta sarjan paras joukkue. Keväällä se kuitenkin oli.

Siksi arvosana 9 ei vähättele mestaruutta, vaan korostaa sen todellista arvoa. JPS ei saanut kultaa siksi, että kaikki olisi ollut helppoa tai täydellistä. Se sai kultaa, koska joukkue osasi kasvaa kauden aikana, kestää paineen ja ratkaista ottelut edukseen.

JPS – mitä jäi käteen?

JPS:n kaudesta jäi käteen ennen kaikkea mestaruuden kypsyys. Joukkue ei voittanut siksi, että se olisi ollut jokaisena iltana sarjan näyttävin tai ylivoimaisin ryhmä. Se voitti siksi, että ratkaisevilla hetkillä se oli vastustajiaan selkeämpi, rauhallisempi ja valmiimpi.

Jyväskyläläiset osoittivat, että mestaruus ei synny vain lahjakkuudesta tai yksittäisistä huippusuorituksista. Se syntyy yhteisestä ymmärryksestä, paineensietokyvystä ja siitä, että joukkue pystyy säilyttämään oman identiteettinsä myös silloin, kun ottelun tunnetila muuttuu ja marginaalit kapenevat.

Riku Hämäläinen oli JPS:n keskikentän rytmittäjä ja yksi kevään suurista hahmoista. Hänen merkityksensä ei näkynyt ainoastaan yksittäisissä ratkaisuissa, vaan tavassa, jolla hän vaikutti joukkueen tempoon, tasapainoon ja henkiseen rauhaan. Hän oli pelaaja, jonka kautta JPS pystyi hengittämään myös silloin, kun ottelut kiristyivät ja paine alkoi painaa.

Elmeri Hämäläinen, Saku Hämäläinen ja Nico Nevalainen nousivat finaalissa esiin juuri sillä tavalla kuin mestaruusjoukkue tarvitsee. Kevään ratkaisuhetkillä mestari ei voi nojata vain yhteen tähteen. Tarvitaan useita vastuunkantajia, eri rooleista nousevia ratkaisijoita ja pelaajia, jotka eivät pienene ottelun mukana vaan kasvavat sen sisään.

JPS:stä tällaisia pelaajia löytyi.

Maalivahtipeli oli riittävän vakaata ja ennen kaikkea joukkueen rakennetta tukevaa. Niko Nikusen ja Henri Mattilan tärkein tehtävä ei ollut varastaa koko kautta yksin, vaan pitää kokonaisuus rauhallisena, antaa kenttäpelaajille luottamusta ja selvittää kriittiset hetket ilman ylimääräistä paniikkia.

Siinä onnistuttiin. Mestaruusjoukkueen maalivahtipeli ei aina nouse suuriin otsikoihin, mutta sen arvo näkyy siinä, että joukkue pystyy pelaamaan omalla identiteetillään myös paineen alla.

JPS – mitä jäi käteen?

Valmennuksen kädenjälki näkyi erityisesti kevään valmistautumisessa. JPS oli pudotuspeleissä valmis. Se tiesi, kuinka HIFK kohdataan, miten finaalin tunnetila kestetään ja miten Veiterän kotietu riisutaan ase kerrallaan.

Joukkueen peli ei hajonnut ratkaisuhetkillä. Se kertoo pelaajien kypsyydestä, mutta yhtä paljon myös valmennuksen onnistumisesta. Kevään paras joukkue oli samalla kevään parhaiten valmistettu joukkue.

JPS:n kausi jää historiaan mestaruuskautena, mutta myös esimerkkinä siitä, millainen joukkue voittaa silloin, kun panokset ovat suurimmat. Se ei ollut pelkkä taitojoukkue eikä pelkkä taistelujoukkue. Se oli ennen kaikkea voittava joukkue: kylmäpäinen, selkeä, kollektiivinen ja kevään ratkaisuissa vahvin.

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27?

Mestaruus ei kuitenkaan tarkoita sitä, että kaikki olisi valmista. JPS:n seuraava haaste on tehdä kevään parhaasta tasostaan entistä näkyvämpi osa koko kautta.

Kaudella 2025–26 joukkue ei ollut jokaisessa vaiheessa sarjan selvästi hallitsevin ryhmä. Runkosarjaan mahtui otteluita ja jaksoja, joissa pelin rytmi, tehokkuus tai ote eivät olleet mestarin parhaalla tasolla. Tulevalla kaudella JPS:n pitäisi pystyä vähentämään näitä vaihteluita ja nostamaan perustasonsa lähemmäksi kevään huippua.

Erityisesti hyökkäyspelin jatkuvuudessa on mahdollista ottaa seuraava askel.

Joukkue löysi ratkaisuja tärkeimmissä otteluissa, mutta mestarin on pyrittävä luomaan uhkaa entistä monipuolisemmin myös silloin, kun vastustaja puolustaa syvältä, rikkoo pelin rytmiä tai onnistuu sulkemaan keskikentän tärkeimmät yhteydet.

Samalla vastuun jakautumisesta on pidettävä kiinni. JPS:n mestaruuden vahvuus oli kollektiivisuus, mutta tulevalla kaudella vastustajat tuntevat joukkueen ratkaisupelaajat ja valmistautuvat heidän pysäyttämiseensä entistä tarkemmin. Siksi uusien vastuunkantajien on noustava esiin ja nuorempien pelaajien otettava suurempia rooleja. Myös henkinen haaste kasvaa.

JPS – mitä jäi käteen?

Nyt JPS ei lähde kauteen vain mestarina, vaan joukkueena, jota vastaan jokainen vastustaja haluaa pelata parhaan ottelunsa. Mestaruuden puolustaminen vaatii kykyä säilyttää nälkä tilanteessa, jossa edellinen kausi antoi jo suurimman mahdollisen palkinnon.

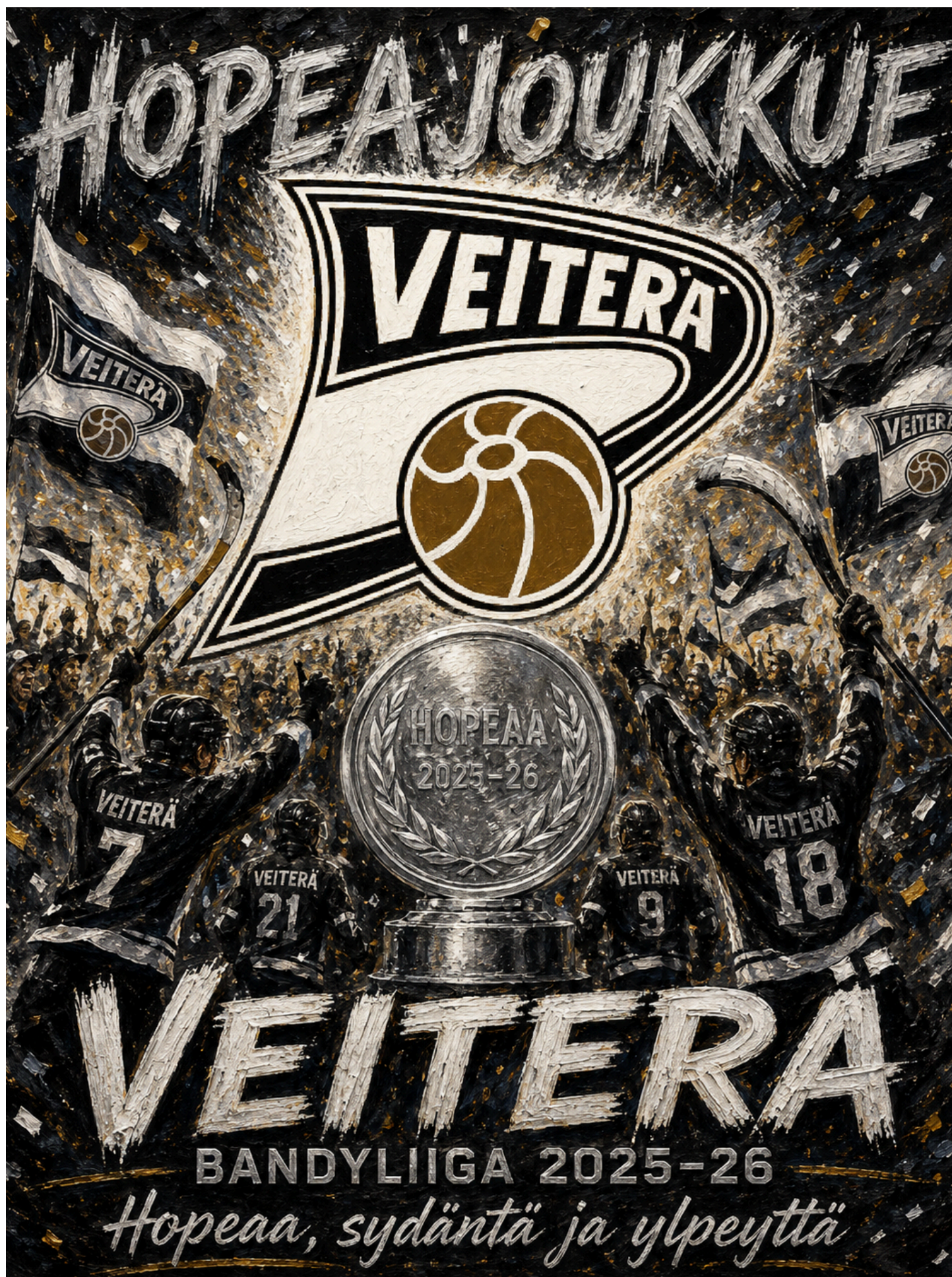
Valmennuksen tehtävä on huolehtia siitä, ettei mestaruudesta tule turvaa, johon nojataan, vaan perustaa, jolta ponnistetaan eteenpäin. Joukkueen on pystyttävä uudistumaan menettämättä niitä ominaisuuksia, jotka tekivät siitä mestarin: pelillistä selkeyttä, kurinalaisuutta, kollektiivisuutta ja rauhallisuutta paineen alla.

Kauden 2026–27 tärkein kysymys kuuluu, pystyykö JPS olemaan muutakin kuin joukkue, joka osaa voittaa keväällä. Pystyykö se hallitsemaan kautta vahvemmin alusta lähtien ja nostamaan jokapäiväisen suorittamisensa lähemmäksi mestaruuskevään tasoa? JPS on jo osoittanut osaavansa voittaa. Seuraava askel on osoittaa, että se pystyy kehittymään myös mestarina.

Kauteen 2026–27 valmistautumista vaikeuttaa myös se, että mestarijoukkueen rakenne on muuttumassa. Joukkueesta poistuu useampi tärkeä pelaaja, ja tietojemme mukaan myös valmennus vaihtuu. Kyse ei siis ole vain siitä, kuinka JPS pystyy kehittämään mestarijoukkueensa peliä, vaan myös siitä, kuinka nopeasti uusi kokonaisuus löytää yhteisen suunnan.

Pelaajamenetykset vaikuttavat väistämättä jatkuvuuteen. Mestaruusjoukkueen vahvuus rakentui kollektiivisesta kylmäpäisyydestä, selkeistä rooleista ja siitä, että pelaajat tunsivat toisensa ratkaisuhetkillä lähes vaistonvaraisesti. Kun kokoonpano muuttuu, näitä asioita ei voi siirtää automaattisesti seuraavalle kaudelle. Uusien pelaajien on löydettävä paikkansa, vastuuta on jaettava uudelleen ja menetettyä kokemusta on pystyttävä korvaamaan.

Valmennuksen mahdollinen vaihtuminen tekee tilanteesta vielä kiinnostavamman. Uusi valmennus tuo yleensä mukanaan uusia ajatuksia, painotuksia ja toimintatapoja. Se voi antaa joukkueelle tuoretta energiaa ja kehittää peliä, mutta samalla vaarana on, että mestaruuskauden aikana syntynyt selkeys hetkellisesti katoaa.

KAUSIARVIO: VEITERÄ

Arvosana: 8½

Veiterä - Pelasi kauden, josta moni seura olisi ylpeä vielä vuosien päästä. Se oli joukkue, jonka tekeminen antoi pitkään vahvan tunteen siitä, että mestaruus voisi palata Lappeenrantaan. Veiterä ei ollut vain hyvä joukkue. Se oli monessa vaiheessa kautta koko Bandyliigan laadukkain ja tasapainoisin kokonaisuus.

Arvosana 8½ kertoo juuri tästä kaksijakoisuudesta. Veiterä teki lähes kaiken niin hyvin, että kausi ansaitsee erittäin korkean arvion. Se pelasi vahvan runkosarjan, osoitti materiaalinsa leveyden, eteni ansaitusti finaaliin ja sai ratkaisevan ottelun kotikentälleen. Samalla kaikkein tärkein jäi saavuttamatta. Kun mestaruudesta pelataan kotona ja kausi päättyy hopeaan, kokonaisuus ei voi nousta aivan kiitettävän mestaruuskauden tasolle. Vahva arki rakensi mahdollisuuden.

Runkosarjassa Veiterän vahvuus näkyi ennen kaikkea arjen tekemisessä. Joukkueella oli selkeä rakenne, laadukas ja laaja materiaali sekä useita pelaajia, jotka pystyivät ratkaisemaan otteluita eri tavoilla. Se ei ollut yhden kortin varassa, vaan kokonainen joukkue, jonka vahvuus löytyi eri osa-alueiden tasapainosta.

Veiterän perustaso oli korkea. Joukkue pystyi voittamaan erilaisia otteluita, hallitsemaan pelin rytmiä ja vastaamaan vastustajien erilaisiin haasteisiin. Se näytti pitkään ryhmältä, jolla oli sekä pelilliset että henkiset valmiudet viedä kausi loppuun asti.

Tämä on yksi tärkeimmistä syistä korkeaan arvosanaan. Veiterän kausi ei rakentunut yksittäisen hyvän jakson tai muutaman onnistuneen ottelun varaan, vaan pitkäjänteiselle ja laadukkaalle suorittamiselle.

Liimatainen oli hyökkäyspelin suuri uhka

Tero Liimatainen oli Veiterän hyökkäyspelin tähti. Hänen merkityksensä ei rajoittunut tehoihin, vaan myös siihen jatkuvaan uhkaan, jonka hän loi vastustajan puolustukselle.

KAUSIARVIO: VEITERÄ

Liimatainen oli pelaaja, jonka kautta Veiterä pystyi rakentamaan painetta, avaamaan tiloja ja pakottamaan vastustajia muuttamaan omaa puolustamistaan. Hänen läsnäolonsa vaikutti otteluun myös silloin, kun hän ei itse ollut viimeistelemässä tilannetta. Vastustajan oli jatkuvasti huomioitava hänen liikkeensä, ratkaisukykynsä ja kykynsä muuttaa pieni tila vaaralliseksi tilanteeksi. Mestaruudesta pelaava joukkue tarvitsee hyökkäyspäähänsä pelaajan, joka pystyy kantamaan vastuuta myös silloin, kun peli ei muuten avaudu. Liimatainen täytti tämän roolin vahvasti.

Laibert toi puolustukseen ryhtiä Christian Laibert oli Veiterän puolustuksen mittari. Hänen arvonsa näkyi erityisesti siinä, miten hän toi joukkueen peliin ryhtiä, rauhallisuutta ja uskottavuutta.

Mestaruudesta pelaava joukkue tarvitsee puolustukseensa pelaajia, jotka eivät ainoastaan katkaise tilanteita, vaan myös jäsentävät koko joukkueen pelaamista ympärillään. Laibertin merkitys oli juuri tässä. Hän pystyi rauhoittamaan peliä, tekemään oikeita ratkaisuja paineen alla ja antamaan muulle joukkueelle tunteen siitä, että puolustuksen perusta kestää. Tällaisen pelaajan arvo ei aina näy otsikoissa tai tilastoissa, mutta se näkyy joukkueen vakaudessa. Veiterä pystyi pelaamaan rohkeasti myös siksi, että sen puolustuksessa oli Laibertin kaltaista kokemusta ja johtajuutta.

Seppänen kasvoi finaalin hetkessä. Aleksi Seppänen nousi finaalissa esiin kauden suurimmassa ottelussa. Se kertoo pelaajasta paljon. Ratkaisuhetkillä onnistuminen ei ole sattumaa, vaan merkki rohkeudesta, valmiudesta ja kyvystä kantaa vastuuta paineen alla. Vaikka finaalin lopputulos jäi Veiterälle kipeäksi, Seppäsen esiinmarssi oli yksi niistä asioista, jotka joukkue voi ottaa mukaansa tulevaan. Hän osoitti, ettei finaalin suuruus pienentänyt häntä, vaan toi hänen parhaat ominaisuutensa näkyviin.

Tällaiset suoritukset rakentavat tulevaisuutta. Hopea jää historiaan, mutta samalla finaali saattoi vahvistaa Veiterälle yhden uuden vastuunkantajan.

Peuhkuri muutti otteluiden rytmiä. Eetu Peuhkuri oli pelaaja, jonka liike pystyi repimään puolustuksia auki. Hänen kaltaisensa pelaaja antaa joukkueelle jatkuvan uhan: kyvyn muuttaa ottelun rytmiä, haastaa vastustajan tasapainoa ja synnyttää tilanteita myös silloin, kun peli muuten uhkaa tukkeutua.

KAUSIARVIO: VEITERÄ

Peuhkurin merkitys Veiterän hyökkäyspelaamisessa oli suuri juuri monipuolisuuden vuoksi. Hän pystyi tuomaan peliin vauhtia, etenemään linjojen väliin ja pakottamaan vastustajan puolustuksen liikkeelle. Kun puolustus joutuu reagoimaan, muille pelaajille syntyy tilaa.

Veiterän vahvuus oli siinä, ettei hyökkäyspelin uhka tullut vain yhdestä suunnasta.

Liimataisen tehojen ja Peuhkurin liikkeen yhdistelmä teki joukkueesta vaikeasti puolustettavan.

Välierissä finaalipaikka ansaittiin. Botniaa vastaan Veiterä osoitti, että se pystyi voittamaan myös vaikean ja epämurkavan pudotuspelisarjan. Sarja ei ollut pelkkää lappeenrantalaisten näytöstä, mutta juuri siksi finaalipaikka oli arvokas.

Veiterä joutui tekemään töitä, vastaamaan vastustajan paineeseen ja voittamaan otteluita myös silloin, kun oma peli ei ollut täydellistä. Se on vahvan joukkueen merkki. Suuri joukkue ei tarvitse jokaisena iltana parasta mahdollista esitystään, vaan se löytää keinot voittaa myös keskeneräisemmällä suorituksella.

Finaalipaikka ja kotietu olivat ansaittu palkinto vahvasta kaudesta. Finaali jätti kauden avoimeksi haavaksi. Veiterän kauden suurin pettymys syntyi siitä, että kaikki oli rakennettu suurta päätöstä varten. Kisapuiston kotiyleisö, kotijää ja vahva alku antoivat syyn uskoa mestaruuteen.

Juuri siksi tappio oli niin raskas. Veiterä ei kaatunut huonouteen. Se pelasi vahvan kauden ja oli finaalissakin pitkään kiinni mahdollisuudessa. Vastassa oli kuitenkin JPS, joka pystyi käsittelemään ottelun paineen, tunnetilan ja ratkaisuhetket hieman paremmin. Kauden arvosanaa arvioitaessa tätä ei voi ohittaa. Veiterä saavutti paljon, mutta jäi lopulta yhden voiton päähän tärkeimmästä tavoitteestaan. Hopea on hyvä saavutus, mutta mestaruutta tavoitelleelle porukalle se on muistutus käyttämättä jääneestä mahdollisuudesta.

Miksi arvosana on 8½?

Arvosana 8½ perustuu siihen, että Veiterä oli koko kauden ajan yksi sarjan parhaista joukkueista. Se pelasi vahvan runkosarjan, rakensi selkeän ja toimivan kokonaisuuden, sai useita pelaajia kantamaan vastuuta ja eteni ansaitusti kotifinaaliin.

Kausi oli selvästi onnistunut. Veiterä osoitti olevansa mestaruustason joukkue ja antoi kannattajilleen paljon syitä ylpeyteen.

Veiterä – mitä jäi käteen?

Veiterälle jäi kaudesta vahva näyttö siitä, että seura kuuluu kiistatta Bandyliigan mestaruustaistelun ytimeen. Joukkueella oli rakenne, laatu ja pelaajisto, joilla mestaruus oli täysin realistinen tavoite.

Kaudesta jäi myös useita yksilöllisiä onnistumisia. Liimatainen vahvisti asemaansa hyökkäyspelin johtavana hahmona, Laibert toi puolustukseen mestaruustason vakautta, Peuhkuri antoi hyökkäykselle vauhtia ja Seppänen osoitti finaalissa pystyvänsä kasvamaan suurissa hetkissä.

Suurin käteen jäänyt asia on kuitenkin kokemus siitä, kuinka lähellä mestaruus oli. Se voi olla raskas muisto, mutta oikein käsiteltynä myös voimakas polttoaine. Veiterä tietää nyt, että sen ei tarvitse rakentaa kaikkea uudelleen. Sen täytyy löytää viimeinen askel.

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27?

Veiterän tärkein kehityskohde ei ole koko pelitavan muuttaminen, vaan kyky viedä vahva kausi loppuun asti. Joukkueen on pystyttävä säilyttämään selkeys ja rohkeus myös silloin, kun mestaruuden paino kasvaa suurimmaksi mahdolliseksi.

Erikoistilanteiden, ottelun sisäisen johtamisen ja pelin rytmin hallinnan on kestettävä finaalin kaltaisissa otteluissa koko yhdeksänkymmentä minuuttia. Vahva alkua ei riitä, jos joukkue ei pysty pitämään kiinni omasta pelistään vastustajan reaktion jälkeen.

Samalla vastuun leveyttä on edelleen vahvistettava. Veiterällä oli paljon laatua, mutta mestaruusotteluissa tarvitaan mahdollisimman monta pelaajaa, jotka uskaltavat ottaa vastuuta ja tehdä ratkaisuja paineen alla. Seppäsen finaaliesitys oli tästä rohkaiseva merkki.

Joukkueen on myös varmistettava, että pettymys käsitellään oikein. Hopeasta voi jäädä taakaksi ajatus menetetystä mahdollisuudesta, mutta se voi toimia myös yhteisenä motivaationa. Ratkaisevaa on, pystyykö Veiterä muuttamaan finaalitappion katkeruuden entistä selkeämmäksi näläksi. Veiterä oli kaudella 2025–26 erittäin lähellä.

KAUSIARVIO: BOTNIA

Arvosana: 8+

Botnia – Sitkeä nousija, joka ansaitsi pronssinsa.

Botnian kausi oli tarina sitkeydestä, kasvusta ja oikeaan aikaan löytyneestä mitalikunnosta. Joukkue ei ollut koko kauden ajan sarjan näyttävin, tasaisin tai puhutuvin ryhmä, mutta se oli vaarallinen juuri sillä tavalla kuin mitalijoukkueen pitää olla: vaikeasti kaadettava, henkisesti sitkeä ja keväällä valmiimpi kuin moni osasi odottaa.

Arvosana 8+ kertoo ennen kaikkea siitä, että Botnia pystyi nousemaan kauden aikana lähtökohtiaan vahvemerkiksi joukkueeksi ja kruunaamaan työnsä pronssimitaliin. Se ei hallinnut sarjaa eikä ollut missään vaiheessa suurin mestariuosikki, mutta se kehitti peliään, kesti vaikeat vaiheet ja onnistui ratkaisevassa ottelussa. Botnian kausi ei ollut täydellinen, mutta se oli selvästi onnistunut.

Joukkue kasvoi kauden aikana. Botnian peli ei ollut jokaisessa vaiheessa kaunista eikä arki täysin ehjää. Suoritusaso vaihteli, ja mukaan mahtui otteluita, joissa hyökkäyspeli jäi liian ohueksi tai vastustaja pystyi määräämään pelin suunnan. Joukkueessa oli kuitenkin jotain, mikä kantoi vaikeiden hetkien yli. Botnia ei hajonnut, vaikka ottelut muuttuivat epämukaviksi. Se pystyi pysymään pelissä mukana, taistelemaan pienistä marginaaleista ja odottamaan omaa hetkeään.

Tämä oli yksi kauden tärkeimmistä onnistumisista. Botnia ei ollut valmis joukkue vielä syksyllä, vaan se kasvoi kauden edetessä. Keväällä kentällä nähtiin ryhmä, joka ymmärsi aiempaa paremmin omat vahvuutensa ja sen, millä tavalla juuri sen piti voittaa. Tervonen antoi joukkueelle uskoa

Juuso Tervonen oli yksi Botnian kauden suurista hahmoista. Hänen merkityksensä ei rajoittunut torjuntoihin, vaikka niitäkin nähtiin ratkaisevissa hetkissä. Suurin arvo näkyi siinä, miten hän antoi joukkueelle uskoa.

KAUSIARVIO: BOTNIA

Maalivahti voi vaikuttaa koko joukkueen tunnetilaan. Kun viimeinen lukko näyttää rauhalliselta, puolustus uskaltaa pelata päättäväisemmin ja kenttäpelaajat luottavat siihen, ettei yksittäinen virhe vielä ratkaise ottelua.

Tervonen toi Botnian peliin juuri tätä turvallisuutta. Hän piti joukkueensa mukana vaikeissa vaiheissa ja antoi sille mahdollisuuden voittaa otteluita, joissa vastustaja hallitsi ajoittain tapahtumia.

Hänen merkityksensä korostui erityisesti keväällä, jolloin jokainen torjunta saattoi muuttaa ottelun suunnan. Tervonen ei ollut vain maalivahti, joka pysäytti palloja. Hän oli osa Botnian henkistä selkärankaa.

Niskan rinnalla tarvittiin koko joukkuetta. Pekka Niska oli jälleen yksi Botnian näkyvimmistä ja tärkeimmistä pelaajista. Hänen merkityksensä on nostettu esiin useaan otteeseen, eikä syyttä. Botnian mitalikausi ei kuitenkaan rakentunut vain yhden tähtipelaajan varaan.

Joukkueen vahvuus löytyi myös keskialueen työstä, kaksinkamppailuista ja erikoistilanneosaamisesta. Botniassa oli useita pelaajia, jotka eivät välttämättä nousseet suurimpiin otsikoihin, mutta joiden merkitys näkyi otteluiden sisällä.

Pelin katkominen, rytmin rikkominen, irtopallojen voittaminen ja valmius tehdä raskasta työtä muodostivat joukkueen identiteetin. Botnia ei tarvinnut jokaisessa ottelussa loistokasta kokonaisnäytöstä. Se tarvitsi tarpeeksi monta voittavaa yksityiskohtaa. Juuri siinä joukkue oli parhaimmillaan.

Erikoistilanteet olivat tärkeä ase. Botnia ymmärsi, ettei sen tarvinnut hallita jokaista ottelua alusta loppuun. Se pystyi rakentamaan kilpailukykyään erikoistilanteiden, tiiviin puolustamisen ja keskialueen työn kautta.

Kulmat ja muut erikoistilanteet antoivat joukkueelle mahdollisuuden ratkaista tasaisia otteluita myös silloin, kun avoimesta pelistä syntyi vähän paikkoja. Tämä teki Botniasta vaarallisen vastustajan.

Samalla joukkueen työmäärä pakotti vastustajat pelaamaan kärsivällisesti. Botnia ei antanut helppoja iltoja, eikä sen murtaminen onnistunut vain hyvällä perustasolla.

KAUSIARVIO: BOTNIA

Veiterä näytti rajan. Välieräsarja Veiterää vastaan näytti Botnian tason rehellisesti. Veiterä oli lopulta parempi ja eteni finaaliin ansaitusti, mutta Botnia ei ollut sarjassa pelkkä sivustakatsoja.

Se teki välierästä kilpailun, pakotti Veiterän pelaamaan tosissaan ja ansaitsemaan jokaisen voittonsa. Botnia osoitti, että sen kevätkunto oli todellinen ja että se pystyi haastamaan sarjan parhaisiin kuuluvan joukkueen.

Samalla sarja paljasti sen, mitä Botnialta vielä puuttui aivan korkeimmalle tasolle nousemiseksi. Veiterällä oli enemmän laatua, jatkuvuutta ja vaihtoehtoja ratkaista tiukat ottelut. Botnia pystyi tekemään sarjasta vaikean, mutta ei vielä kääntämään sitä edukseen. Tämä ero on tärkeä huomio myös arvosanaa arvioitaessa. Botnia oli mitalijoukkue, mutta ei vielä mestaruustason kokonaisuus.

Pronssiottelu kruunasi kauden. Pronssiottelu HIFK vastaan oli Botnialle paljon enemmän kuin kauden viimeinen peli. Se oli testi siitä, pystyykö joukkue muuttamaan hyvän kauden konkreettiseksi palkinnoksi.

Välierätappion jälkeen joukkueella olisi ollut helppo vajota pettymykseen. Botnia teki päinvastoin. Se kokosi itsensä, palasi omaan identiteettiinsä ja osoitti olevansa valmis vielä yhteen suureen otteluun.

Pronssivoitto HIFK antoi kaudelle ansaitun kruunun. Se osoitti, että Botnia pystyy voittamaan ison ottelun silloin, kun panos on suuri ja vastassa on laadukas joukkue. Pronssi ei tullut sattumalta eikä vain HIFK epäonnistumisen seurauksena. Botnia ansaitsi sen omalla sitkeydellään, valmistautumisellaan ja kyvyllään käsitellä ratkaisuoittelun paine paremmin.

Miksi arvosana on 8+?

Arvosana 8+ perustuu siihen, että Botnia ylitti monessa suhteessa odotukset, kasvoi kauden aikana ja saavutti pronssimitalin. Joukkue pystyi tekemään vahvasta keväästään konkreettisen tuloksen, mikä erottaa onnistuneen kauden lupaavasta kaudesta. Botnia ei vain väläytellyt tai pelannut yksittäisiä hyviä otteluita. Se eteni välieriin, haastoi Veiterän ja voitti lopulta HIFK pronssiottelussa. Nämä ovat painavia näyttöjä.

Botnia – mitä jäi käteen?

Botnialle jäi kaudesta ennen kaikkea vahvistus siitä, että seura on oikealla tiellä.

Pronssi ei ollut irrallinen huippuhetki, vaan seurausta siitä, että joukkueen rakenne, sitkeys ja kilpailukyky kestivät kevään paineen. Joukkue löysi identiteetin, jonka varaan on mahdollista rakentaa. Tervosen vakaus, Niskan merkitys, keskialueen työ ja erikoistilanneosaaminen muodostivat kokonaisuuden, joka pystyi haastamaan sarjan kärjen.

Kaudesta jäi myös kokemus siitä, että Botnia osaa voittaa ratkaisevan ottelun.

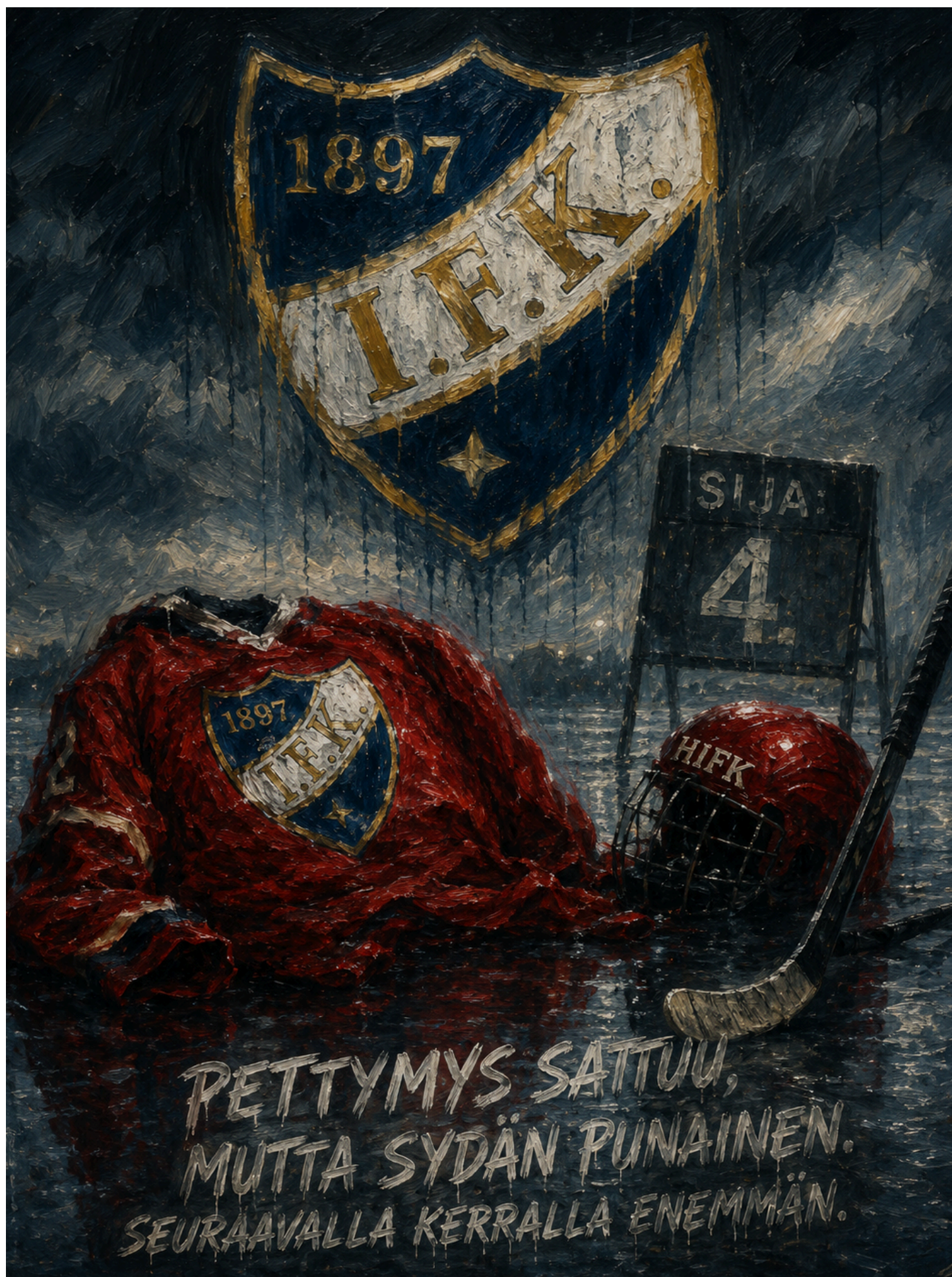
Tämä on tärkeä askel joukkueelle, joka haluaa tulevaisuudessa tavoitella vielä kirkkaampia mitaleja. Pronssi vahvistaa itseluottamusta, mutta samalla se nostaa odotuksia. Botniaa ei nähdä seuraavalla kaudella enää samalla tavalla yllättäjänä. Vastustajat tietävät, että kyseessä on mitalitason joukkue.

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27? Botnian seuraava askel on nostaa perustaso lähemmäksi kevään parasta suorittamista. Joukkue ei voi tulevilla kaudella nojata vain sitkeyteen, maalivahtipeliin ja yksittäisiin erikoistilanteisiin, jos tavoitteena on nousta finaaliin.

Hyökkäyspeliin tarvitaan enemmän jatkuvuutta ja vaihtoehtoja. Botnian on pystyttävä rakentamaan laadukkaita tilanteita myös silloin, kun vastustaja sulkee Niskan, puolustaa erikoistilanteet hyvin ja pakottaa joukkueen hallitsemaan palloa pidempiä jaksoja. Samalla vastuun on jakauduttava entistä laajemmin. Kärkijoukkueiden haastaminen ottelusarjassa vaatii useita ratkaisijoita ja kykyä voittaa erilaisilla pelitavoilla. Yhden tai kahden avainpelaajan onnistuminen ei saa määrittää liikaa koko joukkueen hyökkäyspeliä.

Keskialueen työ ja puolustamisen sitkeys ovat edelleen vahva perusta, mutta niiden rinnalle tarvitaan enemmän aloitteellisuutta. Myös pronssikauden synnyttämä uusi asema on käsiteltävä oikein. Nyt Botniaan suhtaudutaan eri tavalla. Siltä odotetaan menestystä, eikä mitalitaistelu enää olisi yllätys. Kaudella 2026–27 Botnian on osoitettava, ettei pronssi ollut yhden kevään huippu, vaan uuden tason alku.

PETTYMYS SATTUU,
MUTTA SYDÄN PUNAINEN.
SEURAAVALLA KERRALLA ENEMMÄN.

KAUSIARVIO: HIFK

Arvosana: 8

HIFK – Runkosarjan voittaja, jonka kevät jäi kesken. HIFK kaudessa oli paljon sitä, mikä tekee seurasta aina kiinnostavan. Tunnetta, vauhtia, vaatimustasoa, odotuksia ja pelaajia, joilta oli lupa odottaa suuria tekoja. HIFK ei ollut missään vaiheessa yhdentekevä joukkue. Sitä seurattiin, sitä vastaan valmistauduttiin huolellisesti ja siltä odotettiin keväällä paljon.

Runkosarjan voitto osoitti, etteivät odotukset olleet perusteettomia. HIFK oli pitkän talven aikana Bandyliigan vahvin ja tasaisin mittari. Joukkueessa oli laatua hyökkäyssuuntaan, kokemusta keskialueella ja kykyä pelata vauhdikasta sekä aktiivista jääpalloa. Parhaimmillaan stadilaiset näyttivät ryhmältä, jonka peli oli rakennettu mestaruustaistelua varten.

Hyökkäyspään odotukset kohdistuivat erityisesti Aku Ojaseen, Santeri Laitiseen ja Tomi Hauskaan. Kolmikko kilkutteli runkosarjassa pistepörssin kärkisijoja ja antoi vahvan näytön siitä, kuinka paljon tulivoimaa HIFK hyökkäyksessä parhaimmillaan oli. Ohjanen, Laitinen ja Hauska pystyivät ratkaisemaan otteluita, luomaan painetta ja pitämään vastustajan puolustuksen jatkuvasti varuillaan.

Erityisesti Hauskan ja Laitisen saapumisen seuraan piti etukäteen nostaa HIFK vielä lähemmäs mestaruutta. Molemmat toivat mukanaan kokemusta, ratkaisukykyä ja näyttöjä suurista otteluista. Paperilla HIFK hyökkäyspeli näytti aiempaa monipuolisemmalta ja vaikeammin pysäytettävältä.

Runkosarjassa tämä myös näkyi. Jatkosarjassa ja varsinkin pudotuspeleissä kuva muuttui kuitenkin olennaisesti. HIFK ei enää juhlinut maaleilla samaan tapaan kuin talven vahvimmissa vaiheissa. Hyökkäyspelin virtaus heikkeni, paikkoja kuitenkin oli, mutta kuitenkin ratkaisupelaajien tehot jäivät ratkaisuhetkillä odotettua pienemmiksi.

KAUSIARVIO: HIFK

Juuri tässä on HIFK kauden suurin kysymys. Miten joukkue, jonka kärkipelaajat olivat runkosarjassa pistepörssin kärjen tuntumassa ja jonka hyökkäykseen oli hankittu lisää laatua, ajoi jatkopeleissä seinää päin?

Yhtä yksinkertaista vastausta tuskin on. Vastustajat valmistautuivat HIFK avainpelaajiin runkosarjaa tarkemmin, tilat vähenivät ja pelien rytmi muuttui. Pudotuspeleissä hyökkäyksiä ei enää rakennettu yhtä vapaasti, eikä yksilöiden laadulle syntynyt samanlaisia tiloja kuin aiemmin. Samalla HIFK oma pelillinen kärsivällisyys ja selkeys alkoivat horjua.

Kun ensimmäiset ratkaisut eivät onnistuneet, joukkue ajautui liian usein pakottamaan peliä. Hyökkääminen muuttui kiireiseksi, etäisyydet kasvoivat ja vastuu alkoi painottua liikaa yksittäisten tähtipelaajien harteille. Ojanen, Laitinen ja Hauska eivät muuttuneet keväällä huonoiksi pelaajiksi, mutta HIFK ei pystynyt enää rakentamaan heidän ympärilleen yhtä toimivaa kokonaisuutta.

Välieräsarja JPS:ää vastaan paljasti tämän armottomasti. JPS puolusti tiiviisti, katkaisi HIFK hyökkäysten rytmiä ja pakotti stadilaiset hakemaan ratkaisuja vaikeammista paikoista. HIFK jäi liian usein jahtaamaan ottelun tunnetta ja rytmiä sen sijaan, että olisi määrännyt niitä itse.

Sarja päättyi HIFK näkökulmasta liian nopeasti. Tappio ei ollut vain putoaminen finaalista, vaan myös osoitus siitä, ettei runkosarjassa tehokkaasti toiminut hyökkäys pystynyt mukautumaan pudotuspelien vaatimuksiin.

Pronssiottelun tappio Botnialle syvensi pettymystä entisestään. Kun finaali paikka karkasi ensin ja sen jälkeen myös mitali jäi saamatta, kauden päätös tuntui väistämättä vajaalta. HIFK oli vielä yksi mahdollisuus päättää vahva kausi onnistumiseen, mutta hyökkäyspelin lukot eivät auenneet riittävällä tavalla siinäkään ottelussa.

Miksi arvosana kuitenkin on 8?

Arvosana 8 perustuu ennen kaikkea HIFK runkosarjan voittoon ja talven aikana osoitettuun korkeaan perustasoon. Sarjan ensimmäisen vaiheen voittaminen on merkittävä saavutus, jota ei pidä vähätellä vain siksi, ettei kevät tuonut mitalia. HIFK pystyi pelaamaan aktiivista, vauhdikasta ja tuloksellista jääpalloa tavalla, johon harva muu joukkue ylsi yhtä säännöllisesti.

HIFK – mitä jäi käteen?

HIFK jäi kaudesta vahvistus siitä, että joukkueen perustaso, materiaali ja yksilöosaaminen riittävät Bandyliigan kärkeen. Runkosarjan voitto sekä Ojasen, Laitisen ja Hauskan vahvat talven esitykset osoittivat, että joukkueella oli käytössään mestaruustason hyökkäysvoimaa.

Samalla kaudesta jäi suuri varoitus. Pistepörssin kärjessä oleminen ei yksin takaa pudotuspelimenestystä. Ratkaisupelaajien ympärille on rakennettava rakenne, joka kestää myös silloin, kun vastustaja vie tilan, hidastaa peliä ja pakottaa hyökkäämään eri tavalla.

HIFK on kysyttävä rehellisesti, miksi Hauskan ja Laitisen tulon piti nostaa seura lähemmäs mestaruutta, mutta ratkaisupeleissä vaikutus jäi odotettua pienemmäksi. Oliko vastuu liian keskittynyttä? Oliko hyökkäyspeli liian helposti luettavissa? Puuttuiko kentältä vaihtoehtoinen tapa voittaa silloin, kun tähtipelaajille ei syntynyt tilaa?

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27? HIFK tärkein tehtävä on tehdä hyökkäyspelistään pudotuspeleissä vähemmän ennakoitavaa. Joukkue ei voi nojata vain siihen, että sen parhaat yksilöt ratkaisevat ottelut laadullaan. Keväällä vastustajat pystyvät sulkemaan tärkeimmät yhteydet, pienentämään tilat ja pakottamaan joukkueen pois vahvuusalueiltaan.

Ohjasen, Laitisen ja Hauskan kaltaisten pelaajien ympärille tarvitaan enemmän liikettä, parempaa roolitusta ja laajempaa vastuunjakoja. Kun kärkipelaajat otetaan tarkkaan vartiointiin, muiden on pystyttävä nousemaan esiin. HIFK tarvitsee useampia pelaajia, jotka voivat ratkaista otteluita ja pakottaa vastustajan huomioimaan koko kentän.

Myös hyökkäyspelissä on säilytettävä kärsivällisyys. Pudotuspeleissä kaikkia otteluita ei voiteta vauhdilla tai suurella maalimäärällä. Joukkueen on opittava hyväksymään vähämaaliset ja rikkonaiset ottelut ilman, että rakenne hajoaa tai peli muuttuu kiireiseksi.

HIFK suurin ongelma ei ollut se, ettei joukkueella ollut ratkaisijoita. Ongelma oli se, ettei se pystynyt luomaan ratkaisijoilleen keväällä riittävästi oikeanlaisia tilanteita.

Kaudella 2026–27 HIFK on löydettävä vastaus kysymykseen, joka jäi Brakun koppiin pitkäksi kesäksi: miksi runkosarjan vaarallisin hyökkäys hiljensi juuri silloin, kun sen olisi pitänyt olla kaikkein tehokkaimmillaan?

Kampparit – Sitkeä joukkue, joka tarvitsi enemmän hyökkäysvoimaa.

Kampparit oli kaudella 2025–26 jälleen juuri sellainen joukkue, jota vastaan harva sai mitään ilmaiseksi. Mikkeliäinen jääpallokkulttuuri näkyi tavassa puolustaa, kamppailla ja pysyä otteluissa mukana silloinkin, kun pelillinen virtaus ei ollut omissa käsissä.

Kampparit ei ollut sarjan näyttävin joukkue, mutta se oli ryhmä, jonka kaataminen vaati aina työtä. Joukkue pystyi tekemään otteluista fyysisiä, tiiviitä ja epämukavia. Parhaimmillaan se hidasti vastustajan rytmiä, puolusti keskustaa kurinalaisesti ja piti ottelut sellaisissa lukemissa, että mahdollisuus pisteisiin säilyi pitkälle.

Seuran identiteetti rakentui edelleen sitkeyden, paikallisen ylpeyden ja vastuullisen puolustamisen varaan. Nämä ominaisuudet kantoivat joukkuetta läpi kauden, mutta samalla ne paljastivat myös kokonaisuuden suurimman rajan: Kampparit joutui liian usein tekemään valtavan määrän työtä saadakseen otteluista liian vähän tulosta.

Puolustaminen piti joukkueen elossa

Kamppareiden vahvin ja luotettavin osa-alue oli puolustuspelaaminen. Joukkue ymmärsi, ettei se voinut lähteä jokaiseen otteluun avoimeen maalintekokilpailuun. Sen oli pidettävä rakenne tiiviinä, suojeltava keskustaa ja pakotettava vastustaja vaikeampiin ratkaisuihin. Tässä onnistuttiin monessa ottelussa hyvin.

Kampparit pystyi pysymään mukana myös silloin, kun vastustaja hallitsi palloa tai määräsi pelin tempoa. Joukkue ei yleensä hajonnut ensimmäiseen vaikeaan jaksoon, vaan puolusti kärsivällisesti ja odotti omaa mahdollisuuttaan. Tämä kertoo hyvästä työmoraalista ja siitä, että pelaajat olivat valmiita sitoutumaan yhteiseen suunnitelmaan. Samalla puolustuksen vastuu kasvoi ajoittain kohtuuttoman suureksi. Kun hyökkäyspeli ei tuottanut riittävästi, jokainen puolustuspään virhe tai huono jakso saattoi ratkaista ottelun.

KAUSIARVIO: KAMPPARIT

Kettunen toi kokemusta ja vakautta. Rasmus Kettusen merkitys näkyi erityisesti joukkueen rakenteessa, kokemuksessa ja kyvyssä säilyttää rauhallisuus vaikeissa vaiheissa. Hänen kaltaisensa pelaajan arvo ei aina näy suoraan pisteissä, vaan siinä, kuinka hän auttaa joukkuetta pysymään järjestyksessä.

Kamppareiden kaltaisessa joukkueessa kokeneen pelaajan tehtävä on suuri. Hänen pitää johtaa omaa pelaamistaan, tukea nuorempia ja auttaa kokonaisuutta silloin, kun vastustaja saa painetta tai ottelu uhkaa karata. Kettunen oli tärkeä linkki puolustamisen, keskialueen työn ja pelin hallinnan välillä. Hän toi ryhtiä tilanteisiin, joissa Kampparit joutui puolustamaan pitkiä jaksoja, ja antoi joukkueelle kokemusta, jota ilman nuorempi kokonaisuus olisi ollut selvästi haavoittuvampi.

Kukkasniemen rooli korostui hyökkäyspäässä. Leevi Kukkasniemeltä odotettiin ratkaisuja erityisesti hyökkäyssuuntaan. Kampparit tarvitsi pelaajan, joka pystyi luomaan uhkaa, viimeistelemään vähistä paikoista ja antamaan joukkueelle mahdollisuuden voittaa vähämaalisia otteluita. Hänen roolinsa oli siksi suurempi kuin pelkät tehopisteet kertovat. Kukkasniemen liike, pallollinen osaaminen ja kyky haastaa vastustajan puolustusta olivat Kamppareille tärkeitä, koska joukkueella ei ollut liikaa luonnollisia hyökkäyspään ratkaisijoita. Samaan aikaan tämä teki hyökkäyspelistä liian riippuvaista yksittäisistä onnistumisista. Jos Kukkasniemi tai muut avainpelaajat eivät päässeet peliin mukaan, Kamppareiden oli vaikea tuottaa painetta riittävän monipuolisesti. Tulevaisuutta ajatellen Kukkasniemen ympärille tarvitaan enemmän tukea, liikettä ja vaihtoehtoisia ratkaisijoita. Hänen ei pitäisi joutua kantamaan liian suurta osaa hyökkäyspelin luovuudesta yksin.

Huotelin teki arvokasta näkymätöntä työtä. Simo Huotelinin rooli oli tärkeä erityisesti keskialueen kamppailuissa ja joukkueen tasapainossa. Hän teki paljon sellaista työtä, joka ei aina näy otsikoissa: katkaisi peliä, häiritsi vastustajan rakentelua, voitti kaksinkamppailuja ja pyrki kääntämään otteluiden rytmiä Mikkelin suuntaan. Kamppareiden identiteetissä tällainen pelaaja on keskeinen. Joukkue ei voinut perustaa peliään vain pallolliseen hallintaan, vaan sen oli pystyttävä rikkomaan vastustajan rytmiä ja tekemään jokaisesta metristä vaikea. Huotelin toi tähän juuri oikeanlaista työtä ja kamppailuvoimaa. Hänen kaltaistensa pelaajien ansiosta Kampparit pysyi mukana monissa otteluissa, vaikka se ei olisi ollut pelillisesti vahvempi osapuoli.

KAUSIARVIO: KAMPPARIT

Seuraava askel olisi saada keskialueen voitoista enemmän hyötyä hyökkäyspäähän.

Katkot ja kaksinkamppailuvoitot ovat arvokkaita, mutta niiden jälkeen pallon pitäisi liikkua nopeammin ja vaarallisemmin eteenpäin.

Hyökkäyspeli jäi liian ohueksi. Kamppareiden suurin ongelma oli hyökkäyspelin tehokkuus.

Joukkue pystyi tekemään paljon asioita oikein, mutta liian harvoin työ muuttui laadukkaiksi maalipaikoiksi tai jatkuvaksi paineeksi vastustajan päädyssä. Vaikeina iltoina Kampparit jäi liikaa yksittäisten onnistumisten varaan. Hyökkäyksissä ei aina ollut riittävästi jatkuvuutta, leveyttä tai yllätyksellisyyttä. Kun vastustaja pystyi sulkemaan tärkeimmät etenemissuunnat, joukkueen oli vaikea löytää vaihtoehtoisia tapoja luoda tilanteita.

Tämä teki otteluiden voittamisesta raskasta. Kampparit tarvitsi usein lähes täydellisen puolustuspelin, vahvan maalivahtisuorituksen ja tehokkaan viimeistelyn vähäisistä paikoista. Tällainen yhtälö voi toimia yksittäisissä otteluissa, mutta koko kauden aikana se on liian hauras.

Nuorten kehitys oli tärkeä osa kautta. Kamppareiden tulevaisuuden kannalta oli olennaista, että nuorille pelaajille löytyi vastuuta ja tilaa kasvaa. Kaudella nähtiin merkkejä siitä, että mikkeliäinen pelaajapolku elää ja että joukkueella on mahdollisuus rakentaa tulevaisuuttaan myös omien pelaajien varaan. Pelkkä peliaika ei kuitenkaan vielä takaa kehitystä. Nuorten ympärille tarvitaan riittävästi kokemusta, laatua ja selkeitä rooleja, jotta kasvaminen ei muutu vain selviytymiseksi.

Kettusen kaltaisten kokeneiden pelaajien merkitys korostuu juuri tässä. Heidän tehtävänsä ei ole vain pelata hyvin itse, vaan auttaa nuorempia ymmärtämään pelin vaatimuksia ja kantamaan vastuuta oikein. Kamppareiden on myös löydettävä nuorille rooleja, joissa he pääsevät käyttämään omia vahvuuksiaan eivätkä joudu ainoastaan paikkaamaan puutteita. Vasta silloin pelaajapolku voi alkaa tuottaa seuralle todellista kilpailuetua.

Miksi arvosana on 7?

Arvosana 7 perustuu siihen, että Kampparit säilytti kilpailukykynsä, identiteettinsä ja kykynsä tehdä otteluista vaikeita vastustajille. Joukkue ei romahtanut, vaan pystyi pelaamaan kurinalaisesti ja taistelemaan pisteistä myös sarjan vahvempia joukkueita vastaan. Kaudessa oli paljon hyväksyttävää. Puolustamisen rakenne kesti usein hyvin, kokeneet pelaajat kantoivat vastuuta ja nuorille löytyi mahdollisuuksia kasvaa.

Kampparit – mitä jäi käteen?

Kamppareille jäi kaudesta ennen kaikkea vahvistus siitä, että seuran identiteetti on edelleen vahva. Joukkue puolusti, kamppaili ja pelasi mikkililäisellä ylpeydellä. Se pystyi säilyttämään uskottavuutensa myös silloin, kun materiaali tai hyökkäyspelin laatu eivät riittäneet sarjan parhaiden tasolle.

Kaudesta jäi myös näyttö siitä, että kokeneilla vastuunkantajilla on edelleen suuri arvo. Kettusen vakaus, Huotelinin keskialueen työ ja Kukkasniemen hyökkäyspään uhka muodostivat tärkeitä osia kokonaisuudesta.

Samalla kausi teki selväksi, ettei Kampparit voi rakentaa tulevaisuuttaan vain sitkeyden varaan. Nuorten pelaajien kehittäminen on välttämätöntä, mutta heidän ympärilleen tarvitaan myös riittävästi hyökkäyspään laatua ja kokeneita johtajia. Suurin käteen jäänyt kysymys kuuluu: pystyykö Kampparit muuttamaan hyvän taistelujoukkueen identiteetin voittavammaksi peliksi ilman, että se menettää omat vahvuutensa?

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27? Kamppareiden tärkein kehityskohde on hyökkäyspelin monipuolistaminen. Joukkue tarvitsee enemmän pelaajia, jotka pystyvät luomaan tilanteita, kuljettamaan palloa paineen alta ja viimeistelemään vähistäkin paikoista. Kukkasniemen kaltaisten ratkaisijoiden ympärille on rakennettava toimivampi rakenne. Hyökkäyspeli ei saa jäädä sen varaan, että yksi pelaaja löytää illasta toiseen keinon murtaa vastustajan puolustus.

Keskialueen työstä on saatava enemmän tulosta. Huotelinin ja muiden kaksinkamppailijoiden voittamien pallojen jälkeen pelin pitää edetä nopeammin ja selkeämmin kohti vastustajan maalia. Katkot eivät yksin riitä, jos niitä seuraa hidas tai epätarkka hyökkäyksen käynnistäminen.

Nuorten pelaajien rooleja on vahvistettava suunnitelmallisesti. Heille on annettava vastuuta, mutta samalla ympärille tarvitaan kokemusta ja johtajuutta. Kettusen kaltaisten pelaajien merkitys säilyy suurena, koska uusi sukupolvi tarvitsee tuekseen pelaajia, jotka tuntevat sarjan vaatimustason. Kamppareiden ei tarvitse luopua identiteetistään. Puolustamisen sitkeys, kurinalaisuus ja paikallinen ylpeys ovat edelleen joukkueen tärkeimpiä voimavaroja.

KAUSIARVIO: NARUKERÄ

Arvosana: 7

Narukerä – Perinne kantoi, mutta ei vielä tarpeeksi pitkälle.

Narukerän kausi 2025–26 ei ollut helppo, mutta juuri siksi se ansaitsee rehellisen ja rauhallisen arvion. Porissa jääpallo elää vahvasta perinteestä, omasta identiteetistä ja sitkeästä seuratyöstä. Narukerä ei ole seura, jolle kilpailukyky syntyy itsestään. Jokainen kausi vaatii paljon työtä niin kentällä kuin sen ulkopuolella. Kausi muistutti samalla karulla tavalla siitä, ettei perinne yksin tee pisteitä.

Narukerän pelaamisessa oli jaksoja, joissa nähtiin aitoa kamppailuilmettä. Joukkue pystyi ajoittain tekemään otteluista vaikeita, taistelemaan irtopalloista ja pysymään mukana tilanteissa, joissa peli olisi voinut karata jo paljon aikaisemmin. Parhaimmillaan porilaiset näyttivät sitkeältä ja kilpailukykyiseltä ryhmältä, joka pystyi haastamaan vastustajansa vahvan työmoraaalin ja yhteisen taistelun kautta.

Ongelmaksi muodostui kuitenkin suoritustason vaihtelu. Hyvät jaksot eivät kantaneet tarpeeksi pitkälle, eikä Narukerä pystynyt rakentamaan riittävän usein ehjiä ottelukokonaisuuksia. Kun rakenne säilyi, joukkue pysyi mukana. Kun etäisyydet kasvoivat, pallollinen pelaaminen hajosi tai vastustaja sai muutaman onnistumisen peräkkäin, ottelut karkasivat liian helposti.

Juuri tämä epätasaisuus määritti kautta. Narukerä pystyi näyttämään, että sillä oli sarjaan kuuluvia ominaisuuksia, mutta se ei pystynyt toistamaan niitä riittävän varmasti illasta toiseen.

Ville Aaltonen oli joukkueen suuri mittari. Ville Aaltosen merkitys Narukerälle ulottui paljon yksittäisiä suorituksia laajemmalle. Hänen kokemuksensa, pelinlukunsa ja asemansa suomalaisessa jääpallossa toivat joukkueelle uskottavuutta sekä kentällä että sen ulkopuolella. Aaltosen kaltaisen pelaajan läsnäolo vaikuttaa koko ryhmään. Hän tietää, mitä Bandyliigassa menestyminen vaatii, osaa tunnistaa otteluiden ratkaisevat hetket ja pystyy näyttämään nuoremmille, millaista vastuunkantoa vaikeina iltoina tarvitaan.

KAUSIARVIO: NARUKERÄ

Narukerän ongelma oli kuitenkin siinä, että Aaltosen vastuusta tuli ajoittain liian suuri.

Kokeneen pelaajan pitäisi pystyä täydentämään toimivaa kokonaisuutta, ei joutua kantamaan sen suurinta painoa illasta toiseen. Kun joukkueen ympärillä oli riittävästi liikettä, tukea ja rohkeutta, Aaltosen osaaminen pääsi paremmin esiin. Kun kokonaisuus hajosi, myös hänen mahdollisuutensa vaikuttaa ottelun suuntaan vähenivät.

Aaltosen kausi muistutti siitä, kuinka arvokas kokenut vastuunkantaja on nuorelle ja kapealle joukkueelle. Samalla se osoitti, ettei yhden suuren pelaajan kokemus voi yksin ratkaista koko joukkueen rakenteellisia puutteita.

Eero Paavolalta tarvittiin tasapainoa ja vastuuta. Eero Paavolan rooli oli tärkeä Narukerän kokonaisuuden tasapainossa. Hänen tehtävänsä ei ollut vain tehdä oma osuutensa, vaan auttaa joukkuetta säilyttämään rakennetta tilanteissa, joissa vastustaja pystyi nostamaan painetta tai ottelu uhkasi lähteä porilaisten käsistä.

Narukerän kaltaisessa joukkueessa kokeneempien pelaajien vastuu korostuu. Heidän on pystyttävä rauhoittamaan peliä, tekemään yksinkertaisia ratkaisuja ja pitämään joukkueen tekeminen koossa myös silloin, kun ottelun virtaus ei ole omissa käsissä. Paavolan merkitys näkyi erityisesti siinä työssä, jonka hän teki ylöspäin.

Joni Vuopio toi kokemusta vaikeisiin hetkiin. Joni Vuopion roolissa korostuivat kokemus, kilpailullisuus ja kyky ymmärtää otteluiden vaatimuksia. Vuopion kaltaiset pelaajat ovat tärkeitä erityisesti nuoren ryhmän ympärillä. Heidän merkityksensä ei näy vain siinä, mitä he itse tekevät pallon kanssa, vaan siinä, miten he auttavat muita pelaamaan paremmin, löytämään oikeat sijoittumiset ja kestäämään otteluiden vaikeita vaiheita.

Narukerän kaudella tällaiselle johtajuudelle oli paljon tarvetta. Joukkue joutui usein tilanteisiin, joissa yhden tai kahden maalin takaisku uhkasi murtaa koko ottelun rakenteen. Kokeneiden pelaajien tehtävä oli estää vaikeiden hetkien muuttuminen täydelliseksi hajoamiseksi. Samalla myös esim. Vuopion kohdalla vastuu kasvoi ajoittain liian suureksi. Kokeneet pelaajat pystyivät pitämään joukkuetta koossa, mutta heidän ympäriltään puuttui liian usein riittävä määrä pelaajia, jotka olisivat voineet jakaa vastuuta ja muuttaa puolustustaistelun myös hyökkäyspään tulokseksi.

KAUSIARVIO: NARUKERÄ

Pelaajiston syvyys oli kauden suurin haaste. Narukerän suurin urheilullinen ongelma oli materiaalin syvyys. Joukkue tarvitsi lisää pelaajia, jotka pystyivät kantamaan vastuuta ottelusta toiseen ja pitämään suoritustasonsa riittävän korkealla koko kauden ajan.

Aaltonen, Paavola ja Vuopio muodostivat kokemuksellaan tärkeän selkärangan, mutta heidän ympärilleen olisi tarvittu enemmän valmiita Bandyliiga-tason vastuunkantajia. Kun avainpelaajien ilta oli vaikea tai kokoonpano eli, vaihtoehtoja jäi liian vähän. Kapeassa materiaalissa pienetkin poissaolot, pelilliset notkahdukset tai yksittäisten pelaajien heikommat jaksot näkyvät nopeasti koko joukkueen suorittamisessa. Narukerällä ei ollut riittävästi leveyttä peittää näitä vaikeuksia.

Nuorissa pelaajissa nähtiin energiaa ja lupaavia merkkejä, mutta nuoruus ei yksin ratkaise ongelmia. Kehitys tarvitsee aikaa, selkeitä rooleja ja kokeneiden pelaajien tukea. Nuorten ei pitäisi joutua liian nopeasti tilanteeseen, jossa heidän odotetaan korjaavan koko joukkueen tulokselliset puutteet.

Maalinteon vaikeus söi itseluottamusta. Narukerän maalintekovoiman puute näkyi kauden aikana selvästi. Joukkue pystyi ajoittain tekemään paljon työtä päästäkseen otteluihin mukaan, mutta hyökkäyspäässä tarvittavaa viimeistä terävyyttä ei löytynyt riittävän usein. Hyökkäysten rakentaminen jäi liian usein hitaaksi tai ennalta arvattavaksi. Vastustajan puolustuksen tasapainoa ei pystytty järkyttämään tarpeeksi säännöllisesti, eikä laadukkaita maalipaikkoja syntynyt riittävää määrää.

Kun paikkoja lopulta tuli, viimeistelyn olisi pitänyt olla tehokkaampaa. Kapealla materiaalilla pelaavalla joukkueella ei ole varaa hukata montaa hyvää mahdollisuutta, koska uusia ei välttämättä synny nopeasti. Maalit ovat vaikean kauden aikana paljon enemmän kuin tilastomerkintöjä. Ne antavat joukkueelle uskoa, muuttavat ottelun tunnetilaa ja palkitsevat puolustuspäässä sekä keskialueella tehdyn raskaan työn.

Narukerä jäi liian usein tilanteeseen, jossa suuri työmäärä ei saanut riittävää palkintoa tulostaululla. Kun puolustus oli pitänyt joukkueen mukana pitkään, mutta hyökkäys ei pystynyt hyödyntämään mahdollisuuksiaan, paine kasvoi vähitellen liian suureksi. toivat suurta vastuuta ja auttoivat joukkuetta säilyttämään uskottavuutensa vaikeina aikoina. semaan otteluita eikä vain pysymään niissä mukana.

KAUSIARVIO: NARUKERÄ

Miksi arvosana on 7?

Arvosana 7 perustuu siihen, että Narukerä säilytti vaikeasta kaudesta huolimatta kilpailullisuutensa, identiteettinsä ja kykynsä haastaa vastustajia ainakin otteluiden yksittäisissä vaiheissa.

Joukkue ei luovuttanut eikä muuttunut merkityksettömäksi. Se pystyi ajoittain puolustamaan sitkeästi, kamppailemaan vahvasti ja näyttämään, että Porissa on edelleen osaamista, kokemusta ja halua pitää seura mukana suomalaisen jääpallon korkeimmalla tasolla.

Seitsemän antaa tunnustuksen myös kokeneille vastuunkantajille. Aaltosen, Paavolan ja Vuopion kaltaiset pelaajat kantoivat suurta vastuuta ja auttoivat joukkuetta säilyttämään uskottavuutensa vaikeina aikoina. Nuoret saivat samalla arvokkaita kokemuksia Bandyliigan vaatimustasosta.

Arvosana ei kuitenkaan voi nousta tätä korkeammaksi, koska kokonaisuus jäi liian epätasaiseksi. Narukerä ei pystynyt pelaamaan riittävän usein ehjiä otteluita, hyökkäyspeli jäi liian tehottomaksi ja materiaalin kapeus näkyi tuloksissa sekä otteluiden sisällä. Seitsemän kuvaa kautta, jossa oli hyväksyttäviä aineksia mutta liian vähän todellista kehitystä tai tuloksellisia onnistumisia. Joukkue säilytti kasvonsa, mutta ei pystynyt ottamaan selvää askelta kohti sarjan keskikastia.

Korkeampi arvosana olisi vaatinut enemmän voittoja, tasaisempaa suorittamista ja näyttöä siitä, että Narukerä pystyi hallitsemaan otteluita eikä vain pysymään **niissä mukana.**

Narukerä - mitä jäi käteen?

Joukkueessa oli tahtoa, kokeneita vastuunkantajia ja nuoria pelaajia, joiden varaan tulevaisuutta voidaan osittain rakentaa. Aaltosen, Paavolan ja Vuopion merkitys osoitti, kuinka tärkeää kokemuksen säilyttäminen on. He toivat joukkueeseen ymmärrystä, rauhaa ja johtajuutta, jota ilman kausi olisi voinut olla vielä selvästi vaikeampi.

Samalla kausi osoitti, ettei vastuu saa jäädä vain muutaman kokeneen pelaajan harteille. Jos Narukerä haluaa nousta takaisin vahvemmaksi keskikastin haastajaksi, sen on löydettävä uusia vastuunkantajia kaikille kentän osa-alueille.

Kaudesta jäi myös arvokasta oppia nuorille pelaajille. He näkivät läheltä, mitä Bandyliigan vauhti, fyysisyys ja pelillinen vaatimustaso tarkoittavat. Nyt kysymys on siitä, pystytäänkö nämä kokemukset muuttamaan todelliseksi kehitykseksi.

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27? Narukerän tärkein tehtävä on vahvistaa pelaajiston syvyyttä. Joukkue tarvitsee lisää valmiita vastuunkantajia, jotka pystyvät pelaamaan tasaisesti Bandyliiga-tasolla ja keventämään kokeneimpien pelaajien kuormaa. Hyökkäyspäähän tarvitaan lisää vauhtia, luovuutta ja maalintekovoimaa. Narukerä ei voi rakentaa koko kautta sen varaan, että puolustus pitää ottelut vähämaalisina ja yksittäinen onnistuminen ratkaisee ne.

Joukkueen on pystyttävä luomaan enemmän laadukkaita maalipaikkoja sekä organisoiduista hyökkäyksistä että nopeista suunnanmuutoksista. Pallonriistojen jälkeen etenemisen täytyy olla nykyistä terävämpää, jotta vastustaja ei ehdi aina järjestäytyä puolustukseen. Myös erikoistilanteista on saatava enemmän irti.

Nuorten pelaajien ympärille tarvitaan riittävästi laatua. Paavola ja Vuopio voivat toimia arvokkaina esimerkkeinä, mutta seura tarvitsee myös seuraavan sukupolven pelaajia, jotka alkavat vähitellen kantaa kokonaisuutta itse. Narukerän ei tarvitse luopua perinteestään tai sitkeästä identiteetistään. Ne ovat yhä seuran vahvuuksia. Mutta perinteen rinnalle tarvitaan enemmän nykyhetken laatua.

Kaudella 2026–27 Narukerän on osoitettava se myös pelillään, tuloksillaan ja kyvyllään rakentaa tulevaisuutta, jossa kokeneet vastuunkantajat eivät joudu enää kantamaan koko seuraa yksin.

Arvosana: 7

OLS – Rakentuva joukkue, jonka seuraava askel on tasaisuus

OLS kausi 2025–26 oli oppimista, kipua ja pieniä voittoja. Se ei ollut vielä kausi, jolloin oululaiset olisivat nousseet vakavasti horjuttamaan Bandyliigan kärkeä, mutta se oli kausi, jossa näkyi tulevaisuuden aineksia.

OLS merkitys suomalaiselle jääpallolle on suurempi kuin yksittäinen sijoitus

sarjataulukossa. Seura pitää pohjoisen mukana Bandyliigan kartalla, kasvattaa pelaajia vaativiin tehtäviin ja kantaa vastuuta lajin valtakunnallisuudesta. Sillä on jääpallolle arvo, jota ei voi mitata pelkillä pisteillä tai voittoprosenteilla.

Urheilullisesti kauden suurin haaste oli tasaisuus. OLS pystyi ajoittain pelaamaan rohkeasti, löytämään hyökkäykseensä vauhtia ja haastamaan laadukkaitakin vastustajia. Parhaimmillaan joukkue näytti ryhmältä, jossa oli energiaa, ennakkoluulottomuutta ja kykyä pelata aktiivisesti eteenpäin. Ehjiä ottelukokonaisuuksia syntyi kuitenkin liian harvoin.

Sarjan vahvempia joukkueita vastaan yksittäinen hyvä jakso ei riitä. OLS jäi liian usein tilanteeseen, jossa ottelun sisällä nähtiin paljon lupaavaa, mutta laadukas tekeminen ei kantanut riittävän pitkälle tuloksen kääntämiseksi. Kun peli kulki, oululaiset näyttivät kilpailukykyisiltä. Kun rakenne petti, ero sarjan kärkeen kasvoi nopeasti.

Moisala toi peliin kokemusta ja suuntaa. Ilari Moisalan rooli oli OLS tärkeä erityisesti joukkueen tasapainon, kokemuksen ja pelillisen suunnan kannalta. Rakentuvassa joukkueessa tarvitaan pelaajia, jotka pystyvät rauhoittamaan kokonaisuutta, tunnistamaan ottelun eri vaiheet ja auttamaan nuorempia pelaajia löytämään oikeat ratkaisut. Moisalan arvo ei näkynyt vain yksittäisissä tehoissa tai näyttävissä suorituksissa. Hänen merkityksensä liittyi tapaan, jolla hän pystyi yhdistämään joukkueen eri osa-alueita, kantamaan vastuuta pallollisena ja tekemään ratkaisuja tilanteissa, joissa OLS peli uhkasi muuttua kiireiseksi. Nuorelle joukkueelle tällainen pelaaja on tärkeä mittari. Moisalan tehtävä oli paitsi suorittaa itse myös antaa ympärillään oleville pelaajille vakautta ja uskoa siihen, että ottelu voidaan pitää hallinnassa vaikeammankin jakson aikana.

KAUSIARVIO: OLS

Samalla hänen roolinsa saattoi ajoittain kasvaa liian suureksi. OLS tarvitsi Moaisalalta kokemusta, johtajuutta ja pallollista vastuuta, mutta yhden pelaajan ei pitäisi joutua kantamaan liian montaa kokonaisuuden osaa. Tulevaisuudessa joukkue tarvitsee hänen rinnalleen lisää pelaajia, jotka pystyvät jakamaan pelin rakentamisen ja otteluiden sisäisen johtamisen vastuuta.

Valtanen oli yksi kauden kirkkaista onnistujista. Niklas Valtasen kaltaiset pelaajat toivat OLS hyökkäyspeliin valoa. Hänen nousunsa esiin ja valintansa tammikuun pelaajaksi osoittivat, että Oulusta löytyy laatua ja pelaajia, joilla on valmiudet ottaa seuraavia askelia. Valtanen oli tärkeä esimerkki siitä, miksi OLS kautta ei pidä arvioida vain lopullisten tulosten kautta. Hänen pelissään näkyivät kasvu, rohkeus ja kyky ottaa vastuuta myös silloin, kun joukkueen kokonaisuus ei ollut parhaassa mahdollisessa tasapainossa.

Hyökkäyspäässä Valtanen pystyi tuomaan vauhtia, suoraviivaisuutta ja uhkaa. Hän antoi OLS mahdollisuuden muuttaa otteluiden rytmiä ja pakottaa vastustajan puolustuksen reagoimaan. Rakentuvan joukkueen kannalta tällainen pelaaja on erityisen arvokas, koska hän ei vain toteuta valmista kokonaisuutta, vaan auttaa luomaan sille tulevaisuutta. Seuraava askel on tehdä vahvoista jaksoista entistä tasaisempia. Valtaselta voidaan tulevaisuudessa odottaa yhä suurempaa vastuuta, mutta hänen ympärilleen tarvitaan riittävästi tukea. Yhden nousevan pelaajan ei pidä joutua yksin ratkaisemaan hyökkäyspelin jatkuvuutta.

Pihlajamaa & Penttilä antoivat joukkueelle mahdollisuuden. Topi Pihlajamaan & Jere Penttilän roolit korostui kaudella erityisesti silloin, kun OLS joutui puolustamaan pitkiä jaksoja tai vastustaja sai ottelun hallinnan. Maalivahtipeli oli yksi niistä osa-alueista, joiden avulla joukkue pystyi pitämään itsensä mukana vaikeissa otteluissa. Tärkein tehtävä ei ollut vain torjua palloja, vaan antaa nuorelle ja ajoittain haavoittuvalle joukkueelle mahdollisuus selvittää vaikeista vaiheista. Kun viimeinen lukko piti, OLS sai aikaa palauttaa rakenteensa, kerätä itsensä ja yrittää päästä takaisin peliin.

Maalivahdin merkitys näkyy usein selvimmin juuri rakentuvan joukkueen arjessa. Kun puolustuspelaaminen ei vielä ole täysin vakiintunutta, maalivahti joutuu kohtaamaan paljon tilanteita, joissa vastustaja pääsee laadukkaille paikoille. Samalla maalivahtipeli ei voi yksin peittää puolustusrakenteen puutteita.

KAUSIARVIO: OLS

Hyvät hetket eivät kantaneet kokonaisiksi otteluiksi. OLS kaudessa oli paljon nuoren tai rakentuvan joukkueen tunnusmerkkejä. Hyvät hetket tulivat välillä ryppäinä. Joukkue saattoi pelata rohkeasti, liikkua aktiivisesti ja saada vastustajan puolustuksen vaikeuksiin.

Näiden jaksojen välissä oli kuitenkin liian paljon hetkiä, jolloin peli hajosi nopeasti. Etäisyydet kasvoivat, pallolliset ratkaisut muuttuivat kiireisiksi ja puolustuspelaaminen joutui liian suuren paineen alle.

Sarjan kärkijoukkueet osaavat käyttää tällaiset hetket armottomasti hyväkseen.

Muutama huono ratkaisu, menetys tai epäonnistunut puolustusvaihe voi muuttaa tasaisen ottelun nopeasti selväksi takaa-ajoksi. OLS on opittava pysäyttämään nämä vaikeat jaksot aikaisemmin. Joukkueen ei tarvitse pelata täydellisesti koko ottelua, mutta sen on pystyttävä estämään yksittäisten virheiden muuttuminen pitkiksi jaksoiksi, joiden aikana vastustaja ratkaisee ottelun.

Puolustusrakenne oli liian haavoittuva. OLS pystyi pysymään otteluissa mukana silloin, kun puolustusrakenne säilyi tiiviinä ja omat virheet pysyivät vähissä. Näissä tilanteissa joukkue antoi itselleen mahdollisuuden hyödyntää Valtasen kaltaisten pelaajien vauhtia ja Moisalan kokemusta.

Kun rakenne petti, ero sarjan vahvempiin joukkueisiin näkyi nopeasti. Puolustuspelaamisen ongelmat eivät olleet vain puolustajien tai maalivahdin ongelmia. Kyse oli koko joukkueen etäisyyksistä, keskialueen työstä, pallollisten menetysten laadusta ja reagoinnista tilanteenvaihtoihin. Jos hyökkäys päättyi huonoon menetykseen ja joukkue on liian levällään, vastustaja pääsee hyökkäämään valmiiksi epätasapainoista puolustusta vastaan. OLS on pystyttävä puolustamaan enemmän joukkueena ja vähemmän viime hetkellä pelastavana yksilösuorituksena.

Hyökkäyspelin tehokkuus vaihteli liikaa. OLS hyökkäyspelissä oli vauhtia ja ennakkoluulottomuutta, mutta tehokkuus jäi epätasaiseksi. Joukkue pystyi ajoittain rakentamaan lupaavia hyökkäyksiä, mutta viimeinen syöttö, ratkaisu tai viimeistely ei ollut riittävän laadukas. Hyvät hyökkäysjaksot eivät siis aina näkyneet tulostaululla.

Tämä on nuorelle joukkueelle raskasta. Kun puolustuspäässä tehdään paljon töitä ja hyökkäykseen päästään vain rajallisen määrän kertoja, syntyneet paikat pitäisi käyttää tehokkaasti.

KAUSIARVIO: OLS

Valtasen nousu antoi paljon toivoa, mutta hyökkäyspelin vastuun on jakauduttava laajemmalle. OLS tarvitsee enemmän pelaajia, jotka pystyvät tekemään maaleja, luomaan viimeisiä syöttöjä ja ratkaisemaan erikoistilanteita.

Valmennuksen työ näkyi rakentamisena. Valmennuksen näkökulmasta kausi oli ennen kaikkea rakentamista. OLS tehtävä ei ollut vain kerätä yksittäisiä pisteitä, vaan kehittää pelaajia, vahvistaa pelillistä identiteettiä ja luoda pohjaa tuleville kausille. Tällainen työ ei aina näy heti sarjataulukossa. Kehitys voi näkyä ensin yksittäisten pelaajien kasvuna, parempina ottelujaksoina tai siinä, että joukkue pystyy haastamaan vahvempia vastustajia aiempaa pidempään.

Niklas Valtasen esitys oli tästä hyvä esimerkki. Myös Moisalan kaltaisten kokeneiden pelaajien hyödyntäminen nuorten tukena vaikeiden vaiheiden kantajana olivat osa suurempaa kokonaisuutta. Rakentaminen ei kuitenkaan saa muuttua pysyväksi selitykseksi. Jossain vaiheessa kehityksen on alettava näkyä myös tasaisuutena, voittoina ja selvänä nousuna sarjataulukossa.

Miksi arvosana on 7?

Arvosana 7 perustuu siihen, että OLS kaudessa oli vaikeuksista huolimatta selviä kehityksen merkkejä. Joukkueessa nähtiin rohkeutta, nuorten pelaajien kasvua ja yksittäisiä jaksoja, joissa se pystyi haastamaan kilpailukykyisesti laadukkaampia vastustajia.

Seitsemän antaa tunnustuksen rakentamisesta ja siitä, että joukkueessa näkyi aineksia parempaan. Se kertoo kaudesta, joka oli hyväksyttävä suhteessa lähtökohtiin, mutta ei vielä selvä läpimurto. Arvosana ei nouse korkeammaksi, koska pelillinen taso vaihteli liikaa. OLS ei pystynyt kokoamaan riittävän usein ehjiä otteluita, puolustusrakenne oli ajoittain haavoittuva ja hyökkäyspelin tehokkuus jäi liian riippuvaiseksi yksittäisistä onnistumisista. Korkeampi arvosana olisi edellyttänyt enemmän tuloksellisia onnistumisia, selvempää nousua sarjataulukossa ja tunnetta siitä, että joukkue oli ottanut kokonaisuutena uuden kilpailullisen askeleen.

Nyt OLS osoitti, että sillä on tulevaisuutta. Se ei tosin vielä osoittanut olevansa valmis haastamaan sarjan vahvempia joukkueita tasaisesti.

OLS – mitä jäi käteen?

OLS jäi kaudesta ennen kaikkea usko siihen, että joukkueessa on pelaajia, joiden ympärille tulevaisuutta voidaan rakentaa.

Valtasen taso oli konkreettinen onnistuminen. Hän osoitti pystyvänsä kantamaan vastuuta ja tekemään tulosta. Kaudesta jäi myös arvokasta kokemusta nuoremmille pelaajille. He näkivät, kuinka pieni ero yksittäisessä tilanteessa voi muuttua suureksi eroksi tulostaululla ja kuinka paljon tasaisuutta sarjan parhaiden haastaminen vaatii.

Suurin käteen jäänyt kysymys liittyy jatkuvuuteen. Pystyykö OLS säilyttämään tärkeät pelaajansa, vahvistamaan heidän ympärillään olevaa kokonaisuutta ja muuttamaan yksilöiden kasvun koko joukkueen kehitykseksi? OLS:sa on aineksia. Nyt niiden ympärille tarvitaan pysyvyyttä, laatua ja selkeä suunnitelma.

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27? OLS tärkein kehityskohde on tasaisuus. Joukkueen on pystyttävä pidentämään hyviä jaksojaan ja lyhentämään niitä hetkiä, joiden aikana peli hajoaa. Puolustuspelaamisen on kehityttävä koko joukkueen yhteisenä toimintana. Keskialueen etäisyyksien, pallonmenetysten jälkeisen reagoinnin ja oman maalin edustan suojelemisen on oltava nykyistä varmempaa.

Hyökkäyspäässä vastuun on jakauduttava laajemmin. Valtanen voi olla tärkeä ratkaisija, mutta OLS tarvitsee hänen rinnalleen lisää maalintekijöitä, pallollisia johtajia ja erikoistilanneosaamista.

Moisan kokemuksesta on saatava mahdollisimman paljon irti myös nuorempien pelaajien kehittämisessä. Samalla joukkueen sisältä on noustava uusia vastuunkantajia, jotta pelin johtaminen ei jää liian harvojen pelaajien tehtäväksi.

OLS on myös löydettävä selvempi pelillinen identiteetti. Joukkueessa on vauhtia ja rohkeutta, mutta näiden ominaisuuksien ympärille tarvitaan rakenne, joka kestää myös silloin, kun vastustaja ottaa pelin hallinnan.

Kaudella 2026–27 OLS tavoite ei voi olla vain näyttää jälleen lupaavia välähdyksiä. Sen on pystyttävä muuttamaan välähdykset ehjiksi otteluiksi, ehjät ottelut voitoiksi ja yksittäisten pelaajien kasvu koko joukkueen seuraavaksi askeleeksi.

KAUSIARVIO: AKILLES

Arvosana: 6½

Akilles – Perinteikäs seura jäi vielä matkalle takaisin

kärkeen Akilles on seura, jonka historia ja identiteetti velvoittavat. Porvoolaisessa jääpallossa on aina ollut oma ylpeytensä: vahva seuraidentiteetti, kamppailuvoima, taito ja tunne siitä, ettei Akilles saa olla Bandyliigassa vain mukana. Sen pitää merkitä jotakin.

Kaudella 2025–26 Akilleksen tekemisessä näkyi ajoittain yhä vanhan suuruuden

varjo. Joukkue pystyi tiivistämään puolustustaan, kamppailemaan kovaa ja tekemään yksittäisistä otteluista vastustajille epämukavia. Parhaimmillaan Akilles oli sitkeä, fyysinen ja vaikeasti murrettava joukkue — juuri sellainen kuin porvoolaiselta jääpallolta sopii odottaa. Kokonaisuutena kausi jäi kuitenkin enemmän rakentamisen kuin todellisen läpimurron kaudeksi. Akilles ei romahtanut, mutta se ei myöskään ottanut sellaista askelta, joka olisi nostanut sen takaisin kärkijoukkueiden vakavasti otettavaksi haastajaksi. Joukkueessa oli hyviä aineksia, mutta niitä ei saatu riittävän usein muutettua ehjäksi pelaamiseksi, tasaiseksi suorittamiseksi ja voitoiksi.

Arvosana 6½ kertoo juuri tästä. Akilles säilytti kilpailukykyensä ja identiteettinsä, mutta jäi liian kauas siitä tasosta, jota seuran historia, pelaajiston potentiaali ja omat tavoitteet edellyttävät.

Hyttisen tehtävänä oli rakentaa uudelleen. Valmentaja Jari Hyttisen rooli oli kaudella suuri. Hänen tehtävänsä ei ollut ainoastaan valmistaa joukkuetta seuraavaan otteluun, vaan rakentaa Akillekselle uudelleen pelillistä suuntaa, kilpailullista uskottavuutta ja arkea, jonka varaan tulevaisuutta voidaan rakentaa. Rakennustyö näkyi ajoittain puolustuspelaamisen tiiviyttenä ja joukkueen kamppailuilmeenä. Akilles pystyi parhaimmillaan puolustamaan järjestelmällisesti, tekemään keskustasta vaikean alueen ja pitämään vastustajan pitkään pois parhaista maalipaikoista. Se kertoo siitä, että joukkueella oli ainakin hetkittäin yhteinen ajatus siitä, miten ottelussa haluttiin toimia.

Hyttisen haasteena oli kuitenkin saada sama selkeys näkymään myös pallollisessa pelaamisessa.

KAUSIARVIO: AKILLES

Akilleksen hyökkäys jäi liian usein yksittäisten ratkaisujen, nopeiden vastaiskujen tai muutaman avainpelaajan luovuuden varaan. Kun vastustaja pystyi hidastamaan nämä etenemiset, joukkueelta puuttui vaihtoehtoinen tapa ottaa ottelu hallintaansa.

Valmennuksen näkökulmasta kausi jäi siksi keskeneräiseksi. Puolustuksen ja kamppailupelaamisen pohjaa saatiin ajoittain näkyviin, mutta kokonaisuus ei ollut riittävän vakaa. Hyvät ottelut ja jaksot eivät vielä muodostaneet pysyvää identiteettiä.

Hyttisen työn oikeudenmukainen arviointi vaatii myös lähtökohtien huomioimista.

Akilles ei ollut valmis joukkue, vaan ryhmä, jossa kokeneiden vastuunkantajien, nuorten pelaajien ja muuttuvan kokonaisuuden piti löytää yhteinen suunta. Siinä oli onnistumisia, mutta myös paljon sellaista, joka jäi seuraavalle kaudelle ratkaistavaksi.

Kaivola toi hyökkäykseen vaaran. Lisäksi Kaivola oli Akilleksen hyökkäyspelin tärkeimpiä hahmoja. Hänessä oli sellaista suoraviivaisuutta, liikettä ja maalintekouhkaa, jota joukkue kipeästi tarvitsi. Kaivolan arvo ei näkynyt vain mahdollisissa maaleissa tai viimeisissä ratkaisuissa. Hänen liikkeensä pakotti vastustajan puolustusta reagoimaan, avasi tiloja muille ja antoi Akillekselle mahdollisuuden edetä nopeasti tilanteenvaihdossa. Kun Kaivola pääsi vauhtiin ja sai tukea ympärilleen, Akilleksen hyökkäyspeli näytti selvästi vaarallisemmalta.

Samalla hänen roolinsa osoitti joukkueen yhden keskeisen ongelman. Hyökkäyspelin vastuu jäi liian usein liian harvojen pelaajien kannettavaksi. Jos Kaivolan etenemiset pystyttiin sulkemaan tai hän ei saanut riittävästi laadukkaita palloja, Akilleksen uhka väheni nopeasti. Hyökkääjän tehtävä ei voi olla yksin luoda tilannetta, kuljettaa joukkue hyökkäysalueelle ja viimeistellä hyökkäys. Ympäriille tarvitaan liikettä, syöttösuuntia ja pelaajia, jotka pystyvät hyödyntämään hänen synnyttämänsä tilat.

Kaivolan kausi jätti siksi kaksijakoisen kuvan. Hän osoitti olevansa pelaaja, joka pystyy tuomaan Akilleksen hyökkäykseen laatua ja vaarallisuutta. Samalla kävi selväksi, että yhden hyökkääjän varaan ei voida rakentaa riittävän monipuolista tai kestäväää hyökkäyspeliä.

KAUSIARVIO: AKILLES

Filip Svennas nousi esille - seuraava askel liittyy vaikutusvallan kasvattamiseen.

Akilles tarvitsee keskialueelleen pelaajia, jotka eivät ainoastaan pidä joukkuetta tasapainossa, vaan pystyvät myös ottamaan ottelun rytmiä aktiivisemmin haltuunsa. Katkojen jälkeen pallon on liikuttava nopeammin ja hallitummin eteenpäin, jotta hyvä puolustustyö muuttuu todelliseksi hyökkäysuhaksi.

Hyökkäyspeli jäi liian katkonaiseksi. Akilleksen suurin pelillinen ongelma oli hyökkäyksen jatkuvuuden puute. Joukkue pystyi ajoittain luomaan painetta ja rakentamaan lupaavia hyökkäyksiä, mutta tekeminen jäi liian usein yksittäisten hetkien, yksilösuoritusten tai lyhyiden hyvien jaksoiden varaan.

Sarjan kärjen haastaminen vaatii enemmän. Kärkijoukkueet pystyvät rakentamaan painetta useiden hyökkäysten ajan. Ne kierrättävät palloa, muuttavat hyökkäyksen suuntaa, pakottavat puolustuksen liikkumaan ja luovat lopulta tilan ratkaisevalle suoritukselle. Akilleksen hyökkäyspeli jäi liian usein suoraviivaiseksi ja helposti luettavaksi. Kun ensimmäinen etenemisyritys pysähtyi, joukkueella ei aina ollut valmista seuraavaa vaihtoehtoa. Peli muuttui kiireiseksi, etäisyydet kasvoivat ja hyökkäykseen lähteminen jäi liian yksilökeskeiseksi.

Kaivolan kaltaiset pelaajat pystyivät luomaan vaaran, mutta joukkueen rakenteen olisi pitänyt tuottaa enemmän tilanteita myös muille. Akilles tarvitsi enemmän liikettä pallottomilta pelaajilta, laadukkaampia syöttöketjuja ja kykyä pitää hyökkäys elossa ensimmäisen ratkaisun jälkeen.

Ratkaisijoita oli liian vähän. Akilleksen ratkaisijakaarti jäi liian kapeaksi. Kokeneet runkopelaajat kantoivat vastuuta ja nuorissa pelaajissa näkyi lupaavia merkkejä, mutta liian harva pystyi tekemään eron ottelusta toiseen.

Akilleksella oli näitä ominaisuuksia yksittäisissä pelaajissa, mutta kokonaisuudessa liian vähän. Kun avainpelaajien onnistumiset jäivät puuttumaan, joukkueen oli vaikea löytää uutta reittiä voittoon. Leveyden puute näkyi myös siinä, että kokoonpanon pienetkin muutokset tai yksittäiset heikommat suoritukset vaikuttivat nopeasti koko joukkueeseen. Sisäinen kilpailu ei ollut kaikissa rooleissa riittävän kovaa, eikä vaihtopenkiltä löytynyt aina sellaista vaihtoehtoa, joka olisi muuttanut ottelun kuvaa.

KAUSIARVIO: AKILLES

Maalivahtipeli piti joukkueita mukana. Akilleksen maalivahtipeli oli ajoittain joukkueen pelastus. Maalivahti joutui kantamaan suurta vastuuta erityisesti silloin, kun kenttäpelaaminen ei pysynyt riittävän ehjänä tai pallonmenetykset avasivat vastustajalle laadukkaita tilanteita. Vahva maalivahtipeli antoi Akillekselle mahdollisuuden pysyä mukana otteluissa, joissa pelillinen hallinta oli vastustajalla. Se piti lukemat siedettävänä, rauhoitti puolustusta ja mahdollisti sen, että yksittäinen onnistuminen olisi voinut vielä kääntää ottelun suunnan.

Tämä on arvokas ominaisuus, mutta samalla myös varoitusmerkki. Maalivahdin ei pitäisi joutua jatkuvasti paikkaamaan koko joukkueen rakenteellisia ongelmia. Jos vastustaja pääsee liian usein etenemään keskeltä, hyödyntämään vaarallisia pallonmenetyksiä tai toistuvia ylivoimaisia tilanteita, ongelma ei ole viimeisessä lukossa. Se on koko joukkueen puolustamisessa, etäisyyksissä ja pallollisissa valinnoissa.

Kaudelle 2026–27 Akilleksen on pystyttävä vähentämään maalivahdin kohtuuttoman suurta kuormaa. Hyvä maalivahtipeli voi voittaa tasaisia otteluita, mutta se ei saa olla ainoa syy siihen, että joukkue pysyy niissä mukana.

Miksi arvosana on 6½?

Arvosana perustuu siihen, että Akilles säilytti kilpailukykynsä ja pystyi ajoittain näyttämään, millainen joukkue se voisi parhaimmillaan olla. Puolustus-pelaamisessa, kamppailuvoimassa ja yksittäisten pelaajien esityksissä oli paljon hyväksyt-täviä aineksia. Joukkue ei luovuttanut eikä menettänyt kokonaan porvoolaista identiteettiään. Hyttisen valmennuksessa nähtiin yritystä rakentaa selkeämpää kokonaisuutta, Kaivola toi hyökkäykseen vaarallisuutta ja Svennas auttoi pitämään peliä tasapainossa. Joukkue ei pystynyt ottamaan selvää askelta kohti sarjan kärkeä, eikä pelillinen kehitys näkynyt riittävän tasaisesti tuloksissa.

Arvosana jää alle seitsemän ennen kaikkea siksi, että kokonaisuus jäi liian keskeneräiseksi. Hyökkäyspeli oli katkonainen, ratkaisijakaarti kapea ja maalivahtipelin vastuu ajoittain liian suuri. Hyviä hetkiä oli, mutta niitä ei saatu yhdistettyä ehjiksi otteluiksi tai vahvaksi kaudeksi. Seitsemän olisi edellyttänyt tasaisempaa suorittamista, enemmän tuloksellisia onnistumisia. Nyt kehityksestä saatiin merkkejä, mutta ei vielä riittävän vahvaa näyttöä. Kuusi ja puoli ei tarkoita täydellistä epäonnistumista. Se tarkoittaa kautta, jossa oli rakentamisen aineksia, mutta liian vähän valmista tulosta.

Akilles – mitä jäi käteen?

Akillekselle jäi kaudesta ennen kaikkea tieto siitä, että joukkueessa on edelleen aineksia rakentaa parempaa. Seuran identiteetti ei ole kadonnut, pelaajistossa on sekä kokemusta että nuorempaa potentiaalia, ja parhaimmillaan joukkue pystyy tekemään otteluista vaikeita kenelle tahansa.

Hyttisen työstä jäi pohja, jonka varaan voidaan rakentaa, mutta pohjan pitää seuraavaksi muuttua selkeämmäksi pelilliseksi identiteetiksi. Joukkueen on tiedettävä nykyistä varmemmin, miten se haluaa hyökätä, kuinka se reagoi vaikeisiin jaksoihin ja mistä sen maalit syntyvät.

Svennaksen työ puolestaan muistutti siitä, kuinka tärkeää tasapaino, keskialueen kamppailuvoima ja molempiin suuntiin pelaaminen ovat. Samalla kaudesta jäi vahva viesti siitä, ettei vastuu voi pysyä yhtä kapeana. Akilles tarvitsee uusia vastuunkantajia, enemmän ratkaisuvoimaa ja kilpailua pelipaikoista.

Suurin käteen jäänyt kysymys onkin tuttu mutta painava: kuinka nopeasti lupaavista aineksista saadaan jälleen joukkue, joka ei vain pelaa Akilleksen paidassa, vaan vastaa myös sen paidan asettamiin vaatimuksiin?

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27? Akilleksen tärkein kehityskohde on hyökkäyspelin rakenteen vahvistaminen. Joukkue tarvitsee selkeämmän tavan edetä, pitää palloa ja luoda maalipaikkoja myös silloin, kun vastustaja ehtii organisoitua puolustukseen. Nyt jo tiedetään, että esim. lisäkki Kaivola siirtyy Botniaan jättäen suuren aukon joukkueeseen.

Ratkaisijakaartia on levennettävä. Akilles tarvitsee lisää pelaajia, jotka pystyvät tekemään maaleja, rakentamaan tilanteita ja ottamaan vastuuta erikoistilanteissa. Samalla nuorille on annettava mahdollisuus kasvaa, mutta heidän ympärilleen on rakennettava riittävän vakaa kokonaisuus. Svennaksen ja muiden keskialueen pelaajien katkoista ja kaksinkamppailuvoitoista on saatava enemmän hyötyä. Pallonriiston jälkeisen ensimmäisen ratkaisun täytyy olla laadukkaampi, jotta puolustustyö johtaa useammin vaaralliseen hyökkäykseen.

Puolustamisessa koko joukkueen etäisyyksiä ja reagointia on parannettava.

Maalivahdin on voitava luottaa siihen, ettei hän joudu jatkuvasti selvittämään vastustajan parhaita tilanteita rakenteen petettyä.

WP 35

SISUA JA YLPEYTTÄ.

Varkaus, ylpeys ja perinne.

KAUSIARVIO: WP 35

Arvosana: 6

WP 35 – Raskas kausi, jossa odotukset ja

todellisuus eivät kohdanneet WP 35 kausi

2025–26 oli raskas, mutta ei merkityksetön.

Kilpailullisesti kausi jäi selvästi odotuksista, eikä sitä pidä yrittää pehmentää liikaa. Tulokset, pelillinen tasaisuus ja materiaalin leveys eivät riittäneet sille tasolle, jolla Bandyliigassa pystytään haastamaan vastustajia säännöllisesti.

Silti kautta ei voi arvioida ainoastaan sarjataulukon kylmien numeroiden kautta.

WP 35 pelaamisessa näkyi työntekoa, sitkeyttä ja halua puolustaa seuran paikkaa sarjassa. Joukkue joutui monessa ottelussa taistelemaan siitä, ettei peli karkaisi liian aikaisin. Se puolusti pitkiä jaksoja, etsi rytmiään ja yritti pysyä mukana tilanteissa, joissa vastustaja pystyi määräämään ottelun suunnan. Siksi kauden onnistumisia on tarkasteltava pienemmässä mittakaavassa. Jokainen piste, ehjä puoliaika, hyvin puolustettu jakso ja liigavauhtiin rohkeasti tullut nuori pelaaja oli osa suurempaa tarinaa. WP 35 kausi ei ollut vain taistelua sijoituksesta. Se oli myös kamppailua seuran identiteetin, uskottavuuden ja tulevaisuuden puolesta. Arvosana 6 kertoo kuitenkin siitä, että yritys ja taistelutahto eivät muuttuneet riittäväksi määräksi tuloksia. Materiaalilta odotettiin ennen kautta enemmän, mutta joukkueen peli jäi liian usein piippuun juuri silloin, kun otteluita olisi pitänyt alkaa ratkaista.

Nissinen kantoi hyökkäyspään vastuuta. Niko Nissisen rooli oli WP 35

hyökkäyspelaamisessa merkittävä. Joukkue tarvitsi pelaajan, joka pystyi luomaan uhkaa, kuljettamaan palloa paineen alta ja tekemään ratkaisuja tilanteissa, joissa yhteinen hyökkäyspeli ei tuottanut tarpeeksi. Nissisellä oli kykyä tehdä otteluissa asioita, joita joukkueelta muuten puuttui: haastaa, murtaa vastustajan ensimmäistä puolustuslinjaa ja synnyttää tilanteita myös omalla henkilökohtaisella osaamisellaan. Hänen kaltaisensa pelaaja oli WP 35 tärkeä etenkin silloin, kun joukkue joutui hyökkäämään vähillä pallollisilla jaksoilla. Samalla Nissisen rooli paljasti yhden kauden keskeisistä ongelmista. Hyökkäyspelin vastuu jäi liian kapeaksi. Jos Nissinen tai muutamat muut avainpelaajat eivät pystyneet luomaan vaarallisia tilanteita, vaihtoehtoja jäi liian vähän.

KAUSIARVIO: WP 35

Yksittäinen ratkaisija voi kantaa joukkuetta hetken, mutta hän ei voi yksin rakentaa koko hyökkäyspeliä. Nissisen ympärille olisi tarvittu enemmän liikettä, laadukkaampia syöttösuuntia ja pelaajia, jotka pystyvät hyödyntämään hänen avaamansa tilat.

Aho piti joukkuetta mukana. Ari-Pekka Ahon merkitys maalilla oli vaikealla kaudella suuri. WP 35 joutui monissa otteluissa puolustamaan pitkiä jaksoja, jolloin maalivahdin tehtävä ei ollut vain torjua palloja, vaan pitää koko joukkueen uskoa yllä. Aho joutui kohtaamaan tilanteita, joissa vastustaja pääsi liian helposti laadukkaille maalipaikoille tai joissa kenttäpelaamisen rakenne oli jo ehtinyt pettää. Hänen torjuntansa pitivät lukemia ajoittain sellaisina, että WP 35ä säilyi mahdollisuus päästä takaisin otteluun. Maalivahdin arvo näkyy erityisesti vaikealla kaudella siinä, kuinka hän reagoi vastoinkäymisiin. Kun joukkue joutuu toistuvasti takaa-ajajaksi, viimeisen lukon rauhallisuus ja kyky jatkaa seuraavaan tilanteeseen ovat tärkeitä koko ryhmälle.

Aho antoi WP 35 monessa ottelussa mahdollisuuden. Samalla hänen suuri työmääränsä kertoi joukkueen rakenteellisista ongelmista. Maalivahdin ei pitäisi joutua jatkuvasti korjaamaan keskialueen menetyksiä, puolustuksen myöhästymisiä ja vastustajan helppoja etenemisiä. Hyvä maalivahtipeli oli WP 35 voimavara, mutta liian usein siitä tuli edellytys sille, että joukkue pysyi edes kilpailukykyisenä.

Holopainen toi nuoresta iästään huolimatta kokemusta ja johtajuutta. Juho Holopaisen merkitys näkyi erityisesti kokemuksessa, pukukopin johtamisessa ja vaikeiden otteluiden kestämisessä. Raskaalla kaudella kokeneiden pelaajien tehtävä ei rajoitu omaan suoritukseen. Heidän pitää auttaa pitämään arki kasassa myös silloin, kun tulokset eivät palkitse. Holopaisen kaltaiselta pelaajalta odotettiin kykyä näyttää suuntaa, rauhoittaa joukkuetta ja auttaa nuorempia pelaajia ymmärtämään Bandyliigan vaatimuksia. Hänen roolinsa oli tärkeä tilanteissa, joissa joukkueen itseluottamus joutui koetukselle ja ottelut uhkasivat muuttua pelkäksi selviytymiseksi.

Samalla kokeneiden pelaajien johtajuus ei voinut yksin kääntää koko kautta. WP 35 tarvitsi enemmän pelaajia, jotka olisivat pystyneet ottamaan vastuuta myös pallollisesti ja tuloksellisesti.

KAUSIARVIO: WP 35

Miksi peli jäi piippuun? WP 35 kautta arvioitaessa keskeinen kysymys kuuluu, miksi joukkueen peli jäi niin usein kesken, vaikka materiaalilta odotettiin ennen kautta enemmän. Yksi syy oli se, ettei pelaajiston yksilöllinen osaaminen muuttunut riittävän selkeäksi yhteiseksi peliksi. Joukkueessa oli kokemusta, maalivahtiosaamista ja hyökkäyspään pelaajia, joilta oli lupa odottaa ratkaisuja. Kokonaisuus ei kuitenkaan tukenut yksilöitä riittävästi.

Hyökkäyspeli jäi liian usein katkonaiseksi. WP 35 pystyi pääsemään lupaavasti liikkeelle, mutta hyökkäyksen jatko jäi epäselväksi. Pallolliselta pelaajalta puuttuivat vaihtoehdot, pelaajien väliset etäisyydet kasvoivat ja hyökkäyksiä jouduttiin rakentamaan liian paljon yksilösuoritusten kautta. Kun ensimmäinen eteneminen pysähtyi, joukkueen oli vaikea pitää hyökkäystä elossa. Pallonmenetyksiä seurasi usein pitkä puolustusjakso, mikä söi energiaa ja vähensi seuraavien hyökkäysten laatua.

Myös otteluiden sisäinen rytmi jäi ongelmaksi. WP 35 pystyi pelaamaan ryhdikkäitä jaksoja, mutta ei saanut niitä kestäämään. Yksi takaisku, tai epäonnistunut ratkaisu saattoi muuttaa ottelun suunnan nopeasti. Joukkueelta puuttui liian usein kyky pysäyttää vastustajan hyvä jakso ennen kuin peli karkasi.

Materiaalin arvioinnissa on myös erotettava nimet ja todellinen käyttökelpoisuus.

Paperilla joukkueessa saattoi olla enemmän laatua kuin lopputulos osoitti, mutta Bandyliigassa ratkaisevaa on se, kuinka hyvin pelaajat sopivat yhteen, kuinka tasaisesti he pystyvät suorittamaan ja kuinka laajasti vastuu jakaantuu. WP 35 materiaali ei lopulta ollut niin leveä tai tasapainoinen kuin ennakkoon toivottiin. Kun avainpelaajilla oli vaikeaa, poissaoloja tuli tai ottelun tempo kasvoi, penkiltä ja alemmista rooleista ei löytynyt riittävästi uusia ratkaisuja.

Hyökkäyspelin tehot jäivät liian vähäisiksi. WP 35 suurin pelillinen ongelma oli maalinteko. Joukkue pystyi ajoittain rakentamaan lupaavia hyökkäyksiä, mutta viimeinen syöttö, ratkaisu tai viimeistely jäi liian usein puuttumaan. Vaikealla kaudella maalit ovat paljon enemmän kuin yksittäisiä tilastomerkintöjä. Ne palkitsevat puolustuspäässä tehdyn työn, muuttavat ottelun tunnetilaa ja antavat joukkueelle uskoa siihen, että oma tapa pelata voi tuottaa tulosta.

KAUSIARVIO: WP 35

WP 35 jäi liian usein tilanteeseen, jossa joukkue puolusti pitkään hyvin, mutta ei saanut hyökkäyspäässä riittävää palkintoa. Kun oma maali jäi syntymättä, puolustamisen paine kasvoi entisestään. Tällainen rakenne tekee pelaamisesta henkisesti raskasta. Jokainen vastustajan osuma tuntuu tavallista suuremmalta, koska omien maalien tekeminen vaatii niin paljon työtä. Vähitellen joukkue alkaa pelata varovaisesti, ja hyökkäyspelin rohkeus vähenee entisestään.

Nissisen kaltaiset pelaajat pystyivät luomaan uhkaa, mutta vastuun olisi pitänyt jakaantua laajemmalle. WP 35 tarvitsi enemmän ratkaisijoita, jotka olisivat pystyneet tekemään maaleja eri tavoilla: avoimesta pelistä, erikoistilanteista ja nopeista suunnanmuutoksista.

Puolustuksen kuorma kasvoi liian suureksi. Kun hyökkäyspeli ei tuottanut riittävästi, puolustuksen ja maalivahdin vastuu kasvoi liian suureksi. WP 35 joutui usein pelaamaan otteluita, joissa yhdenkin puolustuspään virheen hinta oli korkea. Joukkue pystyi ajoittain puolustamaan tiiviisti ja kurinalaisesti. Parhaissa jaksoissa se suojeli keskustaa, hidasti vastustajan etenemistä ja pakotti tämän vaikeampiin ratkaisuihin.

Ongelma oli siinä, ettei rakenne kestänyt koko ottelua. Pitkät puolustusjaksot kuluttivat pelaajia, ja väsymyksen myötä etäisyydet kasvoivat sekä päätöksenteko hidastui. Kun vastustaja sai yhden tai kaksi nopeaa onnistumista, WP 35 oli vaikea palauttaa peliä takaisin hallintaansa.

Ahon torjunnat auttoivat joukkuetta selviytymään monista vaikeista hetkistä, mutta maalivahtipelin varaan ei voi rakentaa koko kautta. Puolustamisen on oltava koko joukkueen yhteinen tehtävä alkaen pallollisista ratkaisuista ja keskialueen työstä. Nuoret saivat raskasta mutta arvokasta oppia. WP 35 kaudessa oli myös tulevaisuuden kannalta merkityksellinen puoli. Nuoret pelaajat saivat vastuuta tilanteissa, joissa ottelut eivät olleet helppoja eikä ympärillä ollut valmista, menestyvää kokonaisuutta. Tällainen vastuu voi kasvattaa nopeasti. Nuoret näkivät, mitä Bandyliigan tempo, fyysisyys ja päätöksenteon nopeus vaativat. He joutuivat oppimaan virheiden kautta ja pelaamaan minuutteja, joissa vastustaja ei antanut mitään ilmaiseksi.

KAUSIARVIO: WP 35

Samalla nuorten kehityksessä on oltava tarkkana. Vastuun antaminen ei saa tarkoittaa sitä, että nuoret joutuvat kantamaan liian suurta tuloksellista taakkaa liian aikaisin. He tarvitsevat ympärilleen kokeneita pelaajia, toimivan rakenteen ja selkeät roolit. Holopaisen kaltaisten johtajien merkitys korostuu juuri tässä. Nuorille pitää pystyä näyttämään, ettei vaikea kausi tarkoita vaatimustasosta luopumista.

Valmennuksen vaikea tehtävä. Valmennukselle kausi oli poikkeuksellisen vaativa. Kun kilpailullinen lähtökohta on haastava ja tulokset jäävät heikoiksi, valmentaminen ei ole vain pelitavan opettamista. Se on myös arjen johtamista, uskon ylläpitämistä ja sen varmistamista, ettei joukkue menetä suuntaansa tappioiden keskellä.

WP 35 kohdalla valmennuksen piti samanaikaisesti yrittää kehittää pelillistä rakennetta, tukea nuoria, pitää kokeneet pelaajat motivoituneina ja löytää keinoja parantaa tuloksia. Kauden aikana nähtiin jaksoja, joissa joukkueen puolustuspeli oli ryhdikästä ja yhteinen työmoraali näkyi. Tämä kertoo siitä, ettei valmennuksen viesti kadonnut kokonaan.

Toisaalta kokonaisuus jäi liian epävakaa. Hyökkäyspeli ei kehittynyt riittävästi, otteluiden vaikeisiin hetkiin ei löytynyt tarpeeksi toimivia ratkaisuja ja sama kaava toistui liian usein. Valmennuksen vastuulla on aina myös se, kuinka hyvin materiaalin ominaisuudet saadaan käyttöön. WP 35 kohdalla tässä jäi parannettavaa. Pelaajiston osaaminen ei muodostanut selkeää ja tunnistettavaa pelillistä identiteettiä.

Miksi arvosana on 6?

Arvosana 6 perustuu siihen, että WP 35 kausi jäi tuloksellisesti ja pelillisesti selvästi vajaaksi. Joukkue ei pystynyt haastamaan vastustajia riittävän tasaisesti, eikä materiaalista saatu irti sitä tasoa, jota ennen kautta oli lupa odottaa. Hyökkäyspeli oli liian tehotonta, puolustuksen kuorma liian suuri ja hyvät jaksot liian lyhyitä.

Arvosana ei ole heikompi, koska joukkue ei luovuttanut. Nuoret saivat arvokasta kokemusta ja yksittäisissä otteluissa sekä jaksoissa nähtiin kilpailukykyistä tekemistä. Kuusi arvosanana kuvaa kuitenkin kautta, joka jäi alle hyväksyttävän perustason suhteessa odotuksiin. Jos materiaalilta odotetaan enemmän mutta tuloksena on sarjan häntäpäätä taistelu, arvosana ei voi nousta korkeammaksi pelkän yrityksen perusteella.

WP 35 – mitä jäi käteen?

KAUSIARVIO: WP 35

WP 35:lle jäi muistutus siitä, kuinka suuri ero on potentiaalilla ja toimivalla

joukkueella. Materiaalissa oli pelaajia, joilta voitiin odottaa enemmän, mutta yksilöiden osaaminen ei muodostunut riittävän vahvaksi yhteiseksi kokonaisuudeksi.

Nuorille jäi arvokasta kokemusta ja ymmärrys siitä, mitä liigatasolla pelaaminen vaatii. Se voi olla tulevaisuudessa tärkeä pääoma, jos kehitykselle luodaan oikeat olosuhteet.

Suurin kaudesta käteen jäänyt kysymys liittyy kuitenkin kokonaisuuden rakentamiseen.

Miksi materiaalista ei saatu enemmän irti? Miksi joukkue ei pystynyt hyödyntämään kokeneiden pelaajien osaamista, maalivahtipeliä ja nuorten energiaa yhteiseksi voimaksi? Näihin kysymyksiin on löydettävä rehelliset vastaukset ennen seuraavaa kautta.

Mitä pitää parantaa kaudelle 2026–27? WP 35 tärkein tehtävä on rakentaa selkeämpi pelillinen identiteetti. Joukkueen on tiedettävä, millä tavalla se haluaa edetä, mistä se luo maalipaikkansa ja kuinka se reagoi silloin, kun vastustaja ottaa pelin hallinnan.

Hyökkäyspeli tarvitsee enemmän rakennetta, liikettä ja vastuun jakautumista. Joukkue tarvitsee lisää maalintekovoimaa ja erikoistilanneosaamista. Vaikeita otteluita ei voi voittaa, jos jokainen maali vaatii lähes täydellisen hyökkäyksen.

Puolustuspelaamisen on kehityttävä koko joukkueen yhteisenä toimintana.

Keskialueen etäisyydet, pallonmenetysten jälkeinen reagointi ja oman maalin edustan suojeleminen on saatava vakaammiksi. Avainpelaajille tarvitaan tukea, ja penkiltä on löydettävä pelaajia, jotka pystyvät muuttamaan ottelun kuvaa eivätkä ainoastaan pitämään perustasoa yllä.

Nuorten pelaajien kehittämistä pitää jatkaa, mutta roolit on rakennettava hallitusti.

Heidän pitää saada vastuuta ympäristössä, jossa virheitä voi tehdä ilman, että koko joukkueen tulosvastuu kaatuu heidän päälleen. Valmennuksen on puolestaan pystyttävä muuttamaan materiaalin potentiaali näkyväksi peliksi. WP 35 ei tarvitse olla sarjan taitavin tai levein joukkue, mutta sen pitää olla paremmin organisoitu, vaikeammin haavoittuva ja tehokkaampi omissa vahvuuksissaan.

Kaudella 2026–27 pelkkä taistelu ja kunniallinen mukana pysyminen eivät enää riitä.

WP 35 on osoitettava, että raskas kausi opetti jotakin — ja että joukkue pystyy muuttamaan työnteon myös pisteiksi.

Kauden tähtipelaajat ilman paremmuusjärjestystä

BandyliigaToimituksessa emme halunneet asettaa kauden tähtipelaajia paremmuusjärjestykseen. Jääpallo on laji, jossa pelaajan todellinen arvo ei aina näy suoraan pistepörssissä, maalimäärässä tai yksittäisissä otsikoissa.

Yksi ratkaisee otteluita. Toinen johtaa peliä hiljaisesti. Kolmas kantaa joukkuetta vaikeina hetkinä, ja neljäs tekee ympärillään olevista pelaajista parempia.

Kaudella 2025–26 Bandyliigassa nähtiin useita pelaajia, joiden merkitys omalle joukkueelleen oli poikkeuksellisen suuri. Heidän vahvuutensa olivat erilaisia: peliälyä, kovuutta, taitoa, luistelua, syöttövalikoimaa, maalintekovoimaa, johtajuutta, puolustamisen uhrautuvuutta sekä kykyä nousta esiin juuri silloin, kun ottelu sitä eniten vaati. Siksi tämä lista ei ole ranking. Se on BandyliigaToimituksen valikoima nostoja pelaajista, jotka jättivät kauteen vahvan jäljen.

Heidän vaikutuksensa näkyi tulostaululla, pelin rytmissä, joukkueen rakenteessa, pukukopin ilmapiirissä ja siinä varmuudessa, joka välittyi aina katsomoon asti. Jokaisella heistä oli oma tapansa olla tähtipelaaja. Juuri se tekee tästä joukosta niin kiinnostavan.

Tähtipelaajat

Iisakki Kaivola, Akilles – Suoraviivainen uhka ja hyökkäyspelin sytyttäjä

Iisakki Kaivola toi Akilleksen hyökkäyspeliin vauhtia, ennakkoluulottomuutta ja suoraviivaista vaarallisuutta. Hänen vahvuutensa oli kyky haastaa vastustajan puolustusta ja viedä peliä nopeasti kohti vaarallisia alueita. Kaivola ei jäänyt odottamaan ottelun avautumista, vaan pyrki omalla liikkeellään ja aktiivisuudellaan avaamaan sitä.

Kaivolan merkitys korostui erityisesti silloin, kun Akilleksen yhteinen hyökkäyspeli ei löytänyt rytmiään. Hän pystyi henkilökohtaisilla ominaisuuksillaan muuttamaan yksittäisen tilanteen vaaralliseksi ja pakottamaan vastustajan puolustuksen reagoimaan. Hänen liikkeensä loi tilaa myös muille ja antoi joukkueelle mahdollisuuden iskeä nopeasti tilanteenvaihdosta.

Akillekselle Kaivola oli enemmän kuin yksi hyökkäyspään vaihtoehto. Hän oli pelaaja, jonka kautta joukkue pystyi muuttamaan ottelun tempoa ja tuomaan peliinsä kaipaamaansa rohkeutta.

Filip Svennas, Akilles – Tasapainon, työn ja jatkuvuuden pelaaja

Filip Svennaksen arvo näkyi ennen kaikkea Akilleksen kokonaisuuden tasapainossa. Hän teki paljon sellaista työtä, joka ei aina päädy otsikoihin tai tilastoihin, mutta jonka puuttuminen näkyisi välittömästi joukkueen pelaamisessa.

Svennas toi peliin liikettä, kamppailuvoimaa ja vastuullisuutta molempiin suuntiin. Hän pystyi katkomaan vastustajan etenemisiä, auttamaan joukkuetta keskialueella ja tukemaan hyökkäyksiä ilman, että tasapaino katosi. Hänen kaltaisensa pelaajan merkitys korostuu erityisesti rakentuvassa joukkueessa, jossa roolien ja etäisyyksien pitää säilyä myös vaikeina hetkinä.

Svennas oli Akillekselle tärkeä yhdistävä pelaaja. Hän ei välttämättä ratkaissut jokaista ottelua näkyvimmillä tavalla, mutta auttoi muita pysymään omissa rooleissaan ja piti kokonaisuutta koossa.

Tähtipelaajat

Pekka Niska, Botnia – Joukkueen suunnannäyttäjä ja hyökkäyspelin johtava voima

Pekka Niska oli jälleen Botnian näkyvimpiä ja vaikutusvaltaisimpia pelaajia. Hänen arvonsa ei rajoittunut tehopisteisiin, vaan näkyi tavassa, jolla hän kantoi vastuuta ja pakotti vastustajat huomioimaan itsensä jokaisessa ottelussa.

Niska pystyi luomaan tilanteita, ratkaisemaan hyökkäyksiä ja antamaan joukkueelle uskoa vaikeina hetkinä. Hänen läsnäolonsa muutti vastustajan puolustamista, sillä hänelle ei voinut antaa vapaata tilaa tai aikaa tehdä ratkaisuja. Tämä avasi mahdollisuuksia myös muille Botnian pelaajille.

Botnialle Niska oli hyökkäyspelin suunnannäyttäjä. Kun joukkue tarvitsi aloitetta, rohkeutta tai suurta suoritusta, katseet kääntyivät usein häneen. Hänen kykynsä kantaa tätä vastuuta oli yksi pronssikauden tärkeistä tekijöistä.

Markus Kumpuoja, Botnia – Monipuolinen vastuunkantaja. Markus Kumpuoja oli Botnian pelissä pelaaja, jonka merkitys syntyi monipuolisuudesta. Hän pystyi osallistumaan pelin rakentamiseen, tekemään töitä keskialueella ja tukemaan joukkuetta erilaisissa ottelutilanteissa.

Kumpuojan vahvuus oli kyky lukea peliä ja mukautua sen vaatimuksiin. Hän ei tarvinnut aina palloa tai näkyvintä roolia ollakseen tärkeä. Hänen työnsä näkyi sijoittumisessa, rytmin tunnistamisessa ja siinä, kuinka hän auttoi joukkuetta säilyttämään rakenteensa.

Botnian kaltaiselle sitkeälle ja kollektiiviselle joukkueelle Kumpuoja oli arvokas vastuunkantaja. Hän toi peliin jatkuvuutta ja auttoi muuttamaan yksittäiset onnistumiset ehjemmäksi joukkuepelaamiseksi.

Juuso Tervonen, Botnia – Maalivahti, joka antoi joukkueelle uskoa. Juuso Tervosen merkitys Botnialle näkyi torjuntojen lisäksi siinä turvallisuudessa, jonka hän loi ympärilleen. Hän oli viimeinen lukko, mutta samalla myös yksi joukkueen henkisistä tukipilareista.

Tervonen pystyi pitämään Botnian mukana otteluissa, joissa vastustaja hallitsi tapahtumia tai sai vahvan painostusjakson. Hänen rauhallisuutensa auttoi puolustusta säilyttämään uskonsa ja mahdollisti sen, ettei yksittäinen virhe tai vaikea vaihe vielä ratkaissut ottelua.

Tähtipelaajat

Tomi Hauska, HIFK – Kokenut ratkaisija ja hyökkäyspelin suuri nimi

Tomi Hauskan saapuminen HIFK nosti odotuksia, eikä syyttä. Hän toi joukkueeseen kokemusta, pelinäkemyistä ja näyttöjä siitä, että pystyy ratkaisemaan otteluita korkealla tasolla.

Hauskan merkitys oli HIFK suuri myös odotusten kautta. Hän oli pelaaja, jonka piti auttaa joukkuetta ottamaan viimeinen askel kohti mestaruutta. Vaikka kevät jäi koko joukkueelta vajaaksi, runkosarjan aikana hän osoitti kuuluvansa edelleen sarjan merkittäviin hyökkäyspään pelaajiin.

Aku Ojanen, HIFK – Taitava tehopelaaja ja jatkuva uhka

Aku Ojanen oli HIFK hyökkäyspelin tärkeimpiä voimia. Hänen vahvuutensa näkyivät erityisesti kyvyssä löytää maalipaikkoja, osallistua tilanteiden rakentamiseen ja pitää vastustajan puolustus jatkuvasti varuillaan.

Ojanen pystyi tekemään tulosta erilaisissa ottelukuvissa. Hän saattoi olla hyökkäyksen viimeistelijä, tilanteen avaaja tai pelaaja, jonka liike loi tilaa muille.

HIFK Ojanen oli yksi niistä pelaajista, joiden kautta runkosarjan vahva hyökkäyspeli rakentui. Kun hän pääsi käyttämään vahvuuksiaan, stadilaisten hyökkäys oli vaikeasti hallittava ja pystyi ratkaisemaan otteluita nopeasti.

Santeri Laitinen, HIFK – Vauhtia, laatua ja odotettua ratkaisuvoimaa

Santeri Laitinen toi HIFK peliin vauhtia, hyökkäysvoimaa ja kykyä edetä vaarallisille alueille. Hänen tulonsa seuraan vahvisti ajatusta siitä, että HIFK materiaali olisi valmis taistelemaan mestaruudesta. Laitisen parhaat ominaisuudet näkyivät silloin, kun HIFK pystyi pelaamaan aktiivisesti ja liikuttamaan palloa nopeasti. Hän pystyi käyttämään tilaansa, haastamaan puolustusta ja osallistumaan hyökkäysten päättämiseen.

HIFK Laitinen oli pelaaja, jonka piti tehdä vahvasta hyökkäyksestä vielä vaarallisempi. Kevään vaikeudet eivät poistaneet hänen laatuaan, mutta ne osoittivat, että myös tähtipelaaja tarvitsee ympärilleen rakenteen, joka auttaa vahvuuksia näkymään tiukimmissa pudotuspeliotteluissa.

Tähtipelaajat

Riku Hämäläinen, JPS – Mestarin keskikentän rytmittäjä

Riku Hämäläinen oli JPS pelin sydän ja keskikentän tärkeä rytmittäjä. Hänen merkityksensä ei näkynyt vain yksittäisissä ratkaisuisa, vaan tavassa, jolla hän vaikutti koko joukkueen tempoon, tasapainoon ja henkiseen rauhaan.

Hämäläinen pystyi tunnistamaan, milloin peliä piti nopeuttaa ja milloin rauhoittaa. Hän tarjosi joukkueelleen hengähdystauon paineen alla ja auttoi JPS:ää säilyttämään oman identiteettinsä myös kevään tiukimmissa otteluissa.

Mestarijoukkue tarvitsee pelaajan, jonka kautta kokonaisuus pysyy selkeänä silloinkin, kun ympärillä on kiire ja painetta. JPS Hämäläinen oli juuri tällainen pelaaja. Hänen kylmäpäisyytensä ja peliymmärryksensä olivat keskeinen osa mestaruuden kypsyyttä.

Saku Hämäläinen, JPS – Suurissa hetkissä kasvanut vastuunkantaja

Saku Hämäläinen osoitti kauden ratkaisuhetkillä olevansa pelaaja, joka ei pienene ottelun mukana. Päinvastoin hän pystyi kasvamaan tilanteisiin, joissa panokset olivat suurimmillaan. Hänen vahvuutensa oli valmius ottaa vastuuta ja tehdä oikeita ratkaisuja paineen alla. Mestarijoukkue ei voi nojata vain yhteen tähteen, vaan ratkaisuja on löydettävä eri puolilta kokoonpanoa. Saku Hämäläinen oli yksi niistä pelaajista, jotka vastasivat tähän vaatimukseen.

Nikke Tuhkanen, JPS – Voimaa, suoruutta ja kilpailullisuutta

Nikke Tuhkanen toi JPS pelaamiseen suoruutta, kamppailuvoimaa ja valmiutta tehdä töitä joukkueen eteen. Hänen kaltaisensa pelaaja antaa mestarijoukkueelle ominaisuuksia, jotka eivät aina näy kauniina suorituksina, mutta joita ilman kevään otteluita on vaikea voittaa. Tuhkanen pystyi pelaamaan vaativissa tilanteissa, taistelemaan tilasta ja pitämään joukkueen kilpailullisen vaatimustason korkealla. Hän oli pelaaja, joka hyväksyi myös pelin rumemmat vaiheet eikä väistänyt fyysistä tai henkistä vastuuta.

Tuhkanen oli tärkeä osa voittavaa kokonaisuutta. Hänen työnsä toi joukkueeseen kovuutta ja tasapainotti niitä pelaajia, joiden tehtävänä oli johtaa pallollista peliä.

Tähtipelaajat

Rasmus Kettunen, Kampparit – Kokemuksen ja vakauden tukipilari

Rasmus Kettusen merkitys Kamppareille näkyi ennen kaikkea kokemuksessa, rakenteessa ja kyvyssä auttaa joukkuetta pysymään koossa vaikeina hetkinä.

Kettunen pystyi rauhoittamaan peliä, tunnistamaan ottelun vaatimuksia ja näyttämään esimerkkiä nuoremmille pelaajille. Hänen kaltaisensa vastuunkantaja on erityisen tärkeä joukkueessa, jonka menestys rakentuu kurinalaisuuden ja yhteisen työmoraalin varaan. Kamppareille Kettunen oli vakauttava voima. Hänen työnsä auttoi joukkuetta säilyttämään kilpailukykyä myös otteluissa, joissa vastustaja hallitsi pelin virtausta.

Simo Huotelin, Kampparit – Keskialueen työntekijä ja rytmin rikkoja

Simo Huotelin teki Kamppareille paljon arvokasta ja näkymätöntä työtä. Hänen vahvuutensa olivat keskialueen kamppailuissa, pelin katkomisessa ja vastustajan rakentelun häiritsemisessä.

Huotelin pystyi tekemään otteluista epämiellyttäviä. Hän taisteli irtopalloista, rikkoi vastustajan rytmiä ja auttoi Kamppareita pitämään ottelut sellaisina, että joukkueella säilyi mahdollisuus loppuun asti.

Kamppareille hänen kaltaisensa pelaaja oli identiteetin kannalta tärkeä. Huotelinin tekemisessä näkyivät sitkeys, työmoraali ja valmius tehdä joukkueen eteen sellaisia asioita, joista ei aina saa henkilökohtaista tunnustusta.

Niklas Valtanen, OLS – Oululaisen tulevaisuuden kirkas merkki

Niklas Valtanen oli yksi OLS kauden suurista onnistujista. Hänen nousunsa esiin ja valintansa tammikuun pelaajaksi osoittivat, että Oulusta löytyy edelleen pelaajia, joilla on kykyä ottaa merkittäviä askelia Bandyliigan tasolla.

Valtasen vahvuuksia olivat rohkeus, vauhti ja halu pelata eteenpäin. Hän pystyi tuomaan OLS hyökkäyspeliin suoraviivaisuutta ja uhkaa sekä muuttamaan ottelun rytmiä omalla aktiivisuudellaan.

OLS Valtanen oli enemmän kuin yhden kauden onnistuja. Hän oli merkki siitä, millaista tulevaisuutta seura voi rakentaa. Hänen kehityksensä osoitti, että vastuuta antamalla ja pelaajaan luottamalla voidaan saada esiin uutta laatua myös vaikean kauden keskellä.

Tähtipelaajat

Ville Aaltonen, Narukerä – Kokemuksen, peliälyn ja johtajuuden ruumiillistuma

Ville Aaltonen oli Narukerälle paljon enemmän kuin yksi pelaaja kokoonpanossa. Hänen kokemuksensa, peliymmärryksensä ja asemansa suomalaisessa jääpallossa toivat joukkueelle uskottavuutta ja johtajuutta vaikealla kaudella.

Aaltonen pystyi lukemaan otteluita, rauhoittamaan pelaamista ja näyttämään nuoremmille, mitä vastuun kantaminen Bandyliigassa tarkoittaa. Hänen vaikutuksensa ulottui kentältä pukukoppiin ja harjoitusarkeen.

Narukerälle Aaltonen oli joukkueen mittari. Hänen osaamisensa auttoi pitämään kokonaisuutta koossa, mutta samalla kausi osoitti, ettei yhden kokeneen tähden varaan voi rakentaa kaikkea.

Eero Paavola, Narukerä – Tasapainon ja vastuullisuuden kantaja. Eero Paavolan merkitys näkyi Narukerän rakenteessa ja kyvyssä pysyä mukana vaikeissa otteluissa. Hän teki paljon työtä puolustussuuntaan, keskialueella ja tilanteissa, joissa joukkue tarvitsi rauhallista sekä vastuullista pelaamista.

Paavola pystyi auttamaan nuorempia pelaajia, pitämään etäisyyksiä koossa ja tekemään yksinkertaisia ratkaisuja paineen alla. Hänen työnsä ei aina ollut näyttävää, mutta se oli Narukerälle välttämätöntä.

Niko Nissinen, WP 35 – Hyökkäyspelin vaarallisin yksilö ja vastuunkantaja

Niko Nissinen oli WP 35 hyökkäyspelin tärkeimpiä pelaajia. Hänen kykynsä haastaa, kuljettaa palloa paineen alta ja luoda tilanteita omalla osaamisellaan toi joukkueelle sellaista uhkaa, jota muuten oli liian vähän.

Nissinen pystyi muuttamaan yksittäisen tilanteen vaaralliseksi ja viemään joukkueen nopeasti puolustuksesta hyökkäykseen. Hänen rohkeutensa oli arvokasta erityisesti otteluissa, joissa WP 35 sai vain vähän pallollisia jaksoja tai maalipaikkoja.

Samalla hänen suuri vastuunsa kertoi joukkueen hyökkäyspelin ongelmista. Nissinen joutui liian usein sekä käynnistämään, rakentamaan että päättämään hyökkäyksiä. Tästä huolimatta hän säilyi pelaajana, joka pystyi herättämään odotuksen siitä, että jotakin vaarallista voi tapahtua.

Tähtipelaajat

Tero Liimatainen, Veiterä – Hyökkäyspelin tähti ja jatkuva maalintekouhka

Tero Liimatainen oli Veiterän hyökkäyspelin johtava hahmo. Hänen merkityksensä ei rajoittunut maaleihin tai syöttöihin, vaan näkyi jatkuvassa uhassa, jonka hän loi vastustajan puolustukselle.

Liimatainen pystyi rakentamaan painetta, löytämään ratkaisualueita ja pakottamaan vastustajan muuttamaan puolustamistaan. Hänen läsnäolonsa vapautti tilaa myös muille Veiterän hyökkäyspelaajille. Kun joukkue tarvitsi ratkaisua, Liimatainen oli yksi niistä pelaajista, joilta sitä perustellusti odotettiin.

Eetu Peuhkuri, Veiterä – Liike, joka repi puolustuksia auki. Eetu Peuhkurin suurin vahvuus oli hänen liikkeensä. Hän pystyi repimään vastustajan puolustuksen rakennetta auki, etenemään vaarallisiin tiloihin ja muuttamaan ottelun rytmiä.

Peuhkurin kaltaista pelaajaa vastaan puolustaminen on vaikeaa, koska hänen liikkeensä pakottaa jatkuvaan reagointiin. Kun puolustus joutuu siirtymään ja muuttamaan muotoaan, muille Veiterän pelaajille syntyy enemmän tilaa.

Veiterälle Peuhkuri oli tärkeä hyökkäyspelin monipuolistaja. Hän toi vauhtia ja aloitteellisuutta myös sellaisiin otteluihin, joissa peli uhkasi muuttua hitaaksi tai tukkoiseksi.

Janne Hauska, Veiterä – Kokemusta ja pelin ymmärrystä suuriin hetkiin. Janne Hauskan merkitys Veiterälle rakentui kokemuksesta, pelinlukutaidosta ja kyvystä tunnistaa ottelun ratkaisevia vaiheita. Hän toi joukkueeseen rauhallisuutta ja ymmärrystä siitä, miten vaikeita otteluita pelataan.

Hauska pystyi auttamaan Veiterää pallollisessa pelaamisessa, rytmin hallinnassa ja tilanteissa, joissa joukkue tarvitsi harkittua ratkaisua kiireisen suorittamisen sijaan. Hänen kokemuksensa oli arvokasta myös ympärillä oleville pelaajille.

Veiterälle Hauska oli tärkeä osa laadukasta kokonaisuutta. Hänen kaltaisensa pelaaja ei välttämättä ole jokaisessa ottelussa näkyvin, mutta auttaa joukkuetta pysymään oikealla tiellä ja tekemään parempia ratkaisuja paineen kasvaessa.

Teemat, Tunteet & Tulevaisuus...

Nuoret ja tulevaisuus – Bandyliigan seuraava sukupolvi on jo täällä

Bandyliigan tulevaisuus ei synny ainoastaan finaaleissa, mitalipeleissä tai kevään suurissa ratkaisuhetkissä. Se syntyy jokapäiväisessä harjoittelussa, junioripoluilla, seurayhteistyössä ja ennen kaikkea siinä, että nuori pelaaja pystyy näkemään liigassa todellisen paikan itselleen.

Kaudella 2025–26 nähtiin useita nuoria pelaajia, jotka ottivat merkittäviä askelia kohti suurempaa vastuuta. Osa vakiinnutti asemaansa kokoonpanossa, osa sai ensimmäisiä todellisia näyttöpaikkojaan ja osa osoitti jo olevansa valmis kantamaan vastuuta myös otteluiden ratkaisevissa vaiheissa.

Tärkeintä on, että seuroilla on rohkeutta antaa vastuuta riittävän ajoissa ja malttia tukea pelaajaa myös virheiden jälkeen. Nuori pelaaja ei kehity pelkästään harjoittelemalla edustusjoukkueen mukana tai istumalla vaihtopenkillä. Kehitys vaatii oikeita peliminuutteja, vastuullisia ratkaisuja ja mahdollisuuden oppia myös niistä hetkistä, jolloin peli ei vielä kulje täydellisesti.

Virheet eivät ole merkki siitä, ettei pelaaja olisi valmis. Ne ovat usein välttämätön osa sitä matkaa, jonka kautta nuoresta lupauksesta kasvaa vastuunkantaja.

Tulevaisuuden todellinen mittari ei olekaan vain se, mahtuuko nuori pelaaja kokoonpanoon. Olennaisempaa on, saako hän selkeän roolin, jossa hän pystyy kehittymään, käyttämään omia vahvuuksiaan ja kasvamaan vähitellen suurempaan vastuuseen.

Nuoret ja tulevaisuus – Bandyliigan seuraava sukupolvi on jo täällä

WP 35 joukkueessa **Pöllästen veljestrio – Joosu, Jooa ja Joonatan** – edustaa harvinaista ja kiinnostavaa tulevaisuuden tarinaa. Kolmen veljeksien kasvaminen saman seuran ympäristössä kertoo sekä perheen jääpallosuhteesta että siitä, kuinka tärkeää paikallinen pelaajapolku on pienemmälle seuralle.

Akilleksen Joonatan Hämäläinen on pelaaja, jonka kehitystä kannattaa seurata. Porvoossa tarvitaan uusia vastuunkantajia, jotka pystyvät vähitellen ottamaan suurempaa roolia kokoneiden pelaajien rinnalla.

Narukerän Jesse Aaltonen edustaa porilaisen jääpallon seuraavaa sukupolvea. Hänen kaltaistensa pelaajien kehittyminen on seuralle elintärkeää, sillä tulevaisuutta ei voida rakentaa vain kokoneiden vastuunkantajien varaan.

OLS Marcus Ukkonen on osa oululaista pelaajapolkua, jonka merkitys ulottuu yhtä seuraa laajemmalle. OLS kyky kasvattaa uusia liigapelaajia on tärkeää koko suomalaisen jääpallon valtakunnallisuudelle.

Kamppareiden Simo Huotelin on jo osoittanut pystyvänsä tekemään arvokasta työtä keskialueella, kaksinkamppailuissa ja vastustajan pelin häiritsemisessä. Hänen seuraava askeleensa on kasvattaa vaikutustaan myös pallollisena pelaajana ja nousta entistä näkyvämmäksi vastuunkantajaksi.

Veiterän Paavo Simpura pääsee kehittymään ympäristössä, jossa vaatimustaso on korkea ja kilpailu pelipaikoista kovaa. Se voi olla nuorelle pelaajalle vaativa mutta samalla erittäin arvokas koulu.

JPS:n Tarmo Ässämäki kasvaa mestarijoukkueen toimintaympäristössä. Hänellä on mahdollisuus nähdä läheltä, millaista kurinalaisuutta, valmistautumista ja henkistä kestävyyttä voittaminen vaatii.

Nuoret ja tulevaisuus – Bandyliigan seuraava sukupolvi on jo täällä

HIFK Aaro Kivenjuurella on puolestaan mahdollisuus kehittyä seurassa, jossa odotukset ovat aina korkealla. Nuoren pelaajan kannalta tällainen ympäristö voi opettaa paljon vastuusta, paineesta ja kilpailusta.

Botnian Kaarlo Lappi on osa joukkuetta, joka osoitti pronssikaudellaan pystyvänsä kasvamaan ja menestymään. Nuorelle pelaajalle tällainen ympäristö tarjoaa arvokkaan mahdollisuuden oppia, kuinka sitkeys ja yhteinen rakenne muuttuvat tulokseksi.

Yli puolet pelaajista on alle 25-vuotiaita. Kun laskimme kauden 2025–26 Bandyliigapelaajista alle 25-vuotiaat, saimme tulokseksi 105 pelaajaa. Koko sarjassa pelasi laskelmamme mukaan yhteensä 194 pelaajaa.

Tämä tarkoittaa, että lähes 60 % Bandyliigan pelaajista oli alle 25-vuotiaita.

Luku on huomattava. Se kertoo, ettei suomalaisen jääpallon tulevaisuus ole vain kaukainen tavoite tai juhlapuheissa toistuva toive. Nuori sukupolvi on jo nyt suuri osa Bandyliigan arkea. Samalla tilasto pitää osata tulkita oikein. Suuri nuorten pelaajien määrä ei automaattisesti tarkoita, että pelaajakehitys olisi kaikilta osin kunnossa. Ratkaisevaa on, millaisia rooleja nuoret saavat, kuinka laadukasta valmennusta heille tarjotaan ja kuinka moni heistä pystyy ottamaan seuraavien vuosien aikana todellisen askeleen liigapelaajasta sarjan vastuunkantajaksi.

Pelkkä nimi kokoonpanolistassa ei vielä rakenna tulevaisuutta. Tarvitaan peliaikaa, suunnitelmallista valmennusta, henkilökohtaista palautetta ja toimintaympäristö, jossa nuoren pelaajan ei tarvitse pelätä ensimmäistä virhettään.

Nuoret ja tulevaisuus – Bandyliigan seuraava sukupolvi on jo täällä

Jääpallo tarvitsee uusia kasvoja ja tarinoita. Jääpallo tarvitsee myös kasvoja. Tarvitaan pelaajia, joista kirjoitetaan muutakin kuin tehdyt maalit, syöttöpisteet tai jäähyminuutit.

Tarvitaan tarinoita koulusta, työstä, perheestä, harjoittelusta ja siitä, miten nuori pelaaja sovittaa vaativan urheilun muuhun elämäänsä. Tarvitaan kertomuksia siitä, miksi juuri jääpallo on valittu lajiksi ja mitä pelaaja joutuu tekemään pysyäkseen mukana matkalla kohti liigatasoa.

Kun yleisö tuntee pelaajat, se kiinnittyy myös joukkueisiin ja koko sarjaan vahvemmin. Nuoresta pelaajasta voi kasvaa oman paikkakuntansa esikuva, uuden juniorin innostaja ja koko Bandyliigan tunnistettava kasvo. Tästä Bandycorner haluaa pitää ääntä.

Kauden 2025–26 luvut kertovat, että Bandyliigassa on nuoruutta enemmän kuin ehkä joskus muistamme. Seuraava kysymys on kaikkein tärkein: pystymmekö antamaan näille pelaajille sellaisen ympäristön, jossa nuoruus muuttuu kehitykseksi, kehitys vastuuksi ja vastuu lopulta suomalaisen jääpallon uudeksi kantavaksi sukupolveksi?

Jääpallo on parempi paikan päällä kuin tulospalvelussa

Kotimainen jääpallo tarvitsee yleisöä, mutta yleisö tarvitsee syyn tulla paikan päälle. Pelkkä otteluohjelmaan merkitty tapahtuma ei enää riitä. Ihmisten ajasta, huomiosta ja vapaailloista kilpailee niin moni muu asia, että kotiottelua on uskallettava ajatella enemmän elämyksenä kuin vain 90 minuutin pelinä. Jääpallo on parhaimmillaan paikan päällä. Pakkanen poskilla, höyryävä kahvi, kuuluttajan ääni, seuran värit ja katsomon yhteinen reaktio muodostavat tunnelman, jota tulospalvelu ei pysty välittämään. Kentän laidalla ottelu ei ole vain numeroita. Se on ääniä, ilmeitä, jännitystä ja yhdessä koettuja hetkiä. Jokaisen seuran pitäisi kysyä ennen jokaista kotiottelua: miksi ihminen lähtisi juuri tänään kentälle?

Tarvitaan tarina. Ketä vastaan pelataan ja miksi ottelu on tärkeä? Kuka palaa vanhalle kotikentälleen? Kuka juniori saa ensimmäisen suuren vastuunsa? Kenen pelaajan paluu, onnistuminen, loukkaantumisesta toipuminen tai merkkipaalu antaa illalle kasvot? Ottelu muuttuu merkitykselliseksi vasta silloin, kun yleisö tietää, mitä siinä todella on pelissä. Jääpallo tarvitsee kuulutusta, kahvia, musiikkia, juniorien näkyvyyttä, entisten pelaajien muistamista, paikallisia tarinoita ja vahvaa seuraidentiteettiä.

Liian usein laji tyytyy siihen, että ottelu pelataan. Se ei riitä. Ottelu pitää myös myydä, kertoa ja tehdä muistettavaksi. Ennakot, pelaajatarinat, ottelupäivän viestintä, kentän oheistapahtumat, kuulutus, kuvat ja ottelun jälkeinen tarina muodostavat yhden kokonaisuuden. Kun tämä tehdään hyvin, kotiottelu alkaa jo päiviä ennen ensimmäistä vihellystä ja jatkuu vielä seuraavana päivänä puheissa, kuvissa ja muistoissa. Tässä ei ole kyse vain markkinoinnista. Kyse on lajin arvostuksesta.

Kun seura kohtelee omaa otteluaan tärkeänä tapahtumana, myös yleisö alkaa nähdä sen tärkeänä. Kun entisiä pelaajia ja seuran historiaa pidetään esillä, nykyhetki saa juuret. Kun juniorit tuodaan osaksi ottelutapahtumaa, tulevaisuus näkee siinä oman paikkansa.

Media ja näkyvyys - jos lajistamme ei kerrota, sitä ei ole olemassa.

Kaudella 2025–26 näkyvyys oli jälleen yksi kotimaisen jääpallon suurista kysymyksistä. **Jääpallossa on historiaa, tunnetta, taitoa, persoonia ja tarinoita**, mutta ilman näkyvyyttä ne jäävät liian helposti vain niiden koettaviksi, jotka ovat jo valmiiksi lajin sisällä. Yksittäiset ottelulähetykset, seurojen omat kanavat, sosiaalinen media ja Bandyliiga.fi:n kaltaiset alustat ovat lajille elintärkeitä. Ne tuovat ottelut, ihmiset ja tarinat yleisön ulottuville. Ilman niitä suuri osa kauden tapahtumista katoaisi nopeasti tulosriveiksi ja irrallisiksi muistoiksi. Silti jääpallo tarvitsee myös vahvemman yhteisen äänen.

Tarvitaan ennakoita, henkilöjuttuja, tilastoja, jälkipelejä ja arjen uutisia,

jotka pitävät sarjan näkyvissä myös ottelupäivien välissä. Näkyvyys ei voi rakentua vain finaalien, siirtouutisten tai yksittäisten huippuhetkien varaan. Lajin pitää olla esillä myös silloin, kun joukkueet harjoittelevat, nuoret pelaajat nousevat esiin, valmentajat tekevät ratkaisujaan ja seurakentat rakentavat tulevaisuuttaan. **Jääpallorakentaminen ei seuraa lajia vain lopputuloksen vuoksi. Hän haluaa ymmärtää, mitä kentällä tapahtui ja miksi.**

Miksi valmentaja muutti ryhmitystä? Miksi nuori pelaaja nousi kokoonpanoon? Miksi maalivahti oli juuri tänään lähes ohittamaton? Mitä joukkueen sisällä tapahtuu voiton, tappion tai vaikean jakson jälkeen? Juuri tätä varten lajimediaa tarvitaan.

Uutinen on myös tunne, tausta ja merkitys. Se kertoo, miksi jokin tapahtuma oli tärkeä ja mitä se merkitsi joukkueelle, pelaajalle, seuralle tai koko lajille. Jääpallon tulevaisuus vaatii näkyvyyttä, mutta näkyvyys ei synny itsestään. Se vaatii tekijöitä, aikaa, seurojen avoimuutta, liiton tukea ja yhteistä ymmärrystä siitä, että jokainen juttu, kuva, haastattelu, otteluraportti ja pelaajatarina rakentaa lajille arvoa. **Samalla seurojen on uskallettava avata oviaan enemmän.** Kaikkea ei tietenkään tarvitse kertoa, mutta liian suljettu laji jää helposti näkymättömäksi. **Kun pelaajat, valmentajat ja seurakentat antavat kasvot arjelleen, yleisön on helpompi kiinnittyä heihin.**

Talous ja olosuhteet – lajimme suurin vastustaja ei ole toinen joukkue.

Suomalainen jääpallo taistelee olosuhteidensa kanssa joka talvi. Sää, jään kunto, pitkät välimatkat, matkakulut, vapaaehtoisten määrä ja seurojen taloudelliset resurssit muodostavat kokonaisuuden, joka vaikuttaa suoraan siihen, millaista arkea joukkueet pystyvät elämään.

Hyväkin joukkue voi kärsiä vaikeista harjoitusolosuhteista, epävarmoista jäävuoroista, pitkistä matkoista ja rajallisista resursseista.

Pienemmälle seuralle merkittävä onnistuminen voi puolestaan olla jo se, että ottelut pystytään järjestämään laadukkaasti, junioritoiminta pidetään elävänä ja pelaajille tarjotaan mahdollisuus kehittyä vuodesta toiseen. Tällainen työ ei aina näy sarjataulukossa, mutta ilman sitä ei olisi koko sarjaa. Olosuhteet eivät ole jääpallossa sivuseikka. Ne ovat kilpailutekijä. Ne vaikuttavat harjoittelun määrään ja laatuun, pelaajakehitykseen, loukkaantumisriskeihin, yleisökokemukseen, ottelutapahtumien tasoon ja lopulta myös seurojen talouteen. Kun olosuhteet eivät toimi, aikaa ja energiaa kuluu asioihin, joiden pitäisi olla itsestäänselvyyksiä.

Talous määrittää arjen rajat. Jääpalloseurojen talous rakentuu usein pienistä puroista: yhteistyökumppaneista, lipputuloista, jäsenmaksuista, talkootyöstä, avustuksista ja muutamien sitoutuneiden ihmisten valtavasta työpanoksesta. Samalla kustannukset kasvavat. Matkat, kenttävuorot, varusteet, erotuomarit, ottelujärjestelyt ja junioritoiminnan ylläpitäminen vaativat rahaa. Pienessä lajissa yhtälö on herkkä. Yksittäisen tukijan vetäytyminen, kallis vierasmatka tai vaikea talvi voi vaikuttaa koko kauden toimintaan. Taloudellisesti kestävä seura ei tarkoita vain sitä, että laskut saadaan maksettua. Se tarkoittaa kykyä suunnitella tulevaa, kehittää valmennusta, tukea pelaajia ja rakentaa toimintaa ilman jatkuvaa epävarmuutta. **Jos kaikki voimavarat kuluvat seuraavan ottelun järjestämiseen, pitkän aikavälin kehitykselle ei jää tilaa.**

Vapaaehtoiset kantavat enemmän kuin pitäisi

Monen jääpalloseuran arki lepää edelleen pienen vapaaehtoisjoukon harteilla. Samat ihmiset hoitavat ottelutapahtumia, viestintää, kuljetuksia, varusteita, kahviota, junioritoimintaa ja yhteistyökumppaneita.

Ilman heitä moni ottelu jäisi pelaamatta.

Vapaaehtoistyö on lajin suuri voimavara, mutta siitä ei saa tulla järjestelmä, jossa muutamat ihmiset joutuvat venymään vuodesta toiseen yli jaksamisensa. Toiminnan on oltava organisoitua, vastuun jaettua ja vapaaehtoisille aidosti palkitsevaa. Kun seuratyö kuluttaa tekijänsä loppuun, laji menettää paljon enemmän kuin yhden talkoolaisen. Se menettää osaamista, jatkuvuutta ja usein kokonaisen verkoston.

Hallit ja paremmat harjoitusolosuhteet ovat välttämättömiä. Hallit, katetut kentät ja luotettavat harjoitusolosuhteet eivät ole ylellisyyttä. Ne ovat edellytys sille, että jääpallo pystyy säilymään uskottavana ja kehittyvänä talvilajina muuttuvassa ilmastossa.

Pelaajien on voitava harjoitella pitkäjänteisesti ilman jatkuvaa epävarmuutta siitä, onko jää seuraavana iltana käytettävissä. Nuorten on voitava nähdä, että laji tarjoaa heille laadukkaan ja turvallisen toimintaympäristön. Valmentajien on pystyttävä suunnittelemaan harjoittelua viikkoja eteenpäin eikä vain seuraavaan sääennusteeseen asti.

Toimivat olosuhteet vaikuttavat myös yleisöön. Hyvä jää, selkeä tapahtumaympäristö, riittävät palvelut ja turvallinen katsomo tekevät ottelusta helpommin lähestyttävän. Katsojan ei pitäisi joutua pohtimaan, toteutuuko tapahtuma tai millaisissa olosuhteissa sitä seurataan. Paremmat olosuhteet eivät ratkaise kaikkea, mutta ilman niitä moni muu kehitysaskel jää puolitiehen. Sarjarakenteen on tunnistettava todellisuus. Myös sarja-kehityksessä on huomioitava seurojen todelliset voimavarat. Pitkät matkat, ottelutiheys ja kustannukset vaikuttavat eri tavoin eri paikkakunnilla toimiviin seuroihin.

Olosuhteista on puhuttava yhtä vakavasti kuin pelistä

Jääpallossa puhutaan paljon taktiikasta, maalinteosta, pelaajista ja valmennuksesta. Yhtä vahvasti pitäisi puhua siitä, missä ja millä resursseilla tätä kaikkea tehdään.

Jos haluamme kehittää lajia, meidän on kehitettävä myös sen arkea.

Tarvitaan seurojen, kuntien, liiton, olosuhdetoimijoiden ja paikallisten päättäjien yhteistyötä. Tarvitaan uskottavia suunnitelmia, realistisia hankkeita ja kykyä perustella, miksi jääpallo tarvitsee oman paikkansa liikuntapaikkarakentamisessa.

Laji ei voi jäädä odottamaan, että olosuhteet joskus itsestään paranevat.

Sen on pystyttävä näyttämään oma yhteiskunnallinen, paikallinen ja urheilullinen arvonsa.

Jääpallon tulevaisuus ei ratkea vain otteluissa. Se ratkeaa myös siinä, millaisissa oloissa niihin valmistaudutaan, kuinka tapahtumat pystytään järjestämään ja millaisen ympäristön laji tarjoaa seuraavalle sukupolvelle. Jos arki ei kestä, ei kestä myöskään kilpailu.

Lajimme suurin vastustaja ei aina ole kentän toisessa päässä. Joskus se

on epävarma jää, liian raskas talous, loppuun kulunut vapaaehtoinen tai ympäristö, joka ei anna lajille mahdollisuutta kasvaa.

Siksi jääpallo tuntuu...

Jääpallossa on jotakin, mitä on vaikea selittää ihmiselle, joka ei ole koskaan seissyt pakkasessa kentän laidalla ja katsonut, kuinka pallo kaartaa kulmasta maalin eteen. Sitä hetkeä, jolloin katsomo pidättää hengitystään. Sitä hiljaisuutta juuri ennen vetoa. Sitä tunnetta, jossa peli, paikka ja ihmiset ovat hetken osa samaa tarinaa.

Jääpallo ei ole vain lopputulos, sarjataulukko tai maalintekijätilasto. Se on laji, jossa olosuhteet, historia ja yhteisö kulkevat koko ajan pelin mukana. Vanha seuraidentiteetti voi näkyä yhdessä huudossa, tutussa kaulahuivissa, katsomon reunalla seisovassa entisessä pelaajassa tai juniorissa, joka näkee ensimmäistä kertaa, miltä suuri ottelu tuntuu.

Kaudella 2025–26 koettiin mestaruus, pettymyksiä ja pronssijuhlia. Nähtiin jäähyjä, torjuntia, vierasmatkoja ja hetkiä, jotka jäivät mieleen pidemmäksi aikaa kuin moni lopputulos.

Kausi tarjosi myös arkea: kylmiä harjoitusiltoja, pitkiä bussimatkoja, vapaaehtoisten näkymätöntä työtä, valmentajien vaikeita ratkaisuja ja pelaajien sitoutumista. Juuri niiden varassa laji elää.

Ei siksi, että se olisi ollut täydellinen. Ei siksi, että kaikki olisi toteutunut suunnitelmien mukaan. Vaan siksi, että se tuntui. Se herätti keskustelua, iloa, pettymystä, ylpeyttä ja kysymyksiä siitä, mihin suuntaan suomalainen jääpallo on matkalla. **Tunne ei ole analyysin vastakohta.** Se on syy siihen, miksi analyysiä tehdään. Kun lajista välitetään, siitä halutaan ymmärtää enemmän. Miksi ottelu kääntyi? Miksi pelaaja nousi esiin? Miksi seura onnistui? Miksi jokin jäi vielä vajaaksi?

Jääpallon arvo ei synny vain suurista finaaleista tai mitalien jakamisesta. Se syntyy siitä, että ihmiset palaavat kentän laidalle uudelleen. Pakkaseen, tuuleen ja katsomoon. Niiden hetkien äärelle, joita ei pysty täysin selittämään, mutta jotka jokainen jääpalloihminen tunnistaa heti.

Erotuomarit – hyvä tuomari näkyy eniten silloin, kun peli saa hengittää. Kauden arvioinnissa huomio kohdistuu usein pelaajiin, valmentajiin ja joukkueiden onnistumisiin. Se on luonnollista, mutta kokonaiskuvasta puuttuu jotain olennaista, jos erotuomarit jätetään sivuun.

Jääpallo on nopea, leveä ja fyysinen peli, jossa vauhti, tila ja kontaktit tekevät tuomaroinnista poikkeuksellisen vaativaa. Yksittäinen tulkinta voi muuttaa ottelun rytmin, mutta yhtä lailla hyvä pelinjohtaminen voi pitää vaikeankin ottelun kasassa.

Paras tuomarilinja ei ole se, jossa kaikki vihelletään. Paras linja on sellainen, jossa pelaajat ymmärtävät rajat, ottelu säilyy reiluna ja peli saa edetä lajille ominaisella tavalla.

Jääpallo tarvitsee virtausta, mutta virtauksen ei pidä tarkoittaa epäselvyyttä. Juuri siinä erotuomarin ammattitaito näkyy: kyvyssä erottaa kova pelaaminen vaarallisesta, tunne ylilyönnistä ja pelin rytmi hallitsemattomuudesta.

Hyvä erotuomari ei pyri nousemaan ottelun päähenkilöksi. Hän antaa pelaajien ratkaista pelin, mutta puuttuu selkeästi silloin, kun rajat ylitetään. Kun linja on johdonmukainen ja viestintä rauhallista, pelaajat tietävät, mitä sallitaan ja mitä ei. Silloin peli pysyy hallinnassa ilman, että jokainen tilanne katkaisee sen rytmin.

Kaudella 2025–26 nähtiin otteluita, joissa tuomaristot onnistuivat pitämään pelin hyvin käsissään vaikeissakin olosuhteissa. Sää, jään kunto, otteluiden tunnetila ja pudotuspelien kasvaneet panokset tekivät monista peleistä kaikkea muuta kuin helppoja johdettavia.

Kun kentällä on paljon tunnetta ja jokainen ratkaisu tuntuu tavallista suuremmalta, erotuomarin tehtävä ei ole vain soveltaa sääntöjä. Hänen on myös osattava lukea ottelun luonnetta, ennakoida tilanteiden kehittymistä ja viestiä päätöksensä tavalla, joka rauhoittaa peliä.

Parhaimmillaan tuomaristo pystyy aistimaan, milloin ottelu tarvitsee selkeän puuttumisen ja milloin peliä voidaan antaa jatkaa. Tämä ei tarkoita sääntöjen venyttämistä, vaan niiden soveltamista johdonmukaisesti ottelun kokonaisuutta ymmärtäen.

Kauteen mahtui myös hetkiä, jolloin tuomarilinja herätti kysymyksiä. Se kuuluu urheiluun. Jokainen vihellys, viheltämättä jättäminen tai jäähytuomio ei voi miellyttää kaikkia.

Olennaista on kuitenkin se, että linja tuntuu pelaajille, valmentajille ja katsojille ymmärrettävältä. Jos ottelun sisäinen linja muuttuu kesken kaiken tai samankaltaiset tilanteet tulkitaan eri tavoin, luottamus kärsii nopeasti. Johdonmukaisuus onkin hyvän tuomaroinnin tärkeimpiä ominaisuuksia. Pelaajat pystyvät sopeutumaan tiukkaan tai sallivampaan linjaan, kunhan he tietävät, missä rajat kulkevat. Epävarmuus syntyy vasta silloin, kun rajat liikkuvat tilanteesta toiseen.

Myös erotuomareiden työ tarvitsee jatkuvaa tukea, koulutusta ja avointa palautetta. Tuomareita ei kehitetä vain osoittamalla virheitä, vaan analysoimalla otteluita, jakamalla kokemuksia ja rakentamalla yhteistä ymmärrystä siitä, millaista linjaa Bandyliigassa halutaan nähdä. Jääpallossa erotuomari joutuu tekemään ratkaisuja sekunneissa, usein vaikeista kulmista ja kovassa vauhdissa. Siksi täydellistä ottelua ei ole olemassa. Tavoitteena pitää olla johdonmukainen, uskottava ja pelin luonnetta ymmärtävä suoritus.

Hyvä tuomari näkyy vähiten otsikoissa, mutta hänen vaikutuksensa näkyy koko ottelussa.

Kun peli saa hengittää, rajat pysyvät selkeinä ja ratkaisut tuntuvat oikeudenmukaisilta, erotuomari on onnistunut tehtävässään.

Kokonaisuutena erotuomarit onnistuivat kaudella vaativassa tehtävässään vähintään kohtuullisesti ja monessa ottelussa hyvin.

Erityisesti vaikeissa sääolosuhteissa ja pudotuspelien paineessa nähtiin tuomaristoja, jotka antoivat pelille tilaa mutta puuttuivat olennaiseen. Se on jääpallossa arvokasta.

Hyvä tuomarointi ei vie ottelulta pääroolia. Se mahdollistaa sen.

Kritiikki kuuluu urheiluun, mutta niin kuuluu myös arvostus. Ilman tuomareita ei ole sarjaa. Ilman yhtenäistä linjaa ei ole uskottavaa kilpailua. Erotuomarit ovat osa lajin laatua siinä missä pelaajat, valmentajat, olosuhteet ja ottelutapahtumatkin.

Tulevaisuuden kannalta jääpallo tarvitsee enemmän avointa keskustelua

tuomarilinjasta, sääntötulkinnoista ja erotuomarien rekrytoinnista. Lajin on saatava uusia tuomareita mukaan, mutta heidän rinnalleen tarvitaan koulutusta, tukea ja kunnioittavaa palautekulttuuria. Tuomaritoiminnan kehittäminen ei ole vain erotuomarien asia. Se on koko lajin yhteinen tehtävä.

Jos jääpallo haluaa kasvaa uskottavana kilpailulajina, myös erotuomari-toiminnan on kehityttävä sen mukana. Se ei tapahdu huutamalla yksittäisten tilanteiden perään, vaan rakentamalla selkeämpi, avoimempi ja yhtenäisempi linja, jossa pelaajat tuntevat rajat, valmentajat ymmärtävät tulkinnat ja katsojat voivat luottaa siihen, että peli ratkaistaan kentällä.

Kaiken kritiikin ja kehityskeskustelun keskellä on syytä sanoa myös

tämä: suomalaiset jääpalloerotuomarit tekevät arvokasta ja usein liian näkymätöntä työtä lajin eteen. He seisovat samoissa olosuhteissa kuin pelaajat, kantavat vastuuta vaikeista hetkistä ja mahdollistavat sen, että ottelut voidaan pelata. Kaudella 2025–26 nähtiin monia hyvin johdettuja otteluita, joissa tuomaristo antoi pelille tilaa, piti linjan rauhallisena ja auttoi ottelua säilyttämään rytminsä. **Erotuomareille kuuluu siitä aito kiitos.**

Numerot kertovat, mitä tapahtui – tarina kertoo, miksi sillä oli väliä

Numerot ovat urheilussa välttämättömiä. Ne kertovat tulokset, sarjataulukot, maalintekijät, syöttäjät, jäähyt ja otteluiden kulun kovina faktoina. Ne muodostavat kauden rungon ja antavat pohjan vertailulle. Numerot eivät kuitenkaan yksin riitä kertomaan, miksi jokin hetki oli merkityksellinen.

Tulos voi kertoa finaalin voittajan, mutta se ei kerro, miltä avausmaali tuntui Kisapuistossa, kuinka nopea vastaus muutti ottelun ilmapiirin tai milloin katsomossa alettiin ensimmäisen kerran aavistaa, että jotakin suurta oli tapahtumassa. Sarjataulukko kertoo joukkueiden järjestyksen, mutta ei aina sitä, mikä seura ylitti resurssinsa, mikä joukkue jäi oman potentiaalinsa alle tai millaista arkea numeroiden taakse kätkeytyi.

Tässä kausilehdessä emme lähde avaamaan tilastoja

Bandycornerin tehtävä on täydentää numeroita tarinalla, taustalla ja merkityksellä. Se ei tarkoita, että tilastot olisivat vähemmän tärkeitä.

Päinvastoin. Jääpallo tarvitsee tulevaisuudessa entistä vahvempaa tilastokulttuuria. Maalien ja syöttöpisteiden rinnalle tarvittaisiin enemmän tietoa ja näkyvyyttä esimerkiksi laukauksista, kulmapotkuista, torjunnoista, pallonriistoista, erikoistilanteista ja pelaajien erilaisista rooleista. Mitä paremmin lajia mitataan, sitä paremmin sitä voidaan ymmärtää.

Tilastojen pitäisi auttaa näkemään myös sellainen arvo, joka ei aina päädy pistepörssiin. Puolustajan ottelun rytmiä rauhoittava ratkaisu, keskikenttäpelaajan tekemä katko, hyökkääjän liike, joka avaa tilan toiselle, tai maalivahdin torjunta, joka muuttaa koko ottelun tunnetilan, voivat olla pelin kannalta ratkaisevia. Kun numerot avataan oikein, ne eivät vie tunnetta pois. Ne tekevät siitä ymmärrettävämmän.

Siksi tämä lehti ei ole tilastopaketti. Se on yritys katsoa numeroiden taakse: mitä tapahtui, miksi se tapahtui ja ennen kaikkea miksi sillä oli väliä.

Yhdeksän seuraa, yhdeksän erilaista tapaa kantaa lajia

Bandyliiga on kiinnostava juuri siksi, etteivät kaikki sen seurat näytä, kuulosta tai tunnu samanlaisilta. Sarjan voima syntyy erilaisuudesta.

Jokainen seura kantaa mukanaan omaa historiaansa, omaa ympäristöään ja omaa tapaansa olla osa suomalaista jääpalloa.

- **JPS** edustaa Jyväskylän vahvaa jääpallo-osaamista.
- **Veiterä** kantaa Lappeenrannan suurta jääpalloyleisyyttä.
- **Botnia** edustaa Oulunkylän sitkeää ja pitkäjänteistä jääpallotyötä.
- **Akilles** on Porvoon perinnettä.
- **Kampparit** kantaa Mikkelin kamppailuhenkeä.
- **OLS** muistuttaa pohjoisen jääpallon merkityksen koko suomalaiselle lajille.
- **Narukerä** tuo sarjaan Porilaista "hulluutta" ja sitkeän seuraidentiteetin.
- **WP 35** edustaa Varkauden vahvaa laji-identiteettiä ja sen historiaa.
- **HIFK** tuo sarjaan punaisen vaatimustason, suuren tunnemaailman ja perinteikkään seurakulttuurin.

Tämä erilaisuus ei ole Bandyliigan ongelma. Se on sen vahvuus.

Urheilusarja tarvitsee kilpailua, mutta se tarvitsee myös tunnistettavia kasvoja, värejä, tarinoita ja vastakkainasetteluja. Jääpallossa niitä on paljon: vanhoja finaali muistoja, paikallisia sankareita, seurauskollisuutta, junioreita, pitkäaikaisia vapaaehtoisia ja niitä ihmisiä, jotka ovat seisseet kentän laidalla vuosikymmenestä toiseen.

Yhdeksän seuraa, yhdeksän erilaista tapaa kantaa lajia

Bandyliiga on kiinnostava juuri siksi, etteivät kaikki sen seurat näytä, kuulosta tai tunnu samanlaisilta.

Ne eivät ole vain ottelun taustaa. Ne ovat osa ottelun merkitystä. Seuraidentiteetti on myös urheilutuote. Se ei tarkoita keinotekoisia markkinointia tai väkisin rakennettua tarinaa, vaan sitä, että seura tunnistaa oman arvonsa ja osaa kertoa siitä.

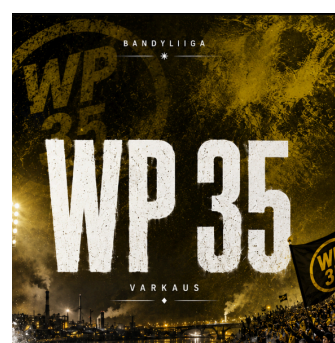
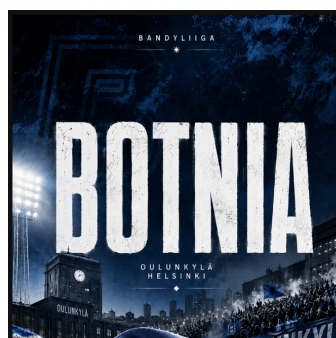
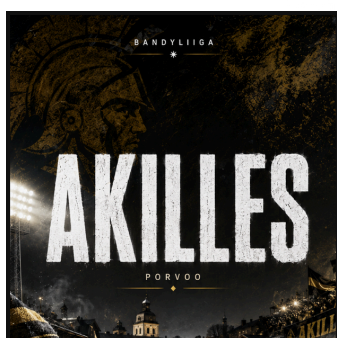
Värit, nimet, vanhat sankarit, paikalliset ihmiset, juniorit, katsomokulttuuri ja seurahistoria muodostavat kokonaisuuden, jonka vuoksi joku tulee otteluun, ostaa kaulahuivin, seuraa tuloksia tai tuo oman lapsensa lajin pariin.

Vahva identiteetti auttaa seuraa myös vaikeina aikoina. Kun tulokset eivät palkitse, yhteys seuraan voi silti säilyä historian, yhteisön ja kuulumisen tunteen kautta. Siksi identiteetti ei ole pelkkä koriste menestyksen ympärillä. Se on yksi niistä asioista, joiden varassa seura kestää myös pettymyksiä.

Kun seurat kertovat omat tarinansa paremmin, koko liiga näyttää suuremmalta, kiinnostavammalta ja merkityksellisemmältä.

Bandyliiga ei tarvitse yhdeksää samanlaista seuraa.

Se tarvitsee yhdeksän vahvaa seuraidentiteettiä, jotka täydentävät toisiaan, haastavat toisiaan ja tekevät sarjasta elävän.

www.bandyliiga.fi
BANDYLIIGATOIMITUS

Toimituksen valinnat 2025-26

Kauden kokonaisuutta, pelaajien merkitystä omille joukkueilleen sekä suorituksia ratkaisevissa otteluissa tarkasteltuamme **BandyliigaToimituksen valinnat** ovat alla. Valinnat eivät perustu vain tilastoihin. Niissä painavat pelaajan kokonaisvaikutus, vastuu, pelillinen merkitys ja kyky nousta esiin silloin, kun joukkue häntä eniten tarvitsee.

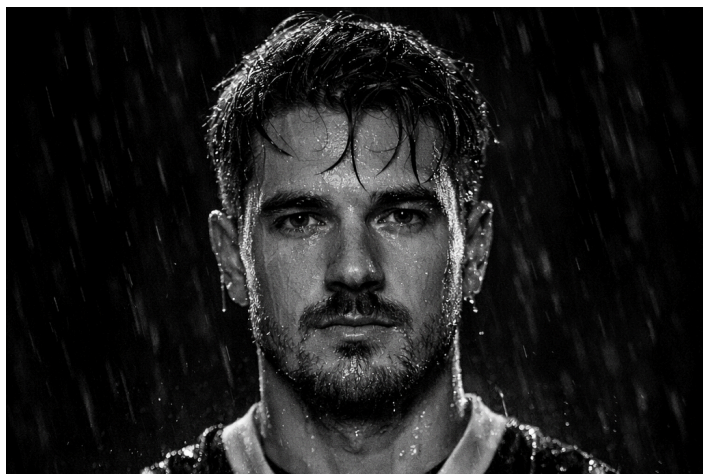

Paras Maalivahti:

Henri Mattila, JPS - Mattila oli mestarijoukkueen luotettava viimeinen lukko. Hänen rauhallisuutensa, varmuutensa ja kykynsä selvittää ratkaisevat tilanteet tukivat JPS koko pelillistä rakennetta. Mattila ei tarvinnut ympärilleen suurta näyttävyyttä, vaan teki maalivahdin tärkeimmän työn: antoi joukkueelleen mahdollisuuden voittoa.

Paras Puolustaja:

Atte Niiranen, JPS - Niiranen oli JPS puolustuksen johtavia hahmoja. Hän toi joukkueen pelaamiseen varmuutta, sijoittumista, katkoja ja kykyä käynnistää peliä hallitusti. Hänen merkityksensä korostui kevään ratkaisuootteluissa, joissa puolustajan oli pystyttävä yhdistämään kurinalaisuus, rohkeus ja kylmäpäisyys.

Paras Keskikenttä:

Riku Hämäläinen, JPS - Hämäläinen oli mestarin keskikentän rytmittäjä ja yksi koko kevään merkittävimmistä pelaajista. Hän hallitsi pelin tempoa, toi joukkueelle tasapainoa ja pystyi rauhoittamaan kokonaisuutta silloin, kun otteluiden paine kasvoi. Hänen kauttaan JPS pystyi hengittämään ja säilyttämään pelillisen selkeytensä vaikeissakin hetkissä.

Paras Hyökkääjä:

Pekka Niska, Botnia - Niska oli Botnian hyökkäyspelin johtava voima ja yksi koko sarjan vaarallisimmista pelaajista. Hänen merkityksensä ei näkynyt vain tehopisteissä, vaan tavassa, jolla hän pakotti vastustajat muuttamaan puolustamistaan. Niska loi uhkaa, kantoi vastuuta ja auttoi Botniaa muuttamaan vahvan kautensa pronssimitaliksi.

Paras Valmentaja:

Topi Rytkönen, JPS - hän onnistui johtamaan hallitsevan mestarin uudelleen Suomen mestaruuteen ja sai joukkueensa parhaaseen mahdolliseen iskuun juuri kevään ratkaisuhetkillä. Mestaruuden uusiminen on aina vaikeaa. Hän onnistui pitämään JPS nälkäisenä ja valmistamaan sen kauden tärkeimpiin otteluihin paremmin kuin kukaan muu.

Paras Tuomari:

Mats-Olof Gustafsson - Johti otteluita rauhallisesti, ja pelin luonnetta ymmärtäen. Hänen vahvuutensa oli kyky antaa pelin hengittää ilman, että ottelun hallinta katosi. Linja pysyi selkeänä, viestintä uskottavana. Hän onnistui tässä kauden aikana hyvin, minkä vuoksi hän on BandyliigaToimituksen valinta kauden parhaaksi tuomariksi.

Arvosanataulukko

Kausiarvioissa tarkastelimme joukkueiden kokonaisesityksiä ennakko-odotusten, runkosarjan, jatkosarjojen, pudotuspelien ja lopulta kevään ratkaisuhetkien kautta. Bandyliigassa pelkkä sijoitus ei aina kerro koko totuutta. Yksi joukkue voi jäädä ilman mitalia ja ottaa silti selvän askeleen eteenpäin. Toinen voi saavuttaa vähimmäistavoitteen, mutta jättää jälkeensä tunteen käyttämättömästä potentiaalista. Tässä joukkueet vielä arvosanajärjestyksessä:

9 JPS

Arvosana 9, koska JPS oli kevään ratkaisuhetkillä selkein, kylmäpäisin ja lopulta mestaruuden arvoisesti paras joukkue.

8½ Veiterä

Arvosana 8½, koska Veiterä pelasi erittäin vahvan ja laadukkaan kauden, mutta kaikkein tärkein askel jäi ottamatta mestaruuden karattua

8+ Botnia

Arvosana 8+, koska Botnia kasvoi kauden aikana, haastoi Veiterän välierissä ja kruunasi keväänsä pronssi-mitaliin.

8 HIFK

Arvosana 8, koska runkosarjan voitto osoitti joukkueen korkean tason, mutta finaali paikan ja pronssimitalin menettäminen jättivät kauden ratkaisevasti kesken.

8 Tuomarit

Arvosana 8, koska kokonaislinja oli vaativissa olosuhteissa pääosin rauhallinen ja uskottava, vaikka yksittäisissä otteluissa johdonmukaisuudessa jäi vielä parannettavaa.

7 Kampparit & OLS & Narukerä

Arvosana 7, koska jokainen säilytti kilpailukykyänsä ja osoitti lupaavia vahvuuksia, mutta epätasaisuus, hyökkäyspelin puutteet estivät paremmat arvosanat

6½ Akilles

Arvosana 6½, koska Akilles oli vain ajoittain kilpailukykyinen, mutta hyökkäyspelin katkonaisuus, kapea ratkaisijakaarti ja vähäinen tuloksellinen kehitys jättivät kauden selvästi keskeneräiseksi

6 WP35

Arvosana 6, koska WP 35:ssä oli enemmän potentiaalia sarjassa, mutta epätasainen pelaaminen, liian kapea hyökkäysvoima jätti kauden selvästi tavoitteista.

Kausi pakettiin...

Bandyliigan kausi 2025–26 oli lopulta juuri sitä, mitä suomalainen jääpallo parhaimmillaan on: sitkeyttä, tunnetta, paikallisyylpeyttä, hiljaisia sankareita, pettymyksen kyyneleitä ja mestaruuden riemua.

JPS nousi lopulta korkeimmalle. Ei sattumalta eikä vahingossa, vaan pitkäjänteisen työn, vahvan joukkuepelaamisen ja oikeaan aikaan löytyneen voittamisen kulttuurin kautta. Mestaruus oli JPS:lle valtava hetki, mutta samalla se muistutti koko Bandyliigaa yhdestä urheilun perimmäisestä totuudesta: keväällä ei enää kysytä ennakkosuosikkeja. Silloin kysytään kanttia, rohkeutta ja kykyä voittaa ne ottelut, jotka jäävät historiaan.

Veiterän kausi jätti toisenlaisen jäljen. Se oli vahva, laadukas ja monella tavalla mestaruuden arvoinen matka, mutta finaalin jälkeen jäljelle jäi kipu. Lappeenrannassa tiedetään, kuinka lähellä kaikki oli. Juuri siksi tappio sattui. Mutta sekin kuuluu urheiluun.

Suuret seurat eivät synny vain voitoista, vaan myös siitä, miten ne kantavat tappionsa, käsittelevät pettymyksensä ja palaavat uudelleen.

Botnia nousi kauden yhdeksi suurista onnistujista. Pronssimitali ei ollut sille vain lohdutuspalkinto, vaan ansaittu tunnustus sitkeydestä, kasvusta ja kyvystä löytää paras suoritus kevään ratkaisuhetkillä. Botnia haastoi Veiterän välierissä, kokosi itsensä pettymyksen jälkeen ja päätti kautensa voittamalla HIFK pronssiottelussa. Se osoitti olevansa enemmän kuin vaikeasti kaadettava joukkue – se oli mitalijoukkue.

HIFK:n runkosarjan voitto kertoi, että punainen peto kuuluu yhä sarjan kärkeen. Joukkue osoitti tasaisuutta, laatua ja kykyä hallita pitkää sarjaa. Kevään ratkaisupeleissä tarina ei kuitenkaan saanut sitä päätöstä, jota Brakulla toivottiin. Se jätti kysymyksiä, mutta varmasti myös nälkää.

Kärkiseurojen takana kausi kertoi paljon myös Bandyliigan leveydestä ja haasteista. Kampparit, Akilles, Narukerä, OLS ja WP 35 elivät kukin omaa tarinaansa. Toiset etsivät uutta suuntaa, toiset rakensivat kärsivällisesti ja toiset kamppailivat resurssien, arjen sekä jatkuvuuden kanssa.

Jokainen seura toi sarjaan jotakin sellaista, jota ilman kokonaisuus olisi köyhempi. Kauden aikana nähtiin myös nuorten pelaajien kasvua. Se on ehkä koko lajin tulevaisuuden kannalta kaikkein tärkein asia. Yksittäiset voitot ja tappiot jäävät lopulta historiaan, mutta nuoret pelaajat kertovat, onko lajilla huomista.

Bandyliigassa nähtiin rohkeutta, vastuunkantoa ja lupaavia hetkiä pelaajilta, joiden parhaat vuodet ovat vielä edessä. He eivät ole vain tulevaisuuden nimiä. Moni heistä on jo nyt osa sarjan nykyhetkeä.

Maalivahdit olivat jälleen oman maailmansa sankareita. Jääpallomaalivahti elää valtavan kentän, nopeiden hyökkäysten ja armottomien tilanteiden keskellä usein yksin enemmän kuin kukaan muu pelaaja.

Kauden aikana nähtiin torjuntaja, jotka eivät välttämättä näy sarjataulukossa, mutta jotka jäivät katsomossa olleiden mieleen. Hyvä maalivahti ei ole vain viimeinen lukko. Hän on joukkueensa hermokeskus, rauhoittaja ja usein se pelaaja, joka antaa muille vielä yhden mahdollisuuden.

Kaudesta jäi lopulta paljon enemmän kuin mitalijärjestys. Jäi tarinoita joukkueista, pelaajista, valmentajista, erotuomareista, vapaaehtoisista ja ihmisistä, jotka pitävät lajia elossa vuodesta toiseen.

Kautta ei muisteta vain siitä, kuka voitti. Se muistetaan myös siitä, miltä kaikki tuntui.

Valmentajien merkitys korostui erityisesti siinä, miten joukkueet reagoivat vaikeisiin hetkiin. Yksikään kausi ei kulje suoraa tietä. Matkan varrelle tulee loukkaantumisia, tappioita, epävarmuutta ja jaksoja, jolloin peli ei löydä oikeaa rytmiään. Juuri silloin mitataan valmennusta, pukukoppia ja johtajuutta.

Kaudella 2025–26 nähtiin valmennuksellisia onnistumisia, kykyä nostaa joukkue uudelleen vaikeiden vaiheiden jälkeen ja rohkeutta tehdä ratkaisuja paineen alla. Samalla nähtiin myös seuroja, joissa tulevaisuuden suuntaa on syytä pohtia rehellisesti. Jos tekeminen ei kehity, pelillinen identiteetti jää epäselväksi tai joukkue ei löydä parasta muotoaan ratkaisuhetkillä, kysymykset ovat väistämättömiä.

Yleisön näkökulmasta kausi muistutti jälleen siitä, miksi jääpallo ei ole vain peli. Se on pakkasiltoja, vanhoja tuttuja, kentän laidalla käytyjä keskusteluja, höyryäviä kahvikuppeja, pettyneitä huokauksia ja riemunkiljahduksia.

Se on laji, joka ei ehkä huuda kovimmin, mutta joka koskettaa syvältä niitä, jotka päästävät sen kerran sydämeensä.

Samalla on uskallettava katsoa myös peiliin. Suomalainen jääpallo tarvitsee lisää näkyvyyttä, parempia olosuhteita, vahvempaa viestintää, enemmän nuoria harrastajia ja rohkeampaa tulevaisuuspuhetta.

Lajin historia on upea, mutta historia yksin ei riitä. Tulevaisuus on rakennettava joka päivä uudelleen kentillä, seuroissa, kouluissa, kunnissa, liitossa ja katsomoissa.

Kauden 2025–26 jälkeen päällimmäiseksi jää kaksi tunnetta: kiitollisuus ja huoli.

Kiitollisuus siitä, että Bandyliiga elää yhä, pelaajat taistelevat, seurat tekevät työtä ja ihmiset löytävät edelleen tiensä kentän laidalle.

Huoli siitä, että laji tarvitsee enemmän yhteistä tahtoa, konkreettisia tekoja ja rohkeutta tehdä myös vaikeita ratkaisuja. Ehkä juuri siinä on jääpallon kauneus. Se ei ole koskaan ollut helppo laji. Ei pelaajille, seuroille, tekijöille eikä katsojille. Se on aina vaatinut rakkautta, sitoutumista ja hieman jääräpäisyyttäkin.

Jäähyväiset pelimiehille – Kiitos!

Jokainen kausi päättyy lopulta johonkin. Mestaruus ratkeaa, mitalit jaetaan, sarjataulukko jää historiaan ja kevään viimeinen vihellys hiljentää hetkeksi jääpallotalven äänen.

Joskus kauden päättyessä sulkeutuu kuitenkin myös suurempia ympyröitä.

Kauden 2025–26 jälkeen muutama pitkään Bandyliigassa vaikuttanut pelimies päätti pelaajauransa. Nimiä, kasvoja ja persoonia, jotka ovat vuosien ajan olleet osa kotimaisen jääpallon arkea. He ovat olleet mukana pakkasilloissa, pitkällä vieraspelimatkoilla, runkosarjan keskitalven kamppailuissa ja kevään ratkaisupeleissä.

He ovat kantaneet seurapaitaa ylpeydellä ja antaneet lajille paljon enemmän kuin ottelupöytäkirjat koskaan pystyvät kertomaan.

Jääpallossa ura ei rakennu vain maaleista, syötöistä, torjunnoista tai pelatuista otteluista. Se rakentuu ennen kaikkea sitoutumisesta. Siitä, että vuodesta toiseen ilmestyy harjoituksiin, peleihin ja joukkueen arkeen. Siitä, että pitää huolta nuoremmista, näyttää esimerkkiä pukukopissa ja ymmärtää, mitä seura, joukkue ja yhteinen historia merkitsevät. Siitä, että rakastaa lajia myös silloin, kun katsomossa ei ole tuhansia ihmisiä ja otsikot jäävät liian pieniksi.

Näiden pelimiesten kohdalla kyse on juuri siitä. He ovat olleet oman aikansa joukkuepelaajia, seuraihmissä ja Bandyliigan kantavia kasvoja. Pelaajia, joiden merkitys näkyy usein selvimmin vasta silloin, kun he eivät enää ole kentällä. Kun tuttu nimi puuttuu kokoonpanosta. Kun nuorempi pelaaja muistaa ennen ottelua saadun neuvon. Kun seura pysähtyy ymmärtämään, kuinka monta vuotta joku todella antoi yhteisölle.

Pelaajauran päättäminen ei ole koskaan vain luistimien riisumista. Se on jäähyväinen rytmille, joka on kulkenut mukana usein lapsuudesta asti. Harjoituksille, ottelupäiville, pukukopin puheensorinalle, vierasmatkoille ja sille tunteelle, joka syntyy juuri ennen kentälle astumista.

Siksi kiitos ei saa olla pieni. Kiitos vuosista Bandyliigassa. Kiitos esimerkistä. Kiitos uskollisuudesta seuroille, joukkueovereille ja suomalaiselle jääpallolle. Kiitos siitä, että teitte lajista omalla tavallanne paremman.

Muutama pitkään Bandyliigassa vaikuttanut pelimies ilmoitti päättävänsä pelaajauransa. Heitä saattaa olla joukkueissa vielä muitakin, mutta BandyliigaToimituksen linja on selvä: julkaisemme vain vahvistettuja tietoja, joten nämä lopettaneet on vahvistettu 11.7.2026 mennessä. **Tämä on kiitos vuosista, jotka on annettu lajille.** Niistä hetkistä, joita ei koskaan kirjata kokonaan ottelupöytäkirjoihin, mutta jotka joukkueoverit, valmentajat, seurat muistavat.

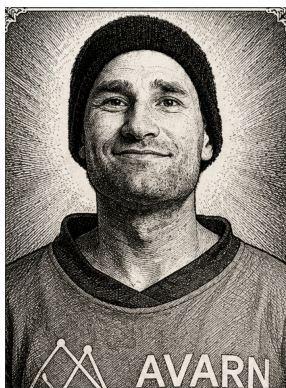
BandyliigaToimitus haluaa kiittää teitä sydämestään. Kiitos sitoutumisesta, esimerkiksi, uskollisuudesta seuroillenne, ja joukkueovereillenne. Kiitos jokaisesta ottelusta, jokaisesta hetkestä, jolloin olette asettaneet joukkueen itsenne edelle.

Ville Aaltonen, Narukerä

Ville Aaltosen ura on kertomus pelaajasta, joka lähti Porista maailmalle, rakensi pitkän ja arvostetun ammattilaisuran, kantoi Suomen paitaa ylpeydellä ja palasi lopulta antamaan lajille takaisin uudessa roolissa.

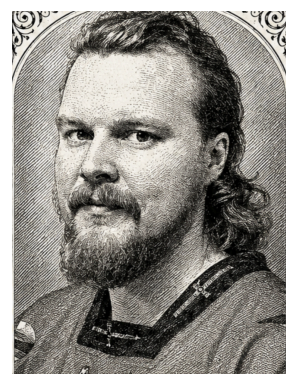
Hänen uransa kuuluu suomalaisen jääpallon suureen kertomukseen. Aaltonen ei jättänyt jälkeensä vain tilastoja tai saavutuksia. Hän jätti esimerkin siitä, mitä pitkäjänteisyys, ammattimaisuus ja rakkaus jääpalloon voivat parhaimmillaan merkitä.

Tomi Hauska, HIFK

Tomi Hauskan ura on kertomus taitavasta ja älykkäästä jääpalloilijasta, joka osasi uudistua, kantaa vastuuta ja säilyttää palonsa peliin pitkän uran ajan. HIFK hän oli enemmän kuin vahvistus. Hän oli pelillinen suunnannäyttävä, kokenut johtaja ja pelaaja, jonka rauhallisuus toi ympärilleen varmuutta.

Hauska muistutti siitä, etteivät jääpallon suurimmat pelaajat aina pidä itsestään kovinta ääntä. Joskus heidän arvonsa näkyy siinä, että he osaavat tehdä oikean ratkaisun oikealla hetkellä — saavat samalla ympärillä olevat näyttämään paremmilta.

Jarno Eronen, JPS

Jarno Eronen muistetaan mestarijoukkueen pelaajana, kokeneena runkopelaajana ja miehenä, joka antoi seuralle vuosien aikana paljon. Hänen arvonsa ei rakentunut vain yksittäisistä otteluista tai näkyvimmistä hetkistä, vaan jatkuvuudesta, sitkeydestä ja valmiudesta tehdä joukkueen eteen kaikki tarvittava.

Eronen toi kokemusta, kovuutta ja sellaista luotettavuutta, johon joukkue pystyi nojaamaan aina. Hänen uransa muistuttaa, ettei suuruus jääpallossa ole aina äänekkästä. Joskus se näkyy uskollisuutena, työntekona ja siinä, että on vuodesta toiseen valmis kantamaan vastuunsa ilman tarvetta nousta itse kaiken keskipisteeksi.

Muutama muu lopettaja varmasti vielä julkaistaan...

On myös varmaa, ettei tämä lista ole vielä lopullinen. Tulevien viikkojen aikana seuroissa tullaan varmasti julkaisemaan vielä muutamia uransa päättäviä pelaajia, jotka ansaitsevat yhtä lailla kiitoksen ja kunnioituksen. **Kiitos Teille kaikille!**

www.bandyliiga.fi sivuston jatko?

Kausi on päättynyt, työ jatkuu — ehkä?

Tämä magazine on yksi tapa sanoa ääneen, että suomalainen jääpallo ansaitsee enemmän tilaa. Se ansaitsee pitkät jutut, kriittiset arviot, pelaajatarinat, valmentajahaastattelut, maalivahtianalyysit ja ne pienet yksityiskohdat, joista lajin oma väki tunnistaa itsensä. Bandyliiga.fi-sivuston ajatus on ollut alusta asti yksinkertainen: kirjoitetaan jääpallosta niin kuin sillä on väliä. **Koska sillä on.**

Jokainen seura, vapaaehtoinen, pelaaja, valmentaja, katsoja ja maila kädessään kentälle astuva juniori on osa tarinaa, jota ei saa jättää vain tulospalvelun varaan.

Jääpallo tarvitsee näkyvyyttä, muistia, keskustelua ja tunnetta. Se tarvitsee myös ihmisiä, jotka uskovat, että pienestäkin lajista voi kirjoittaa suuresti.

Samalla haluamme sanoa tämän rehellisesti ja nöyrästi: emme vielä tiedä, jatkuuko sivustomme kaudella 2026–27.

Olimme jo hyvin lähellä lopettaa tämän kauden finaalin jälkeen. Työ on ollut meille rakasta, mutta myös raskasta. Lajin seuraaminen, uutisointi, taustojen kokoaminen ja sivuston kehittäminen vaativat aikaa, voimia ja taloudellisia mahdollisuuksia.

Sivustollamme on kuitenkin vierailut jo yli 5,3 miljoonaa jääpallon ystävää. Se on luku, joka pysäyttää. Se kertoo, ettei tämä ole ollut vain meidän pieni projektimme. Tästä on kasvanut paikka, jonka moni on löytänyt, jota moni on seurannut ja jonka moni on kokenut tärkeäksi.

Juuri siksi mahdoillinen irti päästäminen ei ole helppoa.

Emme puhu vain verkkosivustosta. Puhumme paikasta, johon on koottu suomalaisen jääpallon arkea, historiaa, tunteita, ihmisiä ja hetkiä. Puhumme yhteisestä muistista ja lajista, joka ansaitsee tulla nähdyksi, kuulluksi ja muistettavaksi.

Kiitos Teille kaikille!

Haluamme kiittää sydämestämme kaikkia teitä, jotka olette kannustaneet meitä jatkamaan. Teitä, jotka olette lähettäneet viestejä, jakaneet juttuja, antaneet palautetta, korjanneet virheitä, ehdottaneet aiheita ja kertoneet, että sivustomme on ollut myös teille tärkeä.

Ne sanat & tekstit ovat merkinneet enemmän kuin ehkä arvaattekaan. Ne ovat muistuttaneet meitä siitä, miksi tätä työtä on tehty.

Erityinen kiitos kuuluu myös teille tukijoille, jotka olette auttaneet sivustomme toimintaa taloudellisesti. Jokainen tuki, pieni tai suuri, on ollut meille viesti siitä, että työllämme on merkitystä. Ilman teitä tämän työn jatkaminen olisi ollut vielä vaikeampaa.

Toivomme, että löydämme tulevaisuudessa keinon vahvistaa sivuston taloudellista perustaa niin, ettemme vain selviytyisi kaudesta toiseen, vaan pystyisimme myös kehittämään palvelua määrätietoisesti eteenpäin.

Jos jatkamme, haluamme palvella jääpalloväkeä entistä paremmin: seuroja, pelaajia, valmentajia, taustaihmissä, katsojia, junioreita ja kaikkia niitä, joille jääpallo merkitsee enemmän kuin yhden ottelun kylmänä talvi-iltana.

Haluamme kirjoittaa jääpallosta isosti. Emme siksi, että laji olisi suuri kaikkien silmissä, vaan siksi, että se on valtavan suuri niille, jotka sitä rakastavat.

Kiitos tähän asti - Katsotaan nöyrin mielin, mitä seuraava talvi tuo tullessaan.

Näin kausi 2025–26 on paketoitu

Lopuksi haluamme muistuttaa, että BandyliigaToimituksen näkemykset eivät ole absoluuttisia totuuksia. Ne ovat pohdintoja, keskustelujen tuloksia ja toimituksen yhteisiä arvioita kaudesta, joukkueista, pelaajista ja koko suomalaisen jääpallon suunnasta.

Olemme yhdessä miettineet, punninneet ja päätyneet niihin ajatuksiin, joita lehden edellisillä sivuilla on esitetty. On täysin luonnollista — ja oikeastaan hienoa — jos joku näkee asiat toisin. **Eri näkökannat ei ole uhka lajille, vaan voimavara. Se kertoo siitä, että jääpallosta välitetään, siitä keskustellaan ja sen tulevaisuus merkitsee ihmisille.**

Jos joku kokee tekstimme liian jyrkiksi tai ottaa ne turhan vakavasti, pahoittelemme sitä lämpimästi. Tarkoituksemme ei ole loukata, vähätellä tai asettua kenenkään yläpuolelle. Tarkoituksemme on nostaa esiin ajatuksia, herättää keskustelua ja ennen kaikkea tehdä työtä suomalaisen jääpallon puolesta.

Meitä kaikkia yhdistää lopulta sama asia: rakkaus tähän lajiin. Seuroihin, pelaajiin, vapaaehtoiisiin, katsomoihin, pakkasiltoihin, juniorien unelmiin ja siihen yhteiseen jääpalloperheeseen, joka pitää lajia elossa.

Kiitos kaikille kaudesta, keskusteluista, kommenteista, tuesta ja myös eriävistä mielipiteistä. Ne kaikki kuuluvat lajiin.

Ajakaamme jatkossakin yhdessä jääpallon asiaa.

Hyvää ja levollista kesää kaikille jääpalloihmisille.

BandyCorner

WWW.BANDYLIIGA.FI